

Tình Kiếp Tam Sinh

Lời mở đầu

- Chương 1: Tôi Phải Đến Nhân Gian Để Quyến Rũ Chàng
- Chương 2: Cậu Thử Gọi Tiếng Nương Từ Tôi Nghe Xem Nào
- Chương 3: Ngoài Tam Sinh Không Ai Xứng Với Ta
- Chương 4: Mạch Khê, Một Đời Trường An
- Chương 5: Ngài Đang Bảo Vệ Cho Người Đó
- Chương 6: Trùng Hoa Tôn Giả
- Chương 7: Thiên Toà Pháp Bị Phá Huy
- Chương 8: Có Lễ Là Tình Kiếp Thật
- Chương 9: Chúng Ta Hẳn Đã Từng Quen Biết Nhau
- Chương 10: Kiếp Này Chàng Thật Khiến Người Ta Không Thích Nổi
- Chương 11: Tam Sinh Để Thương Không Phải Lối
- Chương 12: Duyên Phận Thôi
- Chương 13: Mạch Khê Đừng Sợ
- Chương 14: Hoá Ra Là Cậu
- Chương 15: Không Đồi
- Chương 16: Bất Tử
- Chương 17: Yêu Mà Phải Biệt Ly
- Chương 18: Đời Đời Kiếp Kiếp
- Chương 19: Cái Chết Của Ti Mệnh Tinh Quân

Tình Kiếp Tam Sinh

Tác giả: Cửu Lộ Phi Hương

Thể loại: Ngôn Tình

Ebook by Truyen368.com

Cửu Lộ Phi Hương là một trong những tác giả nổi tiếng với các truyện ngôn tình pha lẫn yếu tố huyền ảo đặc sắc được đông đảo các bạn trẻ yêu thích như [Vài Lần Hồn Mộng](#), [Ti Mệnh](#), [Trăng Trong Gương](#), ... Các tác phẩm này đều mang đậm phong cách đặc trưng của tác giả với lối viết thật thu hút, chân thực và sống động. Có một chút buồn, một chút thẳng thốt nhưng tất cả đều là những tình yêu làm lòng ta phải thao thức không yên, truyện [Tình Kiếp Tam Sinh](#) được giới thiệu sau đây cũng nằm trong loạt truyện hấp dẫn này.

"Tình kiếp Tam Sinh" là cuốn tiểu thuyết với đề tài thần tiên, ma giới, mang đầy màu sắc huyền ảo nhưng cũng hết sức gần gũi, dễ thương. Câu chuyện bắt đầu khi tinh linh đá Tam Sinh sống bên bờ sông Vong Xuyên nơi địa phủ hàng ngàn năm, hứng thú duy nhất là đọc truyện tình yêu nơi nhân gian, bắt gặp vị Chiến thần Mạch Khê đi lịch kiếp. Tam Sinh ngốc nghếch đòi theo chàng suốt ba kiếp ở hạ giới để "quyến rũ" chàng. Và thế là một chuỗi những ân oán, nhân quả, hỷ nộ ái ố bắt đầu.

"Tình kiếp Tam Sinh" với tiết tấu nhanh, tình tiết vô cùng logic và chặt chẽ, dưới ngòi bút tài năng của Cửu Lộ Phi Hương đã khắc họa nên một Tam Sinh vừa nhí nhảnh, vừa ngây thơ, vừa đáng yêu lại vừa mạnh mẽ và cố chấp. Một Tam Sinh dám yêu dám hận của "Tình kiếp Tam Sinh" nhất định sẽ không làm các bạn thất vọng.

Nàng là linh hồn của hòn đá bên bờ sông Vong Xuyên, không hoan lạc cũng chẳng bi ai. Chàng là một chiến thần cửu thiên, trong lòng chỉ có người dân thiên hạ, làm gì có chỗ cho tình cảm nhi nữ. "Em có thể đến nhân gian để quyến rũ chàng không?". "Nếu có thể tìm thấy thì quyến rũ đi".

Chàng hứa cho nàng được tự do ba kiếp. Nàng có ba kiếp để quyến rũ chàng. Rốt cuộc nàng đến nhân gian để quyến rũ chàng hay chuyên đi phá rối chàng đây... Mời bạn đọc truyện và cùng khám phá câu trả lời.

Chương 1: Tôi Phải Đến Nhân Gian Để Quyến Rũ Chàng

Không phải biết bắt đầu từ khi nào, người đi qua sông Vong Xuyên gọi tôi là đá Tam Sinh. Từ đó về sau, có kẻ khinh bỉ tôi, có người tay trong tay khắc lên mình tôi duyên tình của họ từ ba kiếp trước, lại có người đứng trước mặt tôi khóc than thảm thiết.

Mà tôi thì chỉ là một hòn đá bên bờ Vong Xuyên, không hoan lạc, cũng chẳng bi ai.

Ngàn năm rồi tôi vẫn đứng bên dòng Vong Xuyên như thế, cuối cùng cũng đến một ngày được có linh hồn.

Vạn vật sinh linh, tất nhiên đều phải trải qua kiếp nạn. Mà tôi lại cứ bình thân vững vàng qua cả trăm năm, cho đến khi ném trải... tình kiếp...

Vị đạo sĩ râu tóc bạc phơ đi qua Vong Xuyên đã xem tướng cho tôi, gật gù dự đoán về kiếp số của tôi.

Tôi chỉ xem như ông ta đang nói dóc.

Tôi chính là linh hồn mà hòn đá Tam Sinh biến hóa ra, chính là linh hồn của đá, trái tim của đá. Âm khí ngàn năm tích tụ bên bờ Vong Xuyên đã hun đúc nên sự lạnh lùng băng giá trong tâm hồn tôi.

Không tình cảm thì không đau khổ, chẳng hề biết động lòng, thì lấy đâu ra tình kiếp đây.

Lúc đó tôi đã nghĩ như vậy.

Nhưng mà, vạn sự vẫn luôn có những bất ngờ.

Trong một buổi chiều u ám ở cõi địa phủ này, vẫn như thường lệ, tôi đi tản bộ rồi trở về bờ Vong Xuyên chưa từng thay đổi suốt ngàn năm, ngẩng đầu nhìn lên. Chính trong lúc vô tình đó, dường như ánh sáng của nhân gian đã xuyên qua tầng tầng sương khói làm rạng rỡ cả thảm hoa bị ngạt ở Hoàng Tuyền.

Chàng phóng khoáng bước đến.

Tôi chợt nghĩ đến một câu nói rất nhiều năm trước một nữ tử trần gian đi qua tôi thì thào: “Hỡi người quân tử đẹp như ngọc mài, người ở nơi đâu?”.

Đã nghìn năm rồi, trái tim đá tôi đây mới gợn chút động lòng hiem hoi.

Chàng chậm chậm đến gần, đương nhiên là không phải đến tìm tôi, chỉ là vì sau lưng tôi là cây cầu Nại Hà buộc phải đi qua để bước vào thế giới cõi âm. Tôi cảm thấy thật chẳng dễ gì có thể gặp được một người đẹp đến vậy... Nên cùng chàng có một cuộc gặp gỡ đẹp để mới phải.

Tôi bước lên trước, khẽ gọi chàng: “Công tử”. Tôi muốn thi lễ chào chàng như những cô tiểu thư có học trong sách. Nhưng trong sách chỉ nói thi lễ, chứ chẳng hề nói cho tôi biết động tác và tư thế cụ thể như thế nào.

Tôi suy nghĩ một lát, liền bắt chước bộ dạng của những linh hồn thường ngày vẫn khóc lóc kể lể với Diêm Vương, hai đầu gối quỳ “rầm” một cái, cúi xuống dập đầu ba cái rồi kêu trước mặt chàng: “Công tử, xin chàng cho biết danh thơm[1]?”.

[1] Danh thơm thường được dùng để chỉ tên của các cô gái trẻ, Tam Sinh bắt chước các chàng công tử trong sách nên mới hỏi như vậy.

Lũ quỷ xung quanh hít vào hai luồng khí lạnh, chàng đứng sững ra đó, thần sắc trong đôi mắt có chút kinh ngạc, nhất thời chàng không đáp lời tôi.

Đối nhân xử thế cần phải có thành ý, Hắc Bạch Vô Thường[2] miệng lúc nào cũng nói câu này: “Có thành ý thì làm mới tốt”. Cho nên bọn họ lần nào cũng ngoác được các linh hồn ngoan ngoãn đi theo.

[2] Hắc Bạch Vô Thường: Theo truyền thuyết dân gian Trung Quốc, Vô Thường là quỷ, vì vậy còn gọi là Quỷ Vô Thường. Quỷ Vô Thường lại có hai loại: Hắc Vô Thường và Bạch Vô Thường. Nhiệm vụ của Hắc Bạch Vô Thường là bắt giữ các linh hồn, tước đi sinh mệnh con người, đem linh hồn của con người xuống âm phủ, chờ Diêm Vương xử lý.

Tôi thấy chàng không đáp lời, nghĩ một lát, cho rằng có thể mình dập đầu chưa kêu, thành ý chưa bộc lộ rõ ràng, thế là tôi vừa quỳ vừa tiến về phía trước ba bước, không tiếc sức lực của mình, lại dập mạnh đầu ba cái nữa.

Dường như tôi dập mạnh đến mức làm cho mặt đất chấn động ba hồi. Lũ quỷ nhỏ xung quanh hít khí vù vù, như thể vô cùng kinh sợ.

Tôi ngẩng đầu lên, mặt đầm đìa máu nhìn chàng: “Xin hỏi danh thơm của công tử là gì?”.

Có lẽ vết bi thương trên khuôn mặt đầy máu của tôi đã làm chàng sợ đến chết lặng, chàng vẫn chẳng nói gì.

Tôi vội vàng lau mặt, cả bàn tay nhuộm đầy máu. Tôi không hề biết mình ra nhiều máu thế, ngay tức khắc tôi hiểu vì sao chàng lại ngây người ra như vậy.

Tôi hoảng hốt, chân tay luống cuống lau lau một hồi, cuối cùng lại làm cho cả thân thể mình nhớp nháp đầy máu.

Tôi ngẩng đầu nhìn chàng bất đắc dĩ.

Hình bóng của tôi in trong đôi mắt xinh đẹp của chàng, liền đó khóe mắt chàng cong cong một nét cười ngời sáng.

Tôi tuy không biết rằng chàng đang thích thú điều gì nhưng nhìn chàng vui vẻ tôi cũng nở nụ cười để lộ ra hàm răng trắng lóa. Tôi chẳng hề nghĩ rằng làm như thế càng tôn thêm vẻ rợn người của nụ cười đầm đìa máu.

Tiểu quỷ Giáp bên cạnh càng lộ rõ vẻ lo lắng, nó tiến đến gần kéo tôi dậy, tôi không đứng lên. Tiểu quỷ Giáp cuống lên nói: “Bà cô Tam Sinh của tôi ơi! Bà trưng ra cái điệu bộ ác quỷ này làm gì! Bà có biết người này là ai không?”.

Pháp lực của tôi trong số các linh vật ở thế giới âm phủ này chẳng phải là cao siêu, nhưng bởi vì vai vế nên lũ quỷ nhỏ đều cung kính lễ phép với tôi, rất ít khi nói năng với tôi như vậy. Tôi chau mày, lấy làm lạ đáp: “Đương nhiên là tôi không biết chàng là ai, không phải là tôi cũng đang hỏi sao?”.

Tiểu quỷ Ất nói với bộ dạng hận không thể tóe máu ngay tại chỗ: “Bà cô ơi! Trên thiên đình, đây là...”. Tiểu quỷ chưa nói hết thì đã bị một giọng nói dịu dàng ngắt lời.

“Ta tên là Mạch Khê”.

Chàng giơ tay ra, tôi tự nhiên đặt tay lên tay chàng, chàng giữ chặt lấy cổ tay tôi.

Cổ tay là mệnh môn của tôi, bây giờ chàng chỉ cần khẽ dùng sức một chút, tôi sẽ chết một cách vô cùng thảm hại. Tiểu quỷ Giáp và tiểu quỷ Ất sắc mặt vốn đã trắng bệch giờ lại càng trắng hơn, tiểu quỷ Giáp vội vàng cầu xin: “Đại nhân! Đại nhân! Tam Sinh cô nương cả đời ở bên sông Vong Xuyên, âm phủ vốn là nơi thấp kém, cô nương không hiểu lễ nghĩa, xin đại nhân lượng thứ”.

“Tam Sinh? Cái tên này kỳ lạ và có chút ý vị đấy”.

Tôi vẫn nhìn chàng, trong lòng không chút sợ sệt, bởi vì trong mắt chàng không hề có sát khí.

Chàng cũng quan sát tôi từ mi một hồi, buông cổ tay tôi ra rồi đỡ lấy cánh tay, kéo tôi dậy: “Hòn đá của âm ty lại có thể có linh hồn, thật là một việc kỳ lạ. Nàng không biết ta là ai, sao lại phải thi lễ lớn như vậy với ta?”.

Tôi chợt hiểu, hóa ra lúc nãy không phải là thành ý của tôi không đủ, mà là thành ý của tôi quá nhiều rồi. Tôi thật thà đáp: “Chàng đẹp như vậy, em muốn...”. Tôi bí từ không đúng lúc, trong lúc cấp bách, tôi đành tiện tay tóm lấy một từ không biết đã rơi vào não mình từ lúc nào: “Em muốn quyến rũ chàng”.

Tiểu quỷ Giáp nhìn tôi bằng ánh mắt “cô vô phương cứu chữa rồi”.

Chàng cười: “Thật là một linh vật bộc trực ngay thẳng”.

Tôi thầm cho rằng đây là một lời khen ngợi, trong lòng liền vui sướng vô cùng, vội hỏi: “Vậy em có thể quyến rũ chàng không?”.

Chàng trầm ngâm đáp: “Lần này ta vì lịch kiếp mà đến, không dừng lại nơi âm phủ”.

Ý chàng là không thể. Tôi rũ mắt nhìn xuống, có chút thất vọng.

“Nàng vẫn luôn đứng bên bờ Vong Xuyên sao?”. Chàng đột nhiên hỏi.

Tôi gật đầu.

“Có muốn đi ra xem thế giới bên ngoài không?”.

Mắt tôi sáng lên, gật đầu mạnh hơn nữa.

Chàng khẽ cười, vỗ vỗ lên đỉnh đầu tôi: “Lần này ta nhận mấy cái vái lạy đến dập đầu chảy máu của nàng, cũng không thể để nàng vái lạy không được. Nàng đã muốn đi ra khỏi chốn âm phủ này, ta cho phép nàng được tự do ba đời. Ba đời ta lịch kiếp cũng chính là ba đời nàng tự do, sau khi ta lịch kiếp trở về, nàng hãy ngoan ngoãn quay lại Vong Xuyên, như vậy có được không?”.

Việc này xem ra chẳng thua thiệt gì, tôi gật đầu đồng ý.

Chàng hóa một kim ấn lên cổ tay nói: “Làm linh vật phải khôn ngoan một chút thì hơn, sau này hãy bảo vệ mệnh môn của mình tốt hơn nhé!”. Chàng nói tiếp: “Không phải kẻ mạnh nào cũng lượng thiện như ta đâu”.

Hai tiểu quỷ sắc mặt rúm ró hộ tống chàng rời đi. Tôi sờ sờ kim ấn trên cổ tay.

“Mạch Khê”. Tôi gọi to.

Chàng bưng bát canh Mạnh Bà đứng trước cầu Nại Hà quay đầu nhìn tôi.

“Em có thể đến nhân gian để quyến rũ chàng không?”.

Tôi hỏi vô cùng chân thành, làm cho Mạnh Bà vừa múc canh vừa bật cười quái đản.

Chàng mỉm cười: “Nếu có thể tìm thấy thì quyến rũ đi”. Nói rồi, chàng uống hết sạch bát canh Mạnh Bà.

Đầu không ngoảnh lại, chàng đi vào sâu trong âm phủ, tôi cứ dõi mắt nhìn theo cho đến khi không thể nhìn thấy bóng chàng được nữa mà vẫn không rời mắt đi. Tiểu quỷ Ất quay trở lại từ cầu Nại Hà, đôi tay tàn héo xanh xám huơ huơ trước mặt tôi: “Tam Sinh cô nương!”.

“Gì vậy?”.

“Hắn là cô đã nảy sinh tình cảm với ngài ấy rồi phải không?”.

Lúc này tôi mới nghiêm túc quay đầu nhìn tiểu quỷ nói: “Thế nào thì được coi là nảy sinh tình cảm?”.

Tiểu quỷ Át nghiêng đầu nghĩ một lát: “Thường ngày cô đọc sách vở miêu tả các đôi nam nữ thế nào thì đó chính là nảy sinh tình cảm”.

Tôi trầm tư một lát, trong những cuốn sách mà hàng ngày tôi xem, công tử gặp gỡ tiểu thư, tiểu thư thi lễ, hai người nói chuyện dăm ba câu sau đó bắt đầu làm một số hành động phát ra những tiếng “ừ ừ á á” không thể kiềm lòng được. Tôi không nảy sinh ý nghĩ muốn ừ ừ á á với Mạch Khê nên có lẽ không phải là nảy sinh tình cảm.

Tôi dứt khoát lắc đầu: “Không phải là nảy sinh tình cảm”.

Tiểu quỷ Át thờ một hơi dài thượt, lăm bằm tự nói: “Cũng có lý, hòn đá thì sao biết động lòng, tôi nghĩ linh tinh rồi”. Sau đó liền nhìn chăm chăm vào tôi nói: “Không động lòng thì tốt! Trên thế gian này, chẳng có gì giày vò con người hơn một chữ tình. Điều đó không có nghĩa là Tam Sinh cô nương không thể thích một ai đó. Chỉ vì Mạch Khê thần quân thật sự là người mà các cô gái trên thế gian này không bao giờ nên thích mà thôi”.

“Vì sao? Chẳng là người có tướng mạo, thân hình và khí chất tuyệt vời nhất mà tôi từng thấy”. Tôi ngừng lại một lát, rồi nói tiếp: “Lại còn giọng nói hay nhất nữa”.

“Chính bởi vì mọi thứ của ngài ấy đều hoàn mỹ như vậy, nên mới vạn vạn lần không nên động chân tình với ngài! Mạch Khê thần quân giữ chức chiến thần Cửu Thiên, lên trời xuống đất không gì là không thể, nhưng trong lòng ngài chỉ quan tâm đến thiên hạ. Trong lòng có người dân trăm họ, làm gì có chỗ cho tư tình nữ nhi đây!”.

Trong lòng Mạch Khê có chỗ cho tư tình nữ nhi hay không chẳng liên quan mấy đến tôi, nhưng nửa câu đầu của tiểu quỷ Át làm tôi ngần cả người: “Chiến thần - cái chức vị sát khí đằng đằng này, làm sao lại có thể do chàng đảm nhiệm được? Rõ ràng chàng rất lương thiện mà”.

Tiểu quỷ Át suyt nửa thở huyết: “Lương thiện? Chẳng lẽ Tam Sinh cô nương tin là thật sao?”.

Thấy tôi gật đầu, tiểu quỷ Át lắc đầu một mồi: “Khi ma tộc xâm phạm thượng giới, mười vạn ma binh đánh lên thiên đình, chiến thần Mạch Khê đã lĩnh ba vạn thiên binh giết sạch bọn chúng, chưa nói việc lấy ít thắng nhiều. Sau đó ngài dẫn binh xuống thẳng ma đô Cửu U giết bọn ma quỷ, máu chảy thành sông, mười năm không nghe thấy tiếng khóc lóc của ma quỷ, hể là ma tộc ba tuổi trở lên thì đều giết sạch”.

Việc này tôi có chút ấn tượng, giai đoạn đó âm phủ trở nên cực kỳ chật chội, tiếng than khóc như sắp làm sập cả điện Diêm Vương. Cầu Nại Hà như sắp bị giẫm sập. Tuy nói những người thuộc ma tộc đều do Mạch Khê giết, nhưng chiến tranh vốn dĩ vẫn là ta sống mi chết đấy thôi, Mạch Khê thân là chiến thần, lấy vũ lực trấn áp những kẻ phản bội vốn là trách nhiệm của chàng, chàng trung thành với dòng tộc của mình, trong chiến đấu mạnh mẽ quyết liệt cũng là lẽ tất nhiên.

Tôi vỗ vai tiểu quỷ Át: “Cảm ơn đã nói với tôi những việc này, tôi trở về hòn đá chuẩn bị chút xíu”.

Tiểu quỷ Át sững người nhìn tôi: “Cô nương sắp đi đâu vậy?”.

Tôi cười: “Tôi phải đến nhân gian để quyến rũ chàng”.

Chương 2: Cậu Thử Gọi Tiếng Nương Tử Tôi Nghe Xem Nào

Sau khi tôi sắp xếp xong mọi việc ở âm phủ, Diêm Vương đích thân đóng ba cái dấu ở gáy tôi, một cái dấu chính là một đời ở nhân gian. Sau khi ba cái dấu đó biến mất, tôi dứt khoát phải trở về âm phủ, trở về coi giữ bên Vong Xuyên.

Tôi mặc một chiếc váy trắng đến nhân gian trong ánh mắt ngưỡng mộ của các linh vật âm phủ.

Cõi nhân gian chỉ được biết qua sách vở náo nhiệt, thú vị và nguy hiểm hơn so với tưởng tượng của tôi nhiều.

Ngày thứ ba đến nhân gian, trên đường tìm Mạch Khê tôi đi qua một ngôi miếu, phát hiện ra trong miếu thờ Bồ tát Địa Tạng[1], tôi liền thành kính đi vào bái lạy, vừa quỳ xuống còn chưa kịp khấu đầu xong thì một vị hòa thượng đầu trọc, tuổi cao nhưng vẫn nhanh nhẹn, cầm một con dao cạo đột nhiên đi ra. Ông ta hòa nhã cười với tôi: “A di đà Phật, thí chủ biết đường mê mà quay đầu, quy y cửa Phật, thật là một việc tốt lành”.

[1]. Bồ tát Địa Tạng: Một vị Bồ tát chuyên cứu độ sinh linh trong địa ngục và trẻ em chết yểu. Có khi Bồ tát Địa Tạng cũng được xem là Bồ tát chuyên cứu giúp người lữ hành phương xa.

Tôi ngây người ra, còn chưa kịp hiểu ý ông ta là gì thì con dao cạo của ông ta đã hường về mái tóc của tôi.

Tôi là hòn đá, đá Tam Sinh, cái khó mọc nhất trên thân thể chính là tóc, chờ nó dài cả nghìn năm nay, cuối cùng cũng có được chút tóc

thượng này lại là một kẻ có võ công, lão ta né được cú đá của tôi dễ như trở bàn tay.

Lão ta thu nụ cười hòa nhã trên mặt lại: “Thí chủ có ý gì đây?”.

Tôi đáp: “Lão trọc, ông có ý gì vậy?”.

Lão ta khẽ hừ một tiếng lạnh lùng: “Ta cứ tưởng rằng loài yêu vật mi muốn quy y cửa Phật để chuộc tội, không ngờ mi lại đến để thách thức!”.

“Yêu vật? Ông nhận nhầm rồi, tôi không phải là...”.

“Hừ, âm khí trên người mi từ cách xa ba dặm ta đã ngửi thấy rồi, đừng có mà giảo biện nữa!”.

Tôi ngửi trái ngửi phải, thực sự không hề cảm thấy âm khí trên người nặng nề, âm khí của những con cá dưới sông Vong Xuyên còn nặng hơn tôi cảm trăm lần. Lão hòa thượng đó lại không hề nghe tôi giải thích, con dao cạo lại giờ về phía tôi. Sát khí đã bùng lên nhưng tôi chợt nhớ trước khi đến nhân gian, Diêm Vương đã trăm nghìn lần dặn dò tôi, tuyệt đối không được hại đến sinh mệnh của người khác.

Tôi liền thu chiêu, quay đầu, co cẳng chạy.

Lão hòa thượng đuổi theo tôi khắp quả núi lớn. Tôi chạy đến mức sức tàn lực kiệt, chỉ muốn cho lão trọc một đập, làm lão ta ngủ một lần không bao giờ dậy nữa.

Đột nhiên, có một mùi hương lạ bay qua trước mũi. Ở âm phủ, tôi chưa từng ngửi thấy một mùi hương nào tuyệt diệu đến vậy, tâm trí lập tức bị cuốn theo. Khi chạy lại gần, một biển hoa như một áng mây đỏ hiện ra trước mắt tôi.

Mùa này được người ta gọi là mùa đông, những tinh thể lỏng lạnh phủ trên những cành hoa đỏ kia được người ta gọi là tuyết. Mà tôi lại không biết những bông hoa đỏ kia tên là gì. Đi qua biển hoa với hương thơm kỳ lạ đó thì thấy một tiểu viện an tĩnh tọa lạc phía trong.

Sợ tơ liễu kỳ giăng lên trong tâm trí tôi, tôi mở cánh cửa tiểu viện ra. Vừa mới bước vào tiểu viện, kim ấn mà Mạch Khê lưu lại ở cổ tay tôi đột nhiên lóe sáng, tim tôi đập mạnh, đi vào căn phòng chính của tiểu viện, chợt nghe thấy một giọng nữ dịu dàng ấm áp: “À ơi à ơi, à ơi à ơi”.

Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa he hé, khẽ khàng nhìn vào bên trong. Một thiếu phụ ngồi trên giường đang ôm một hài nhi. Nhìn kỹ một chút, tôi cười, dung mạo này, chiếc mũi này, đôi môi này, không phải là bản sao mũm mĩm của Mạch Khê thì là gì!

Quả là không mất chút công sức nào!

Nhưng chàng hiện giờ chỉ là một hài nhi, quên hết kiếp trước rồi, lại còn chưa thể nhận ra người, tôi làm thế nào để quyến rũ chàng đây? Hay là tôi sẽ luôn ở bên cạnh chàng, bảo vệ chàng lớn lên, quyết không để cho bọn con gái hay con trai khác lợi dụng chàng trong lúc chàng còn nhỏ.

Tôi đang nghĩ vậy thì sau lưng dội lại một tiếng quát to: “Đồ yêu nghiệt chạy đâu!”.

Tôi giật mình, vội vã bỏ nhào về bên trái, mở ầm cửa ra, nhảy vọt vào trong nhà. Con dao cạo xướt qua, tôi chỉ nhìn thấy một nhúm tóc tơ trước trán nhanh chóng rơi xuống.

Ủ rũ bò ra đất, ánh mắt tôi trống rỗng nhìn vào nhúm tóc đen rớt nhẹ xuống đất.

“Á...!”. Tiếng hét kinh hoàng của người thiếu phụ chỉ khiến tôi cảm thấy thật xa xôi, còn lời dặn dò của Diêm Vương thì chỉ còn ẩn hiện như mây trời, càng không còn tác dụng.

Tôi bật người dậy, linh lực dồn lại trong lòng bàn tay, đem theo âm khí ngàn năm ở Vong Xuyên ra tát cho lão hòa thượng một cái, cú tát này có thể khiến cho lão phọt óc, nhưng tiếng gào của hài nhi đột nhiên làm lý trí tôi sực tỉnh.

Cú đánh chệch sang bên cạnh, đập vào thanh xà trên cửa, làm cho cả gian nhà gõ rung lên ba hồi. Tôi lộn người nhảy ra ngoài. Lão trọc kia dường như bị cái tát của tôi làm cho khiếp sợ, mãi một hồi mới định thần lại. Lão ta nhìn tôi, lại nhìn Mạch Khê mũm mĩm, đột nhiên nói với người thiếu phụ sắc mặt đang đầy sự kinh hoàng: “Ăn đường có nốt ruồi son, con của chị là người không lành, sinh ra đã triệu loại yêu nghiệt này đến, sau này sẽ khắc tất cả những người thân thiết!”.

Lời nói vừa thốt ra, người thiếu phụ sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, ôm lấy đứa trẻ, không biết phải làm thế nào nữa.

Tôi bực tức hét to: “Lão trọc đừng có nói xằng!”. Mọi người trong nhân gian đều tin lời tiên đoán của những hòa thượng đạo sĩ, lão ta nói như vậy, quả thật sẽ hủy hoại cả cuộc đời Mạch Khê.

“Hừ! Yêu nghiệt, vừa rồi ngươi nhân lúc ta không kịp chuẩn bị đã đánh lén, lần này lão tăng nhất định sẽ cho ngươi biết tay!”.

Con dao cạo trong tay lão hòa thượng sáng lóe lên, hóa thành một cây thiền trượng, hướng thẳng về phía tôi, đạo hạnh của lão hòa thượng này không cao, nhưng ánh Phật quang trên cây thiền trượng khiến cho tôi không dám nhìn thẳng. Âm ty địa phủ sợ nhất chính là thánh quang của Phật Tổ Tây Phương. Tôi chống đỡ không nổi, liền tiếp thoái lui.

Tôi vốn cho rằng, tôi và lão hòa thượng kia sẽ không đánh nhau lâu. Tôi là hòn đá nên sự nhẫn nại là điểm mạnh nhất của tôi, chờ cho lão hòa thượng này mệt tự rút lui, tôi sẽ trở lại ở bên Mạch Khê chờ chàng lớn lên là tốt nhất. Nhưng cái lão hòa thượng ở chốn nhân gian này lại kiên trì hơn tôi tưởng rất nhiều lần, lão ta coi việc diệt yêu trừ ma là sứ mệnh cả đời. Và có lẽ tôi là yêu quái lợi hại nhất mà lão ta từng gặp, cho nên lão ta coi việc diệt trừ tôi là nhiệm vụ trừ ma hộ đạo cao nhất trong cuộc đời lão ta.

Cuộc chiến giữa tôi và lão ta diễn ra ở chốn nhân gian tròn chín năm trời.

Chín năm!

Sau cùng không phải là lão ta từ bỏ việc giết tôi, mà là hai người anh em Hắc Bạch Vô Thường của tôi đã đến ngoắc linh hồn của lão ta đi...

Lúc nhìn thấy người quen, tôi đang trốn trong núi sâu, trốn đến mức khốn đốn thâm thẳm. Nhìn bọn họ đến ngoắc linh hồn của lão trốn đi, tôi mừng đến mức ôm lấy hai cái lười dài của họ mà khóc dầm dề. Nhân tiện, tôi còn dặn dò họ nhất định phải nói với Mạnh Bà, bảo bà mức cho lão hòa thượng này nhiều canh một chút, làm cho lão ta kiếp sau trở thành kẻ si đần ngốc nghếch, một đời đau khổ thế lương.

Xử lý xong lão hòa thượng, tôi chỉnh trang lại dung nhan chín năm trời chưa chỉnh trang lại của mình, vượt qua núi sông ngàn dặm mới tìm thấy tiểu viện mà tôi gặp Mạch Khê lúc đầu.

Trải qua chín năm ở nhân gian, tôi đã biết loài hoa đỏ có mùi hương kỳ lạ kia gọi là hoa mai.

Nhưng tôi lại không hề biết, thời gian chín năm lại có thể biến mai mỹ lệ diệu kỳ trở nên héo khô lụi tàn.

Tôi chậm chậm bước đến gần tiểu viện, kim ấn ở cổ tay tôi lại lóe sáng lên. ở ngoài cửa viện tôi đã nhìn thấy một đứa trẻ lem luốc cầm cây chổi cao hơn nó rất nhiều đang quét cái sân hoang vắng. Âm thanh xào xạc nghe thật thế lương.

Cảm thấy như có người bước vào, đứa trẻ đột nhiên quay đầu lại.

Tôi nhìn thấy đôi mắt trong vắt và nốt ruồi đỏ tươi ở giữa hai lông mày, lòng thất lại, tay run run, kẻo mua cho Mạch Khê rơi xuống đất.

“Cô là ai?”. Cậu bé đến trước mặt hỏi.

Tôi ngồi xuống ngang tầm với cậu bé. Khi nhìn thấy bóng hình tôi trong đôi mắt trong veo của cậu, tôi dùng tay áo lau vết bẩn trên mặt cậu: “Tôi tên là Tam Sinh, tôi đến để quyến rũ cậu”.

Cậu nhìn tôi chằm chằm, không nói gì, để mặc tôi dùng ống tay áo lau sạch mặt mình. Tôi nhìn quần áo rách rưới cậu mặc và những vết thương xanh tím trên cổ trên tay cậu rồi nhớ lại dáng vẻ của mẹ cậu chín năm về trước không hề giống như một kẻ bán hàn rách rưới, sao lại để Mạch Khê ra nông nổi này.

“Mẹ của cậu đâu?”. Tôi hỏi.

“Chết rồi”.

Câu trả lời thản nhiên thẳng thừng của cậu lại làm cho tôi ngớ người ra. Người phạm không phải vẫn thường để ý đến việc sinh tử sao? Còn với cậu... Có lẽ là cậu còn quá nhỏ, nên chưa hiểu được những việc sinh tử trong đời. Tôi chỉ có thể lý giải như vậy mà thôi.

“Nếu mẹ cậu đã qua đời, vậy thì việc của cậu đều do cậu tự làm chủ, cậu nhớ là bắt đầu từ hôm nay có thể xem như tôi đã quyến rũ cậu rồi”.

Cậu vẫn nhìn tôi không đáp. Tôi gãi gãi đầu, cảm thấy nói chuyện với một đứa trẻ thật là khó khăn, hơn nữa đứa trẻ này lại là một đứa trẻ có chút làm lý ít nói. Tôi quyết định dùng ngôn ngữ đơn giản giải thích cho cậu một hồi.

“Nói cách khác, bắt đầu từ hôm nay tôi chính là nương tử của cậu, theo quy định của người trần, tôi chính là con dâu nuôi từ nhỏ của nhà cậu. Nhưng việc này không quan trọng. Quan trọng là từ sau có tôi ở đây, không ai có thể bắt nạt cậu nữa”. Đôi mắt cậu sáng lên, tôi xoa xoa đầu cậu: “Cậu thử gọi tiếng nương tử tôi nghe xem nào”.

Im lặng một hồi, cậu gọi: “Tam sinh”.

“Là nương tử”.

“Tam Sinh”.

“Nương tử”.

“Tam Sinh”.

“Được rồi”. Tôi đành chấp nhận: “Thế gọi là Tam Sinh vậy”.

“Tam Sinh”.

“Ờ”.

Tôi mãi nhớ ngày hôm đó, cậu đã nhiều lần gọi tên tôi, mỗi lần đều gọi đến khi tôi phải trả lời mới thôi. Mãi về sau, tôi mới biết nguyên nhân cậu làm vậy là vì từng có một lần, cậu cũng gọi tên mẹ mình nhiều lần như vậy nhưng không hề nhận được bất cứ một lời đáp nào.

Mạch Khê vốn là chiến thần trên thiên đình, mặc dù hiện giờ chàng đang xuống trần lịch kiếp, làm một người thường, nhưng cũng cần phải làm một người trần biết lễ nghĩa, ôn hòa nho nhã, vì vậy tôi liền quyết định đưa chàng đến học ở thư viện[2].

[2] Thư viện là một hình thức tổ chức giáo dục ở địa phương, xuất hiện vào thời Đường, phát triển ở thời Tống, lúc đầu chỉ do người dân tự thành lập, sau có sự tham gia của triều đình.

Các chỗ chúng tôi không xa có một thị trấn nhỏ, trong trấn chỉ có một thư viện. Các phu tử trong thư viện biết Mạch Khê hồi nhỏ từng bị một lão hòa thượng tiên đoán cậu sẽ khắc tất cả những người gần gũi với mình nên không bằng lòng thu nhận.

Tôi bảo Mạch Khê ôm một đĩnh vàng Nguyên Bảo lượn một vòng quanh thư viện, cuối cùng các phu tử đồng ý nhận cậu.

Ngày đưa cậu vào thư viện, tôi búi tóc cho cậu, cậu nhìn tôi qua gương, trong mắt đầy áp nỗi thấp thỏm. Tôi dịu dàng nói: “Cậu phải sống ở nhân thế này mấy chục năm, thời gian này không dài, tôi sẽ bảo vệ cậu bình an cả đời. Nhưng tôi hy vọng cậu sẽ trở thành một người có trách nhiệm, sống một cuộc đời hoành tráng. Đi học là bắt buộc. Vào thư viện rồi nghe lời các phu tử, mặc dù họ không phải là thánh nhân, nhưng trước mặt học trò dù sao cũng tỏ ra đạo mạo. Cố gắng học nhé!”

Mạch Khê gật đầu.

Buổi tối cậu trở về, trên mặt lại bị thương, một vết đỏ một vết xanh. Tôi hỏi cậu: “Bị bắt nạt à?”

Cậu gật đầu.

“Có đánh trả không?”

Cậu lắc đầu.

Tôi chăm sóc vết thương cho cậu, hỏi: “Kẻ bắt nạt cậu sống ở đâu?”

Thằng mập Vương là con trai của một địa chủ trong trấn, nhà nó giàu có, hậu viện cũng khá lớn. Thấy vậy tôi vô cùng thích thú. Sau khi châm một mối lửa ở trong phòng chứa củi nhà nó, vừa hay gặp một trận gió nam thổi tới làm cho ngọn lửa này bùng lên. Cả một vùng trời được ánh lửa chiếu sáng rực.

Tôi thấy đó là một cảnh vô cùng hoành tráng, liền dắt Mạch Khê đi đến một nơi có tầm nhìn đẹp, chỉ ngọn lửa ngợp trời nhà thằng mập Vương, nói: “Cười cho đã đi”.

Mạch Khê trầm lặng, cậu nhìn tôi: “Tam Sinh, phu tử nói phải lấy đức báo oán”.

“Mạch Khê, cậu phải học cách phân biệt. Phu tử nói câu này rõ ràng là nói dóc, lừa gạt cậu. Nghe là được rồi, không được coi là thật”.

Mạch Khê nghe xong lời tôi nói, chậm rãi phát ra ba tiếng “Ha ha ha”.

Thời gian ở nhân thế trôi qua thật nhanh, nháy mắt, Mạch Khê đã hai mươi tuổi.

Dưới sự dày công giáo dục của tôi, không có gì ngạc nhiên khi Mạch Khê trở thành một quân tử dịu dàng như ngọc. Dáng vẻ thân hình của chàng so với lúc tôi nhìn thấy chàng ở địa phủ không khác là bao. Dáng vẻ của người trời như thế này cực kỳ hiếm gặp ở nhân thế. Mạch Khê lại thông tuệ phi thường nên nổi danh khắp vùng này.

Tuy nhiên, “Heo sợ lớn nhanh, người sợ nổi danh”, câu tục ngữ này có thể lưu truyền lâu như vậy, tất có lý của nó.

Trong một buổi sớm đẹp trời gió mát, tôi nằm nghiêng trên giường đọc quyển sách mới ra, đó là một vở kịch tình cảm hành động về tài tử giai nhân sau khi trải qua bao khó khăn hoạn nạn. Tôi đang xem đến chỗ kịch tính, Mạch Khê từ phía ngoài bước vào. Chàng nhặt hai chiếc áo mà tôi tiện tay vứt trên đất, đặt lại ngay ngắn, rót tôi cốc nước rồi nói: “Suốt ngày nằm ở trong phòng cũng không tốt, Tam Sinh cũng phải ra ngoài sưởi nắng đi”.

Tôi đón lấy chiếc cốc, đôi mắt vẫn không rời quyển sách, nói lấy lệ: “Mặt trời đối với tôi giống như thuốc độc, chả có chút tác dụng gì đối với thân thể em”.

Nhưng chàng không tin lời tôi, nói: “Sáng nay tuyết rơi, hoa mai trong sân đang độ đẹp, đi ngắm hoa một chút đi mà”. Tôi nhìn chàng, thấy tia hy vọng sáng lên lấp lánh trong mắt chàng, tôi đặt cuốn sách đang đến đoạn ừ ừ á á xuống: “Được rồi, đi dạo cùng chàng”.

Chàng cười nhẹ nhàng, vô cùng vui thích.

Tôi nắm chặt tay chàng từng bước, từng bước đi dạo trong rừng mai. Chàng không hề gạt tôi, hôm nay hoa mai nở thật sự rất đẹp.

“Mạch Khê, chàng biết em thích nhất cảnh sắc mai đỏ tỏa hương trong tuyết trắng lấp lánh, nhưng chàng có biết vì sao không?”.

Chàng nghĩ một hồi, “Chắc vì tính khí của Tam Sinh và loài hoa này rất giống nhau”. Tôi đột nhiên dừng bước, nhìn chăm chăm vào mắt chàng lác lác đầu, chỉ cười mà không nói gì.

Chàng tuy không hiểu nhưng cũng để mặc cho tôi nhìn, gương mặt dần dần lộ ra nét cười: “Tam Sinh thích nhìn ta?”.

“Thích”. Tôi dùng tay đo khoảng cách đỉnh đầu của chàng và tôi, chàng đã cao hơn tôi tròn một cái đầu, tôi nghiêng đầu suy nghĩ một lát: “Mạch Khê, gọi câu nường tử nghe nào”.

Tại chàng đột nhiên đỏ bừng lên.

Tôi nói: “Chàng sắp thành niên[3] rồi, em nghĩ người vợ nuôi từ nhỏ đây cũng nên được lên chức. Chàng chọn ngày lấy em luôn đi”.

[3] Trong thời cổ, đàn ông tròn hai mươi tuổi mới được coi là đã trưởng thành.

Sắc đỏ từ tai chàng lan đến tận hai má, yết hầu khẽ động đây, sau một lúc lâu mắt chàng thoáng vẻ giận dữ: “Tam Sinh, nàng, nàng lúc nào cũng...”. Chàng còn chưa nói hết, tôi chợt thấy phía ngoài rừng mai có tiếng người.

Từ sau khi Mạch Khê có chút danh tiếng, thường có người đến tìm chàng. Thường ngày tôi không hề nói gì, nhưng hôm nay bọn họ đã cất ngang lúc tôi đang bàn chuyện hôn nhân. Mặt tôi xì xuống, rất là khó chịu.

Tiếng nói càng ngày càng to, Mạch Khê cũng loáng thoáng nghe thấy: “Tam Sinh, hình như có người đến, chúng ta hãy về nhà đi”.

Tôi ừ một tiếng, quay người trở về phòng mình, tiếp tục đọc sách. Mạch Khê đi ra sảnh lớn tiếp khách.

Đến gần trưa, Mạch Khê tiễn khách về rồi đến phòng tôi. Chàng ngồi xuống không nói gì, tôi cũng tựa vào ghế không nói gì. Tính nhẫn nại của tôi có cơ hội thể hiện, chàng cuối cùng cũng phải lên tiếng trước.

“Tam Sinh”.

“Ừ”.

“Người hôm nay đến tìm là tuấn phủ đại nhân”.

“Ừ”.

“Ông... ông ta bảo ta đến kinh thành làm quan”.

“Ừ”.

Có lẽ sự lãnh đạm của tôi làm cho Mạch Khê khó xử, chàng cẩn thận nhìn kỹ vẻ mặt của tôi, dường như đã hạ quyết tâm lắm, nói: “Ta muốn đi”.

Tôi lặng lẽ lật đến trang sách cuối cùng xong mới quay đầu lại nhìn Mạch Khê, chỉ thấy đôi mắt chàng đăm đăm nhìn tôi. Tôi than một tiếng: “Nam nhi chí ở bốn phương, chàng muốn đi làm quan, chứ không phải muốn đi ăn cướp. Ờ, tuy rằng tính chất của hai nghề chẳng khác nhau là mấy. Nhưng trên triều đình cũng là nơi thi thố tài năng, thực hiện hoài bão. Em luôn hy vọng chàng có thể làm một trang nam tử đội trời đạp đất. Đến nay chàng đã có năng lực và cơ hội rồi. Cứ mạnh dạn đi, còn nhìn em làm gì?”.

Mạch Khê lác đầu: “Ta làm quan không hề vì hoài bão gì cả”. Má chàng ửng đỏ: “Như nàng vừa nói ta cũng sắp thành niên rồi, ta... cũng luôn nghĩ hôm nào sẽ nói với nàng chuyện thành thân”.

Tôi đang nâng cốc trà liền sững lại.

Chàng cười cực kỳ bối rối: “Nhưng mà, Tam Sinh, nàng lại luôn luôn nhanh hơn ta một bước”. Chàng nói: “Ta muốn thành gia lập thất với nàng, nhưng ta là một trang nam tử, kiên quyết không thể để nàng nuôi cả đời được. Ta muốn bằng năng lực của mình đem đến cho nàng cuộc sống hạnh phúc vẹn tròn. Tam Sinh, nàng có bằng lòng đợi ta hai năm không? Chờ ngày ta công thành danh toại rồi sẽ trở về cưới nàng”.

Tôi không thể nào nói không được.

Khoảnh khắc đó, tôi nguyện làm một người con gái bình thường, nguyện một mình trong căn phòng trống chờ chàng về tới cửa, nhẹ nhàng gọi tôi một tiếng: “Tam Sinh”.

Nhưng chàng muốn tôi chờ chàng hai năm, hòn đá tôi đây vốn rất nhẫn nại nhưng lần này không thể nhẫn nại được nữa. Một đêm khuya trần trọc không yên, tôi bật dậy trên giường gọi: “Mạch Khê”. Lòng tôi biết rõ chàng không ở đó, nhưng vẫn gọi tên chàng, làm như nếu gọi như thế thì chàng sẽ xuất hiện ngay trước mắt tôi vậy.

“Mạch Khê”.

Tôi đã gọi chàng ba tiếng như vậy nhưng tôi không nghe thấy gì ngoài tiếng gió xào xạc bên ngoài. Tôi không thể nào ngủ được nữa, dứt khoát trở dậy xuống giường, không chuẩn bị gì, chỉ mặc chiếc áo trắng rồi ra khỏi cửa, đi thẳng đến kinh thành tìm phu quân của tôi.

Chương 3: Ngoài Tam Sinh Không Ai Xứng Với Ta

Kinh thành không hề xa lạ với tôi.

Tôi từng bị lão hòa thượng đuổi chạy quanh kinh thành hơn ba tháng, những chỗ cần đi thì đều đã đi rồi nên chẳng có gì lạ lắm cả. Tôi vội vã tìm Mạch Khê, nhưng lại không muốn để chàng biết tôi không rời xa chàng như vậy nên không dám tìm một cách công khai. Chàng mới được tiến cử làm quan, những ngày đầu chắc vô cùng gian khổ và cũng chưa có danh tiếng gì. Tôi hỏi thăm trên phố, mọi người đều không biết. Vài lần muốn vào hoàng cung tìm, thế nhưng bao quanh hoàng cung cuộn cuộn dày đặc long khí đè ép tôi đến mức không thở được nên đành phải thôi.

Sau khi tìm xung quanh một lượt, tôi quyết định ban ngày ở trên phố chờ vận may, tối thì đến nhà các vị quan to trong triều để dò tìm tung tích của Mạch Khê.

Tôi vẫn nghĩ trong việc tìm Mạch Khê, sự nỗ lực sẽ có hiệu quả hơn so với ngồi chờ đợi vận may, nhưng không ngờ vận may của tôi lại tốt như vậy.

Hôm đó kinh thành chìm trong ánh nắng tươi đẹp, tôi vừa cầm cây hành lá đập đập vào quyển sách, vừa nhàn tản dạo phố, chợt nghe thấy phía trước có tiếng hỗn loạn, có một đám người lục đục vây lại. Tôi nhất thời hiếu kỳ, cất cuốn sách vào người, vút củ hành đi rồi đến hóng xem có chuyện gì.

Thật là đặc sắc. Đây là một màn kịch tình ái "Hoa trôi hữu ý nước chảy vô tình".

Nước chảy vô tình ở đây chính là phu quân Mạch Khê của tôi, mà hoa rơi hữu ý kia, nếu như tôi không nhận lầm, thì chắc chắn là con gái mà đại tướng quân đương triều sủng ái nhất, Thi Sảnh Sảnh.

Vì sao tôi lại biết? Ồ, đại thể là vì đồ trang sức ở khuê phòng của cô ta rất đẹp, mấy ngày nay tôi đã bán rất nhiều đồ trang sức, tính ra đồ trang sức của cô ta bán được nhiều tiền nhất.

Cô Thi Sảnh Sảnh đó đang ngồi sụp ủ rũ trên nền đất, dường như bị trẹo chân, đôi mắt hoa đào ngấn lệ buồn bã nhìn Mạch Khê. Mạch Khê không hề động lòng, không nhìn cô ta một cái, quay người bỏ đi. Thi Sảnh Sảnh nhào về phía trước định nắm lấy vạt áo Mạch Khê, không ngờ Mạch Khê nhanh như chớp tránh sang một bên, làm cô ta bổ nhào xuống đất, mặt lấm đầy bụi.

Đám người đứng xem xung quanh xuyết xoa một hồi, Thi Sảnh Sảnh mặt đầy vẻ tội nghiệp nằm bò dưới đất, đồng thời bướng bỉnh cắn môi, trông mắt đỏ hoe, yếu đuối vô cùng, thật đáng thương.

Mạch Khê thì một mực lạnh lùng, ngay cả đến khoe mắt cũng không thèm liếc, bước nhanh đi xa.

Ồ, tôi xoa xoa cằm nghĩ, từ ngày tôi nuôi dưỡng Mạch Khê lúc chín tuổi, chàng chưa từng để cho tôi thấy thần sắc như vậy, không ngờ ở bên ngoài chàng chính là một quân tử mặt lạnh.

Tiểu cô nương bướng bỉnh vô cùng, Mạch Khê đi rồi, người xung quanh đỡ cô tay dậy, cô ta không cho, cứ muốn tự đứng dậy. Tôi nghĩ, người con gái thích Mạch Khê nhất định là một cô gái tốt, biết phân biệt người tốt kẻ xấu, thế là tôi bèn làm một phép nhỏ, trị thương ở chân cho cô ta. Cũng không để ý tới biểu hiện kinh ngạc của cô ta, tôi vội vàng quay người đi theo Mạch Khê.

Mạch Khê bước vào một quán rượu nhỏ. Tôi đứng bên gốc liễu gần quán rượu, không thể đến gần hơn, bởi vì quán rượu nhỏ hôm nay đã trở nên khác thường. Nó đang phát ra luồng khí cuộn cuộn giống như ở hoàng cung. Tôi ngẩng đầu nhìn lâu hai quán rượu, một người con trai mặc áo xanh đang dựa vào cửa sổ uống rượu một mình.

Hoàng thượng.

Hoàng thượng của cõi nhân gian này rất anh minh nên hiện giờ bốn biển thanh bình, quốc thái dân an. Thật là một thời đại tuyệt vời.

Đại quốc sư, vị đạo sĩ lợi hại nhất trong thiên hạ này, tôi nhận ra ông ta bởi trước đây khi lão hòa thượng đuổi đánh tôi lão ta đã từng cầu khẩn người này giúp đỡ thu phục tôi.

Hôm nay nhìn thấy ông ta, chắc không tránh khỏi việc phải giao đấu lần nữa rồi. Tôi cảm thán kiếp này mệnh khổ. Không ngờ vị đạo sĩ kia nhìn thấy tôi rồi quay người bỏ đi. Tôi đang không hiểu vì sao, chợt nghe thấy một tiếng gọi trầm trầm ở trên lầu hai quán rượu: “Tam Sinh!”.

Là Mạch Khê ở trong cửa sổ nhìn thấy tôi.

Không trốn được, tôi bèn cười với chàng rồi lớn tiếng đáp: “Em lúc nào cũng mong được gặp chàng, không thể chịu được đêm dài cô đơn, nên đến tìm chàng. Chúng ta làm hôn lễ sớm một chút thì tốt”.

Lời nói này vừa cất ra, trên phố trở nên yên tĩnh rất lâu. Mặt Mạch Khê đỏ ửng lên bởi sự yên tĩnh này.

“Ha ha ha”. Phía sau chàng vang lên tiếng cười sáng khoái của hoàng thượng: “Thật là một giai nhân dũng cảm. Mạch Khê, phúc của người không nhỏ đâu!”.

Mạch Khê vái hoàng thượng một cái rồi vội vàng xuống lầu. Tôi cười híp mắt nhìn chàng. Mạch Khê bước đến, dường như phải hết sức nén nỗi vui mừng của mình lại, nhũn mày hỏi: “Sao nàng lại tìm tới đây nhanh như vậy? Ta tưởng rằng còn phải đợi hơn nửa năm nữa. Nàng một mình đến đây, trên đường có vất vả không? Có gặp phải phiền phức gì không? Bây giờ có đói không? Có muốn nghỉ ngơi không?”.

Tôi chỉ nhìn chàng cười.

Mạch Khê quan sát tôi một hồi lâu rồi nói: “Ta nghĩ linh tinh rồi, Tam Sinh có bao giờ để mình phải chịu thiệt đâu. Nàng làm sao tìm được ta vậy?”.

“Vừa rồi đi trên đường nhìn thấy đó”.

Nụ cười của Mạch Khê khựng lại đôi chút, chàng vội giải thích với tôi: “Tam Sinh, đó là...”.

“Biết rồi, cô nương đó thích chàng”.

Chàng cẩn thận quan sát nét mặt tôi. Tôi nói: “Dáng vẻ rất đẹp, nhưng người hơi thấp, không xứng với chàng như em”.

“Đương nhiên rồi”. Mạch Khê nghe tôi nói thì cười xòa. “Ngoài Tam Sinh, không ai xứng với ta cả”.

Tôi vỗ vỗ vai chàng vô cùng thích thú: “Hiểu được như vậy là tốt rồi”.

“Ta đi cáo biệt hoàng thượng, rồi đón nàng về nghỉ”.

“Vâng!”.

Hóa ra Mạch Khê không hề sống trong hoàng cung, cũng không hề ở nhờ trong nhà của một vị đại thần nào, mà tự mình mua một căn nhà nhỏ tĩnh mịch. Cách bài trí của căn nhà này cũng tựa tựa như nhà ở vườn mai nơi tôi và chàng chung sống trước kia.

Ăn tối xong, tôi kéo Mạch Khê tản bộ trong tiểu viện.

“Kinh thành và thị trấn nhỏ mà chúng ta từng ở khác xa nhau, một mình chàng sống hẳn có nhiều thứ không quen?”.

“Cũng không có gì là không quen cả, chỉ là sáng dậy thì không thấy bát đĩa mà nàng bày sẵn, tối quay trở về thì không thấy đèn mà nàng thắp cho ta. Nghĩ đến nàng một mình ở nhà, không biết nàng tự chăm sóc mình thế nào thì thoáng có chút buồn rầu”.

Tôi thích thú cười thầm trong bụng. Nắm lấy tay chàng, nhìn ánh sao trên đầu, vừa đi vừa chậm chậm lắc lắc: “Mạch Khê”.

“Ừ”.

“Mạch Khê”.

“Gì?”.

“Mạch Khê”.

“Chuyện gì vậy?”.

“Chỉ là muốn gọi thôi”. Tôi nói: “Mỗi lần gọi tên chàng, em luôn muốn nghe ethayas chàng đáp lại. Em cảm thấy, đây thật là một niềm hạnh phúc chẳng dễ gì có được”.

Mạch Khê khẽ cười. Tôi tiếp tục nói: “Đến kinh thành làm quan hẳn là vất vả?”.

Mạch Khê trầm ngâm một hồi đáp: “Có thể dùng quyền lực của mình giúp đỡ những người cần giúp đỡ, có thể dựa vào đôi tay của mình để thỏa tấm lòng thương xót lẽ dân, để có người vì hành động của ta mà được sung sướng hạnh phúc, dù rằng đấu đá trên triều đình rất phiền phức, nhưng những quyền lực mà ta đạt được này đều có thể có ích cho nhân dân... Tam Sinh, nàng có hiểu được sự toại nguyện này không?”.

Tôi bất giác rung mình một cái, ngẩng đầu nhìn chàng, trong mắt chàng có vẻ lấp lánh mà tôi chưa từng nhìn thấy suốt những năm qua.

Trong khoảnh khắc này, tôi dường như lại nhìn thấy vị chiến thần Cửu Thiên đập lên ánh sáng mà đến địa phủ năm xưa.

Mạch Khê thế này mới đích thực là Mạch Khê. Tôi chợt nhớ tiểu quỷ Át đã nói với tôi từ nhiều năm trước rằng: “Mạch Khê thần quân giữ chức chiến thần Cửu Thiên, lên trời xuống đất không gì là không thể, nhưng trong lòng ngài chỉ quan tâm đến thiên hạ. Trong lòng có người dân trăm họ, làm gì có chỗ cho tư tình nữ nhi đây!”.

Lúc đầu tôi không hề để tâm đến câu nói này, nhưng hôm nay nhìn thấy thần sắc trong mắt Mạch Khê, tôi mới biết rằng tiểu quỷ Át quả thật là vua tiên tri giỏi quan sát.

Mạch Khê quả là có trái tim lo cho trăm họ, cho dù chàng có biến thành hình dạng thế nào...

Ngày hôm sau, Mạch Khê vào cung. Tôi vẫn như thường lệ, nằm trong nhà đọc sách.

Còn chưa lật được hai trang, thì chợt nghe thấy ngoài sân có tiếng bước chân nhẹ và đều. Quan binh? Từ khi có linh thức đến giờ, tôi đã là một linh vật biết giữ phép tắc. Tôi từng bị quỷ bắt, từng bị Diêm Vương mắng, từng bị lão hòa thượng truy đuổi, từng bị đạo sĩ đánh, nhưng chưa hề bị lũ bị thịt quan gia vây bắt bao giờ.

Đây là trải nghiệm lần đầu tiên trong đời nên tôi có chút kích động.

Tôi cứ hy vọng họ sẽ tràn vào vây chặt lấy tôi để xem rốt cuộc bọn quan binh bày ra thế trận gì. Chẳng dè chờ rõ lâu lại chỉ thấy một hồi tiếng gõ cửa vang lên, tôi vô cùng thất vọng, đành đi ra mở cửa cho phải phép.

Chắc là quan binh đã nấp đi. Chỉ có một cô gái thanh tú đang đứng ngoài cửa. Tôi nhìn cô ta hồi lâu mới nhận ra, đây không phải là cô gái bị Mạch Khê vớt ngoài phố hôm qua - Thi Sảnh Sảnh sao!

Cô ta thấy tôi mở cửa, tức khắc bộ dạng như bị sét đánh, lồm bồm tự nói: “Quả là có con gái thật, chàng quả thật đã đem một cô gái về nhà”.

Thích Mạch Khê của tôi là một chuyện, đến tận nhà quấy rối lại là một chuyện khác. Tôi thầm nghĩ không thể buông thả cho tình cảm của cô gái này phát triển tràn lan được, liền khoanh tay, tựa vào cửa nói: “Không sai, tôi đúng là người của chàng, tử nhỏ đã cùng ăn ngủ với chàng rồi. Cô có gì chỉ giáo không?”.

Tiểu cô nương dù sao cũng ít hiểu biết, nghe lời nói này của tôi sốc đến mức đầu như bốc hỏa, loạng choạng lùi về phía sau hai bước, suýt nữa thì ngã ra đất. Tôi như nhìn mây nhìn cô ta, trong lòng cảm thấy vừa không nhớ lại vừa sảng khoái.

Lúc này, một người phụ nữ trung tuổi đột nhiên từ bên cạnh nhảy ra, chỉ vào tôi mắng chửi: “Đừng có bắt nạt tiểu thư nhà ta! Đừng có dùng những lời lẽ nhơ bẩn của người làm bẩn tai tiểu thư của chúng ta!”.

Tôi cực kỳ vô tội: “Cô ta hỏi, tôi đáp, mỗi câu đều là thật, lời nhơ bẩn ở đâu vậy?”.

Mặt của Thi Sảnh Sảnh càng trắng bệch hơn. Người phụ nữ tiếp tục mắng: “Yêu phụ to gan! Lại dám vô lễ với tiểu thư! Người đâu, bắt ả lại!”.

Tôi bất đắc dĩ day trán, rõ ràng là bà ta vô lý gây sự mới đúng. Tôi định nói lý với bà ta thì trong nháy mắt bên cạnh đã túa ra một đám quan binh áo xanh.

Mắt tôi sáng lên, hưng phấn “ồ” lên một tiếng. Bà ta lại hét to: “À sắp giờ ám khí ra đấy! Bảo vệ tiểu thư!”.

Tiếng tuốt gươm vun vút nghe thật rợn tóc gáy.

Tôi há miệng, bốn chữ “dĩ hòa vi quý” còn chưa kịp thốt ra thì một lưỡi đao lớn đã chực bổ xuống đầu tôi. Đã trải qua rèn luyện ở dương thế, so với hồi mới đến, tính khí của tôi đã ôn hòa đi nhiều, nhưng cũng không thể để bị người ta ức hiếp thế này. Ngay tức khắc, tôi nghiêm mặt lại, giậm dũ trường mắt nhìn tên binh sĩ đầu tiên tấn công tôi.

Người phạm chưa luyện qua pháp thuật chỉ cần một cái trường mắt đờ đờ âm khí của tôi là lập tức chân sẽ nhũn ra, quỳ xuống “rầm” một cái, thi lễ lớn với tôi.

Nhưng đám người phía sau lại không biết đó làm gương, xông vào tôi như một bầy ong.

Tôi niệm một câu thần chú, cánh tay khê vung lên, đám binh sĩ tấn công tôi đều bị tạt bay đi. Tôi than rằng: “Làm người thì nên chú ý quan sát một chút, xem xét thời thế, đoán định tình hình”.

Thi Sảnh Sảnh và người phụ nữ kia đều bị âm khí quét qua, té xuống đất, ngậy người nhìn tôi. Tôi bước lên đưa tay ra muốn kéo người phụ nữ kia dậy, nhưng bà ta lại kêu to một tiếng “yêu quái”, lồm cồm bò dậy rồi ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Tôi đành phải

chuyển qua đỡ Thi Sảnh Sảnh dậy.

Cô ta thì ngược lại, ngoan ngoãn để mặc tôi kéo dậy. Tôi lau lau vết bụi trên mặt cho cô ta, nói: “Có thích một người đến đâu thì cũng nên giữ danh dự của mình. Những việc như đến nhà gây phiền phức thế này từ sau đừng làm nữa. Vừa đánh mất thân phận, lại còn uổng công. À, còn nữa, ba kiếp này của Mạch Khê đã được định cho tôi rồi. Nếu như cô thực lòng muốn quyến rũ chàng, thì sau ba kiếp hãy đến nhé!”

Những lời tôi nói đều là sự thật, không ngờ đến tai cô ta lại bị hiểu thành một ý khác. Mắt cô ta đỏ lên, nước mắt lăn tăn, quay đầu bỏ chạy.

Tôi dọn dẹp cửa nhà một lượt, rồi lại điềm nhiên quay về mở sách ra đọc. Tôi còn nhớ lúc nãy vừa xem đến đoạn tài tử giai nhân mới gặp nhau, giai nhân hôn mạnh tài tử một cái. Đáng lý để một cảnh nhã nhận hơn mới phải.

Chương 4: Mạch Khê, Một Đòi Trường An

Chiều tối, Mạch Khê vội vã trở về nhà.

Tôi ngồi tựa vào giường, liếc chàng một cái rồi lại tiếp tục đọc sách. Chàng đứng ngoài cửa một lúc, rồi mới dè dặt bước vào. Chàng ngồi xuống giường, ngáp ngừng vài bận rồi mới nói: “Ta nghe nói hôm nay có quan binh

đến”.

“Ừ”.

“Tam Sinh...”

Tôi rút cuốn sách sang một bên, nhòm người ngồi dậy, nhìn thẳng vào chàng: “Chàng muốn hỏi gì?”.

Chàng hé miệng nhưng vẫn không nói lời nào.

Tôi nói: “Quan binh bị em đánh bỏ chạy rồi, Thi Sảnh Sảnh cũng là do em đuổi đi đấy”.

Chàng nhìn tôi một lát, nở một nụ cười cực kỳ bất đắc dĩ.

Tôi như rên mày đáp: “Sao vậy? Hóa ra chàng muốn lấy con gái của viên tướng quân đó sao? Ô, lại là em không đúng, hủy mối nhân duyên này của chàng. Chàng đã không nở như vậy thì em đi tìm cô ta về cho. Em thấy cô ta dành tình cảm rất sâu sắc cho chàng đấy”.

Nói rồi tôi liền đi ra ngoài.

Chàng kéo tôi lại, khuôn mặt hơi ửng đỏ lên: “Tam Sinh, nàng biết rõ là ta không hề có ý này. Nàng... nàng có thể vì ta mà ghen như vậy, trong lòng ta thực sự rất vui. Chỉ có điều...”.

“Chỉ có điều gì?”.

“Những binh sĩ kia nói nàng là yêu quái, ngày mai phải mời đại quốc sư đến đây để trừ yêu”.

“Đại quốc sư?”. Tôi nhớ lại hôm qua chỗ con ngõ nhỏ đã nhìn thấy vị đạo sĩ mặt mày nghiêm nghị

đó.

Mạch Khê nhíu mày gật đầu: “Tam Sinh, nàng có cần trốn đi không?”.

“Trốn đi?”. Tôi ngạc nhiên đáp: “Sao lại phải trốn đi? Em không phải là yêu quái”. Nhưng nhìn thấy vẻ lo lắng của Mạch Khê tôi

chợt bừng tỉnh hiểu ra: “Mạch Khê, chàng vẫn luôn coi em là yêu quái sao? Chàng bảo em trốn đi là sợ đại quốc sư sẽ làm lộ thân phận ‘yêu quái’ của em sao?”.

Mạch Khê nhăn mày.

Tôi nghĩ đến mình, gật gật đầu, lẩm bẩm nói: “Không sai, em với chàng sống cùng nhau nhiều năm thế này, dung mạo không hề có nửa phần thay đổi. Lúc muốn có lửa thì liền hóa ra lửa, lúc muốn nổi gió thì gió liền thổi, chàng cho rằng em là yêu quái cũng có lý thôi.

Chắc bây giờ chàng đang sợ em nhỉ?”.

Tính khí của Mạch Khê từ trước đến giờ rất tốt, đối với tôi thì dịu dàng không phải nói, hiếm khi chàng nổi giận như thế này. Tôi cảm thấy vô cùng kỳ lạ: “Vậy chàng đang sợ điều gì?”.

Sắc mặt chàng đông cứng lại, bị tôi nói trúng tâm sự khiến chàng có chút lúng túng. Chàng trầm ngâm một lúc, khẽ nói: “Tam Sinh, ta sợ nàng bị ức hiếp”.

Tôi nghe xong thấy rất buồn cười: “Chàng có nhớ sân sau của nhà thẳng mặt Vương không?”.

Chàng liếc tôi một cái: “Một ngọn cỏ cũng không còn”.

Tôi gật gật đầu hài lòng: “Bị bắt nạt cũng không sao cả, chỉ cần bắt nạt lại chúng là được. Nương tử của chàng cái gì cũng có thể chịu được, trừ chịu thiệt. Chàng lại còn phải lo thay cho em!”.

Mạch Khê bị tôi chọc cười, không nói gì thêm nữa.

Đến đêm lúc rửa mặt, tôi thấy trên tay áo chàng có vết rách, ngạc nhiên hỏi: “Sao lại thế này?”.

Mạch Khê giấu tay áo đi: “Không sao cả, chỉ là hôm nay cãi nhau với mấy tên binh sĩ, bị mắc vào giáp trụ của chúng mà thôi”.

Tôi đưa tay ra: “Đưa áo cho em, em khâu giúp chàng”.

Châm nến lên rồi, tôi tỷ mẩn ngồi khâu vết rách. Mạch Khê ngồi bên cạnh, nghiêng đầu nhìn tôi giúp chàng khâu áo, nét cười cứ đọng mãi ở khóe môi. Đường như đây chính là một việc làm chàng thấy mãn nguyện”.

“Xong rồi”. Tôi đưa chiếc áo cho chàng, nhìn sự mãn nguyện tràn đầy trên khuôn mặt của chàng, tôi đột nhiên hỏi: “Hoàng đế đương triều này chắc hẳn là một vị hoàng đế tốt?”.

Mạch Khê nhận áo, cười nói: “Chính là một thánh quân”.

Tôi gật gật đầu: “Đại tướng quân đang nắm binh quyền trong tay, chắc hẳn cũng là một tướng quân tốt?”.

Mạch Khê chau mày: “Nếu nói về dụng binh đánh giặc, chắc chắn là một nhân tài, nhưng để bình trị đất nước, giữ cho thiên hạ ổn định, thì lại không cần cái khí huyết sa trường đó của ông ta”.

Tôi lại gật đầu: “Loại bỏ ông ta, đời sống nhân dân chắc sẽ tốt hơn chứ?”.

“Không còn sự khống chế của đại tướng quân, hoàng thượng có thể thoải mái cải cách, đời sống nhân dân tất nhiên sẽ tốt hơn”. Mạch Khê nhìn tôi kỳ lạ: “Từ lúc nào Tam Sinh có hứng thú với những việc này vậy?”.

“Nếu như em giúp trăm họ diệt trừ đại tướng quân, chàng sẽ vui lòng chứ?”.

Ánh mắt Mạch Khê sáng lên, nhưng chàng lại lập tức nhìn xuống giấu đi tia sáng đó: “Tất nhiên là vui lòng”.

Tôi vẫn gật đầu: “Đêm khuya rồi, ngày mai chàng còn bận việc, chàng mau đi ngủ đi”.

Sau khi ánh nến trong phòng Mạch Khê đã tắt, tôi vẫn ngồi yên ở mép giường, mở to mắt nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Sao Mạch Khê lại vô cớ cãi cọ với người khác? Tôi đem những việc xảy ra hôm nay xâu chuỗi lại rồi suy nghĩ mới hiểu ra, nhất định là chàng nghe thấy có người nói tôi là yêu quái, lại nghe nói ngày mai đại quốc sư sẽ đến đây để bắt yêu, nhất thời không giữ được bình tĩnh nên đã xô xát với người khác.

Mạch Khê vốn là người biết nhẫn nhịn, chàng lại mới làm quan không lâu, mặc dù được hoàng thượng sủng tín, nhưng hoàng thượng ngay cả một gian nhà cũng không ban thưởng cho chàng, có thể nhìn ra vị trí của chàng trong triều là vô cùng khó xử.

Buổi sáng hôm nay tôi đã ra tay với đám người của phủ tướng quân, cũng chính là đã đẩy Mạch Khê đến nơi đầu sóng ngọn gió.

Tôi quả là không giống với những người xung quanh. Ngày mai đại quốc sư đến, nếu nói ra vài câu như “Âm khí quá nặng” hay “Không phải là sinh linh của trần gian”, thì Mạch Khê cũng đừng nghĩ đến chuyện phần đầu nữa...

Làm điều gì cũng không thể để chàng bị liên lụy được.

Tôi nhớ đến ánh mắt lấp lánh lúc Mạch Khê nói đến lý tưởng của chàng. Thuận tay niệm một phép tàng hình, tôi đi vào trong phòng Mạch Khê. Nhìn khuôn mặt đang say ngủ của chàng, tôi nói: “Nói đến cùng, ba kiếp này chung quy cũng là chàng cho em. Dùng một kiếp này để thay chàng gánh nạn cũng chẳng có gì to tát cả. Hơn nữa kiếp này em vẫn là nương tử của chàng đấy thôi. Tướng công muốn làm việc gì, tất nhiên em phải toàn tâm toàn lực ủng hộ mới phải”.

Tôi ngồi bên mép giường của chàng, cúi người xuống, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi chàng: “Mạch Khê, một đời trường an nhé!”.

Ngày hôm sau, ngay từ sáng sớm, thánh chỉ đã vội vã triệu Mạch Khê vào trong cung. Trước khi chàng đi còn dặn đi dặn lại tôi, nếu như đại quốc sư đến, nhất định phải cầm cự đến lúc chàng trở về. Tôi luôn miệng đồng ý.

Sau khi chàng rời đi không lâu, một vị đạo sĩ mang cốt cách thần tiên đi vào nhà. Vị quốc sư này nhìn bề ngoài chắc còn rất trẻ.

“Người thật to gan, sau khi giết Không Trần đại sư còn dám vào kinh”.

Câu đầu tiên mà đại quốc sư nói với tôi chính là câu này. Tôi ngây ra một hồi rồi mới nhớ ra, Không Trần đại sư chính là lão hòa thượng đã truy đuổi tôi tròn chín năm trời. “Không đúng, ông ta chết già chứ, chẳng can hệ đến tôi nữa phần. Tôi không phải là yêu quái, cũng không thể giết người”.

Quốc sư cười lạnh nhạt: “Âm khí đầy người, nếu không phải là yêu quái, người nói xem người là gì?”.

Nếu như tôi nói tôi là linh hồn của hòn đá bên sông Vong Xuyên, chỉ sợ ông ta lại nói tôi là quỷ quái. Tôi suy xét một lát rồi nói: “Sao ông lại chắc chắn tôi là yêu quái?”.

“Phải hay không phải, dùng Tam Muội Chân Hỏa của ta kiểm nghiệm là sẽ biết”.

Tôi nghĩ một hồi, gật đầu đồng ý: “Được thôi, nhưng ông nhất thiết phải làm ở nơi đông người, đem tôi lên đài thiêu. Để dân chúng đều nhìn thấy, sau cùng nếu như thiêu được, thì điều đó chứng minh tôi không phải là yêu quái, ông nhất thiết phải lấy danh dự quốc sư tuyên cáo thiên hạ là ông đã giết nhầm người”.

Ông ta bị lời nói này của tôi làm chấn động đến sửng người, một hồi lâu mới nói: “Đừng có giờ âm mưu quỷ kế gì”.

“Ồ, ông là một người tu đạo, suy nghĩ sao lại không trong sáng như vậy. Thôi được, tôi cũng đang vội. Bây giờ ông hãy nhanh nhanh lôi tôi đi thiêu đi”.

Tôi nhanh chóng bước ra ngoài cửa, ông ta thì ngược lại, đứng sửng ở trong nhà. Tôi chau mày, quay lại kéo cánh tay của ông ta: “Sao lại giống như đàn bà thế, lần trước lúc ông cùng lão hòa thượng đó truy giết tôi đâu có do dự thế này”.

Khi đi đến cổng chợ, đã có binh sĩ đặt sẵn giàn thiêu rồi, tôi nhìn những binh sĩ này mặt rất quen, thầm nghĩ đây cũng là những người trong phủ tướng quân. Bọn họ thấy tôi ngay cả một sợi tóc cũng chẳng hề gì lại còn chủ động kéo quốc sư đến đây, nhất thời đều nghệt mặt ra. Tôi quay người nhảy lên đài, thân hình nhẹ nhàng thanh thoát khiến đám đông đang đứng xem ò lên khen ngợi.

Tôi dùng dây thừng trói qua quyết bản thân, vẫy tay với quốc sư ở dưới hô to: “Nè, xong rồi xong rồi!”.

Đại quốc sư lúc này lại không hề ra tay, ông ta nhíu chặt mày nhìn tôi. Tôi cũng chỉ nhìn ông ta.

Đột nhiên từ bên cạnh có một người phụ nữ xông ra, chính là người phụ nữ hôm trước đã cùng với Thi Sảnh Sảnh đến nhà tôi gây rối.

Bà ta nhìn thấy tôi thì gào lên: “Chính là ả! Ồ ta chính là yêu quái! Ồ mê hoặc thần trí của quan thượng thư, lại còn ra đòn độc thủ với tiểu thư nhà tôi, đến nỗi tiểu thư nhà tôi đến hôm nay vẫn chưa tỉnh lại. Quốc sư, đại quốc sư, ngài nhất định phải giúp chúng tôi diệt trừ ả yêu quái này, để phòng hậu họa về sau!”. Bà ta kéo tay áo quốc sư gào khóc một hồi, khóc đến mức làm những người nghe ở đó phải rơi lệ, những kẻ chứng kiến phải thương tâm. Nếu như người mà bà ta chỉ mũi máng mỗ không phải là tôi, tôi sợ rằng chính mình cũng sẽ cùng chung mối thù như bà ta.

Ánh mắt của đại quốc sư lạnh lùng, phát tay áo đẩy bà ta ra, hỏi tôi: “Người có gì biện bạch không?”.

Tôi than thở: “Tôi thật sự không phải là yêu quái”.

Một quả trứng đập vào váy tôi, một đũa nhỏ ăn mặc sang trọng chui ra khỏi đám đông, lại ném trứng vào tôi: “Dám bắt nạt chị ta! Mi là người xấu! Dám cướp người mà chị ta yêu thích! Mạch Khê ca ca rõ ràng là thích chị ta, đều là do mi cả!”.

Nhìn hai quả trứng vỡ trên váy, tôi bắt giắc nhíu mày lại, nhưng cái thách thức tôi hơn lại chính là hai câu nói của cậu ta. Tôi cười lạnh lùng, ngón tay động đậy, thẳng nhóc đó liền bị tôi nhắc bổng lên không trung từ xa: “Nhóc con, chị người thích chàng, nhưng người mà chàng thích lại là ta”.

Nó vùng vẫy loạn xạ trên không trung. Tiếng máng chửi của người phụ nữ trung niên càng lớn hơn, bà ta không ngừng gào khóc: “Yêu nữ đừng có hãm hại tiểu thiếu gia nhà ta!”. Đám đông xung quanh cũng nhao nhao lên.

“Không được hại người!”. Quốc sư lạnh lùng hét một tiếng, tôi chỉ cảm thấy đầu dây thừng trói trên người thít lại, lực trên ngón tay đã mất, thẳng nhãi con từ không trung rơi xuống, người phụ nữ đỡ lấy nó.

Ngay sau đó toàn thân tôi bông rớt, một ngọn lửa bùng lên từ gót chân tôi.

Tam Muội Chân Hỏa.

Người phàm này thực sự đã tu luyện được Tam Muội Chân Hỏa, thực sự là hiếm có.

Kỳ thực tôi sợ lửa, không có mấy linh vật trong thế giới âm phủ mà lại không sợ lửa. Chỉ là nếu như cần kiểm nghiệm sự khác biệt giữa yêu quái và linh vật, dùng lửa luyện đích xác là một phương pháp tốt. Bởi vì yêu quái sau khi bị lửa thiêu sẽ để lại nội đơn, còn linh vật hoặc người thường sau khi bị thiêu thì sẽ chẳng để lại gì.

Tôi không sợ chết, bởi vì ở mọi góc độ mà nói, tôi từ trước đến giờ chưa từng sống. Đường Hoàng Tuyền, sông Vong Xuyên chính là

quê hương của tôi. Tôi vốn dĩ sinh ra ở một vùng đất chết.

Lửa thiêu làm toàn thân tôi vô cùng đau đớn, trong lúc mơ hồ, tôi lại nhìn thấy người quen cũ của mình. Bọn họ đang đứng trong không trung nhìn tôi bị ngọn lửa bủa vây. Tôi muốn chào họ, nhưng đau đớn đến mức chẳng thể làm gì.

Không biết đã qua bao lâu rồi, vết bỏng đau đớn trên người tôi dần dần dịu lại, Hắc Bạch Vô Thường khoát tay một cái, tôi liền đến bên cạnh họ. Thân thể lâu lắm rồi không nhẹ bằng như thế này.

“Ha ha!”. Hắc Vô Thường cười to vỗ lên vai tôi: “Nhìn thấy bao nhiêu cách chết rồi thế mà Tam Sinh, bộ dáng tẩm lửa của muội làm cho hai huynh chấn động mấy bận đấy”.

Về mặt của huynh ấy vui mừng như vậy, làm cho tôi không biết nói gì mới phải, chỉ chấp tay nói với họ vài câu khách khí rồi quay đầu nhìn xuống dưới. Quần chúng xung quanh và người phụ nữ kia đều vui mừng khôn xiết, hoan hô tên đại quốc sư. Vị quốc sư đó lại một mình đi lên đài cao, hai mắt tìm kiếm một lượt trong đồng tro tàn, sắc mặt dần dần trở nên bợt bạt.

“Đi thôi, kể với hai huynh coi kiếp này muội sống thế nào?”.

“Chờ chút, các huynh ở đây chờ muội một lát. Muội... muội còn chút việc chưa làm xong”.

Bọn họ nhìn nhau một cái, Bạch Vô Thường nói: “Chiến thần?”.

Tôi gật đầu.

“Mau về nhé!”.

Long khí ở hoàng gia vẫn cuộn cuộn như cũ, may mà tôi bây giờ đã trở thành linh thể, nên đi vào dễ hơn nhiều.

Lúc tôi nhìn thấy Mạch Khê, chàng đang đứng đối diện với thư án của hoàng thượng.

Chàng khom người nói: “Hy vọng hoàng thượng có thể bảo vệ vợ thần được bình an”.

Hoàng thượng nhấp một ngụm trà đáp: “Đàn bà rốt cuộc chỉ là đàn bà”.

“Hoàng thượng, Tam Sinh chính là mệnh hồn của thần”.

Tôi lay động, sự ám áp dâng tràn. Tôi hạ xuống bên người chàng, ôm lấy chàng từ phía sau: “Mạch Khê, được gặp gỡ chàng là Tam Sinh có phúc”.

Thân thể Mạch Khê khê cứng lại, chàng vội quay phắt lại. Ánh mắt xuyên qua thân thể tôi, không biết dừng ở nơi nào.

Dường như cảm thấy điều gì, Mạch Khê vội vàng đi ra bên ngoài.

“To gan!”. Tay thái giám ở bên cạnh hoàng thượng cao giọng hét. Hoàng thượng đưa tay ngăn tên thái giám lại. Mạch Khê đi ra ngoài đại điện, vội vã chạy trên con đường trong cung đình.

Tôi đi theo chàng suốt chặng đường.

Chàng về nhà trước, nhìn thấy trong nhà trống rỗng không người, sắc mặt đột nhiên trắng bệch như tờ giấy. Một mình đứng lặng một lát, chàng lại lao đi, trên đường chàng hỏi không ít người, cuối cùng bước chân loạng choạng chạy đến cổng chợ.

Lúc này đại quốc sư đang đứng trên đài cao, trong tay cầm một nắm tro trắng, trang trọng nói: “Ta lấy danh nghĩa đại quốc sư, chiêu tuyết cho nữ tử Tam Sinh này, cô ấy không phải là yêu quái”.

Lúc đó, những âm thanh hỗn độn bên tai dường như biến mất, tôi chỉ nhìn thấy sự trống rỗng trong con mắt của Mạch Khê, chàng lùi về phía sau hai bước.

Tôi muốn đi lên phía trước đỡ chàng, nhưng tay lại xuyên qua người chàng.

Tôi thở dài một tiếng.

“Tam Sinh...”. Chàng khẽ gọi tên tôi, giọng đượm bi thương không thể nào tả được.

Tôi đáp: “Dạ”. Nhưng lại chợt nhớ ra rằng chàng bây giờ không còn nghe thấy tiếng nói của tôi nữa, không còn nhìn thấy thân hình tôi nữa.

“Tam Sinh”.

“Em đây”.

Nhưng trong mắt chàng, tôi đã không còn nữa.

Kiếp này của Mạch Khê, Tam Sinh đã không còn nữa.

Chương 5: Ngài Đang Bảo Vệ Cho Người Đó

Trong khoảng khắc tôi bước xuống âm phủ, gáy tôi nóng lên. Chính là một trong ba con dấu Diêm Vương để lại ở gáy tôi đã biến mất, điều này có nghĩa là ba đời mà Mạch Khê cho tôi đã hoàn kết một kiếp luân hồi.

Sau khi trở về âm phủ, tôi không thích men theo dòng Vong Xuyên tản bộ một mình nữa. Bởi vì có đi như vậy mãi thì cũng chỉ có một mình. Ngày ngày tôi dựa vào hòn đá chờ Mạch Khê một lần nữa nhập luân hồi, sau đó tôi sẽ cùng với chàng đến nhân gian lịch kiếp.

Thời gian ở âm phủ luôn luôn trôi rất nhanh. Khi nhìn thấy thân ảnh của một người có thể xem như người quen cũ, tôi mới biết rằng nhân gian đã qua mấy chục năm rồi.

Tôi tươi cười nhìn ông ta, ông ta cũng nhìn thấy tôi, sửng người trong giây lát: “Cô?”.

“Đại quốc sư, lâu rồi không gặp. Dung mạo của ông cũng không thay đổi gì mấy”. Ông ta không để ý đến lời chọc ghẹo của tôi, lông mày khẽ nhíu lại: “Sao vẫn chưa nhập luân hồi?”.

“Tôi chờ một người”.

Câu này tôi nói ra rất tự nhiên, nhưng lại làm cho ông ta sửng người. Trầm lặng hồi lâu, ông ta than rằng: “Chính tôi đã hại hai người âm dương cách biệt...”.

Tôi xua xua tay, đang định nói rằng tất cả đều là kiếp số thiên mệnh cả, ông ta lại nói: “Cô ở đại phủ chờ anh ta một đời, anh ta ở trần gian vì cô mà giữ mình một kiếp. Cắt đứt duyên số kiếp này của hai người là lỗi lầm lớn của tôi”.

Ông ta ngưng lại một lúc, dường như nghĩ đến điều gì, kiên định nói: “Nhân quả luân hồi, kiếp này tôi nợ hai người, kiếp sau nhất định sẽ báo đáp!”.

“Không cần không cần”. Tôi liền thoáng đáp: “Đây là việc giữa tôi và Mạch Khê, không muốn làm phiền lụy đến người ngoài”.

Ông ta phát tay áo, lắc đầu thờ dãi nhanh chóng bước đi.

Tôi nghĩ những người sống quá lâu ở nhân gian đều không tránh được bệnh dùng quan điểm của mình đi suy đoán, hơn nữa còn xác định tâm tư của người khác.

Ông ta kiếp này có là một quốc sư đạo pháp cao siêu hơn thế nữa thì uống xong một bát canh Mạnh Bà, sai bước qua cây cầu Nại Hà, nhảy xuống một miệng giếng luân hồi là hồng trần kiếp trước sẽ quên hết sạch sành sanh.

Kiếp sau vĩnh viễn không thể nào bù đắp được cho sai lầm từ kiếp trước. Sau khi quốc sư đầu thai, tôi nghĩ Mạch Khê chắc sắp đến âm phủ rồi, liền mỗi ngày đều soi xuống dòng nước Vong Xuyên mà rửa ráy trang điểm, làm cho mình trở nên sạch sẽ gọn gàng đến mức dường như chẳng ăn nhập gì với thế giới địa phủ âm u này. Lúc nhàn rỗi thì ngồi bên tảng đá học bộ dạng của người trần, nhất là cái gậy, vẽ vẽ những vòng tròn, miệng thì thầm: “Mạch Khê nhanh đến đi, Mạch Khê nhanh đến đi”.

Có lẽ thành ý của tôi cuối cùng cũng đã cảm động đến trời cao. Hôm đó tôi vừa trang điểm xong, mới ngồi bên hòn đá, liền thấy Mạch Khê giẫm lên thảm hoa bĩ ngạn ở đường Hoàng Tuyền, nộ khí bùng bùng xông đến.

Phải, chàng nộ khí bùng bùng.

Tôi vẫn còn đang ngờ ngác thì một quả cầu lửa sáng loáng, nóng bỏng ném xuống cạnh chân tôi. Tôi sợ quá vội vàng nhảy lên tránh.

Đám linh vật và tiểu quỷ xung quanh đang hóng hớt, vừa nhìn thấy lửa liền lập tức biến mất.

Tôi không hiểu nên ngược nhìn Mạch Khê, lúc này tướng mạo của chàng giống hệt lần đầu tôi nhìn thấy - tướng mạo của người trời.

Chỉ là người trời này tự nhiên nổi giận quả thực làm cho người ta khó hiểu.

Trong lòng tôi có chút áy náy, chờ mong lâu như thế chàng mới đến. Vừa gặp mặt chưa nói câu nào, chàng đã ra tay với tôi, thật là đau lòng lắm, đau lòng quá!

Chàng áp sát lại, định chụp lấy cổ tay tôi, tôi bảo vệ mệnh môn của mình, vội vàng tránh sang một bên, thoát khỏi tay chàng.

Chàng lạnh lùng hừ một tiếng: “Bây giờ đã biết tránh đi rồi đấy, bây giờ đã biết sợ rồi đấy, sao không để ta bắt, sao không để ta thiêu? Biết rằng để có được cái mạng này chẳng dễ gì nên không nỡ để mất rồi hả?”.

Tôi suy nghĩ một hồi ý nghĩa những câu nói này của chàng rồi hỏi: “Mạch Khê, chàng đang giận em sao?”.

“Giận?”. Chàng lại hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Sao ta lại phải giận chứ? Nàng bảo vệ ta một đời, lấy thân mình làm khiên đỡ cho ta, thay ta chịu nạn, ta cảm ơn nàng còn chưa đủ, nào dám giận đây?”.

Tôi mở miệng, muốn nói thực sự không biết vì sao chàng lại giận dữ như vậy, sau đó muốn chọc vỡ các biểu hiện không hề ăn khớp với lời nói này của chàng. Nhưng mà nhìn thấy vẻ giận dữ giữa đôi mày của chàng, tôi đã kiềm lại không nói ra. Nỗi ám ức trong lòng càng tăng thêm.

Nhìn thấy tôi đầy vẻ ám ức, nước mắt lưng tròng nhìn chàng, sắc mặt chàng đông cứng lại, lạnh lùng nói: “Không được khóc”.

Tôi vẫn giận giũa nước mắt nhìn chàng.

Đường gân xanh trên trán chàng giật giật mấy hồi, cuối cùng chàng thở dài nói: “Thôi vậy”. Ánh mắt chàng dịu lại, đưa tay vỗ vỗ lên đầu tôi, cười bất đắc dĩ: “Xét đến cùng thì quả thực là lỗi của ta”. Ngay sau đó sắc mặt chàng liền sầm xuống: “Sao âm khí trên người nàng lại nặng như vậy?”.

Tôi xấu hổ che mặt: “Bởi vì nghĩ chàng sắp tới, nên em ngày ngày đều dùng nước sông để rửa mặt chải đầu. Chàng xem bộ dạng em bây giờ, chàng có thích không?”.

Mạch Khê trầm tư một hồi lâu.

Tôi nói: “Em ngày ngày đều thu dọn đồ đạc, mong ngóng chàng xuống. Mạch Khê, khi nào thì chàng đi đầu thai để em cùng đi với chàng?”.

Chàng nhăn mày lại: “Cùng đi?”.

“Đương nhiên rồi”.

Chàng vung tay, một đạo kim ấn đánh lên người tôi: “Trong năm mươi năm, nàng không được ra khỏi âm phủ”.

Tôi kinh hoàng: “Vì sao? Chàng đã hứa để em sống ở nhân gian ba kiếp rồi mà”.

“Không sai, chỉ có điều ta yêu cầu nàng năm mươi năm nữa mới đi mà thôi”.

“Nhưng chàng cũng đã đồng ý để cho em quyền rũ chàng rồi”.

“Năm mươi năm sau nàng có thể đi quyền rũ”.

“Nhưng lúc đó thì chàng đã thành ông già lụ khụ gần đất xa trời rồi. Khi em tìm thấy chàng, thời gian ở cùng nhau sẽ rất ít!”.

“Nếu vậy thì đừng tìm nữa”.

Nói xong chàng sai bước đến cầu Nại Hà. Tôi tức đến mức nắm lấy một nắm bùn ném thẳng vào gáy chàng.

Chàng quay lưng lại phía tôi, tôi không biết về mặt của chàng thế nào, chỉ thấy Mạnh Bà đột nhiên quỳ xuống, dập đầu xuống đất nói: “Thần quân thứ tội”.

Lúc này tôi mới nghĩ ra, bùn đất trên đường Hoàng Tuyền bị vạn quỷ giẫm đạp lên, chính là thứ cực kỳ nhơ bẩn trong tam giới. Tôi ném bùn này lên đầu chàng, đối với một thần quân trên trời mà nói, là một sự sỉ nhục cực lớn.

Chàng nghiêng mặt, giọng thoáng chút lạnh lùng: “Ta không muốn nàng trở thành kiếp số của ta”.

Lời này thật lạ lùng. Ngay lúc đó tôi không hiểu được, chỉ nhìn chàng đầu không ngoảnh lại uống bát canh Mạnh Bà, nhập luân hồi đi mất.

Nhất định là chàng ghét tôi phiền phức nên không muốn sống cùng tôi rồi. Nghĩ như vậy, tôi đột nhiên cảm thấy chua xót vô cùng, nhào đầu vào trong hòn đá, òa khóc ngon lành.

Nếu nghe người khác ức hiếp tôi, tôi nhất định sẽ ức hiếp lại gấp mười lần, nhưng Mạch Khê ức hiếp tôi... Chàng ức hiếp tôi, tôi lại chỉ có thể để cho chàng ức hiếp. Đã đánh không thắng được, lại còn không từ bỏ được.

Không biết tôi đã khóc bao lâu, phía bên ngoài có tiếng gọi: “Tam Sinh cô nương. Ôi trời, bà cô Tam Sinh của tôi ơi, đừng khóc, đừng khóc nữa”.

Tôi từ trong hòn đá thò đầu ra, mắt đỏ mọng sưng húp nhìn người đến: “Giáp, có chuyện gì vậy?”.

Tiểu quỷ Giáp day trán lắc đầu nói: “Mấy ngày nay nước chảy ra từ hòn đá của cô làm sông Vong Xuyên dâng lên mấy mét rồi. Một

hòn đá khóc đến mức này thì thật không tưởng tượng nổi. Diêm Vương đặc biệt lệnh cho tôi đến chỗ cô giúp cô khai thông tư tưởng.

Tôi gật gật đầu, vô cùng suy sụp đi theo Giáp đến điện Diêm Vương.

Diêm Vương nhiệm kỳ này không gầy gò nhưng lại tham ăn. Lúc tôi nhìn thấy Diêm Vương, ông ta đang nắm chặt miếng móng giò mà gặm một cách cực kỳ khoái chí.

Tôi gật đầu chào ông ta: “Diêm vương”.

“Ồ, Tam Sinh đến rồi”. Ông ta hươ tay một cái, tiểu quỷ bên cạnh mang đến cho tôi một cái móng giò, trông ngấy đến mức mắc ói. Tôi liền xua xua tay bảo tiểu quỷ lui xuống.

Diêm Vương liếc tôi một cái, nói: “Nghe nói mấy ngày nay người vì Mạch Khê thần quân mà đau lòng”.

Nghe thấy tên Mạch Khê, mũi tôi cay cay, lại trở về bộ dạng rưng rưng nước mắt.

“Đừng, đừng, đừng!”, ông ta nói liền mấy tiếng ngăn tôi lại. “Hôm nay ta tìm người đến là để giải nút thắt trong lòng người, nếu như người khóc nữa, chỉ sợ nước Vong Xuyên sẽ dâng ngập mắt”.

Diêm Vương quệt miệng một cái nói: “Tam Sinh, người có biết Mạch Khê thần quân lần này xuống hạ giới phải lịch qua ba kiếp nào không?”.

Tôi lắc đầu nói không biết.

“Yêu mà phải biệt ly, ghét mà phải gặp gỡ, cầu nhưng lại không được. Ba kiếp này chính là ba kiếp khổ trong tám kiếp khổ của nhà Phật. Thần quân kiếp trước đã lịch qua kiếp yêu mà phải biệt ly. Trên sổ Mệnh Cách của Ti Mệnh Tinh Quân viết rằng, Mạch Khê thần quân và Thi Sánh Sánh con gái đại tướng quân có tình cảm với nhau, nhưng vướng nỗi không cùng một chiến tuyến, một đời sinh ly, là kiếp khổ ‘yêu mà phải biệt ly’. Nhưng mệnh cách của ngài bị sự xuất hiện của người phá vỡ. Ngài vốn dĩ một đời cô độc khổ sở, nhưng bởi vì gặp gỡ người, ở cùng người lâu năm nên thâm nảy sinh tình cảm. Người muốn thay ngài chống lại số kiếp, lấy cái chết của mình để con đường phía trước ngài đi được bằng phẳng. Một đời ngài tử biệt với người cũng là kiếp khổ ‘yêu mà phải biệt ly’. Tình cờ người cũng được xem như hoàn thành kiếp số của ngài”.

Diêm Vương đột nhiên dừng lại một lúc, rồi thờ dài nói: “Người chưa nhìn thấy bộ dạng Mạch Khê thần quân ở nhân gian trong gương tiền thế. Chà chà, một người vốn ôn hòa như thế, nhưng vì người mà mạnh tay bức hoàng thượng phải xử tru di cửu tộc đại tướng quân. Ngài đương nhiên là có tình sâu nghĩa nặng với người, một đời không lấy ai cả. Sau khi trở về âm phủ, việc cũ đều nhớ lại. Theo lý mà nói ngài là thần quân ở trên trời, là người thanh tâm quả dục, vốn dĩ không nên có chấp với quá khứ. Nhưng ngài vẫn thể hiện với người như vậy, ồ... có thể thấy dư tình chưa hết. Nay thần quân giam người năm mươi năm trong âm phủ, chẳng qua là muốn thời gian người và ngài đến nhân gian chéo nhau. Ngài không muốn người lại trở thành kiếp số của ngài”.

Diêm Vương nói: “Ngài đang bảo vệ người đó”.

Tôi sửng người.

“Các thần tiên trên trời đa số đều coi thường những người dưới âm phủ chúng ta. Tam Sinh người hãy làm thật tốt, quyền rũ cho được Mạch Khê thần quân, âm phủ chúng ta mới... A... ha ha ha... Người hiểu không?”.

Tiếng cười điên cuồng của Diêm Vương trở nên xa xôi, trong tâm trí tôi chỉ có một câu nói bồng bênh trôi qua trôi lại.

“Ngài đang bảo vệ người đó”.

Chương 6: Trùng Hoa Tôn Giả

Tôi chưa từng biết lại có thể có một năm mươi năm “giày vò như vậy”.

Cuối cùng sau khi hết kỳ hạn, tôi chào Diêm Vương một tiếng rồi đi đầu thai.

Tôi nghĩ, kiếp này không đi tìm Mạch Khê, lần tới khi chàng luân hồi trở về âm phủ, lại giáng cho tôi một con dấu năm mươi năm nữa

thì sao. Dứt khoát là tôi làm theo ý chàng, tức là chờ chàng dần dần già yếu thì đi quyến rũ chàng, nghe nói nam giới tuổi này là dễ ngoại tình nhất, sự nghiệp có rồi, gia đình có rồi, cái cần hưởng thụ thì đã hưởng thụ rồi, nhưng cuộc đời lại thiếu một chút kích thích.

Tôi phải đi kích thích chàng một cái, việc quyến rũ tất nhiên là quá đơn giản rồi.

Tôi nghĩ thì hay, nhưng vạn sự vẫn luôn có những thứ ngoài ý muốn.

Thời gian tôi chờ dưới âm phủ tính tổng ra khoảng trăm năm, âm khí trên người so với lần đầu tiên đến nhân gian chẳng nhẹ hơn là mấy. Hơn nữa tôi vừa ra khỏi âm phủ, âm khí còn rất tươi mới. Giống như thịt hồng thu hút bọ ruồi nặng, chẳng mấy chốc tôi đã thu hút cả một đám tiểu đạo sĩ đến vây đánh.

Đây quả là thời đại thích trừ ma hộ đạo một cách quá khích, đạo thuật quá hưng thịnh, tuổi của bọn tiểu đạo sĩ này cộng lại nhân với mười e rằng còn nhỏ hơn tôi mấy tuổi. Biểu hiện của chúng đều rất chín chắn, sở đoản lớn nhất của tôi chính là ứng phó với lũ trẻ nghiêm túc này. Tôi liền học theo giọng điệu của Diêm Vương uy hiếp chúng: “Lũ nhãi con cút đi, nếu không ta sẽ ninh thịt của chúng bay ăn sạch”.

“Đồ yêu nghiệt to gan dám buông lời ngông cuồng!”. Đứa trẻ cầm đầu giờ kiếm nhắm vào tôi nói: “Hôm nay ta không thể không tiêu diệt ngươi!”.

Tôi như róng mảy nhìn thẳng nhóc đó, tuổi còn bé tý mà đã sát khí đằng đằng, cái thói này rõ ràng là do không được giáo dục tốt. Tôi lắc đầu thờ dài than trách sự phụ nó một hồi, đang định nghĩ kế chạy thoát, thì phía xa vọng đến một giọng nữ quát: “Trường Vũ nhanh lui đi”. Người đó mặc áo trắng, dải áo phấp phới phóng khoáng lao đến, giống như là tiên nữ giáng trần.

Tôi nhìn người nữ một hồi, không ngờ cõi thế tục này lại có thể sinh ra một người thanh thoát như thế. Nhưng tôi còn chưa khen xong, trong tay cô ta đột nhiên hiện ra một dải lụa trắng, theo gió bắn tới, trói chặt tôi lại.

Tôi vùng vẫy một hồi, phát hiện ra chất liệu của cái thứ này thật là kỳ lạ.

Lũ trẻ con xung quanh đều quỳ hết xuống trước mặt nữ tử nói: “Sự tổ”.

Sự tổ...

Nữ tử khẽ gạt đầu, bảo chúng đứng dậy, bước lên phía trước quan sát tôi kỹ lưỡng một hồi: “Không ngờ lại là một yêu nữ xinh đẹp”.

Tôi cười: “Ngươi cũng là một đạo cô xinh đẹp”.

Cô ta lạnh lùng nhếch nhếch khóe môi: “Ta tuy rằng nhìn không ra lai lịch của ngươi, nhưng bị lụa buộc hồn của ta trói chặt rồi, cho dù bản lĩnh của ngươi có lớn thế nào cũng không thoát được”.

Tôi kín đáo giằng co với dải lụa quý quái này, cảm thấy tôi chẳng có bản lĩnh to lớn gì, thứ này đích xác là một thứ dây trói hữu hiệu. Thế nhưng nếu phải liều mạng, thứ này cũng không thể nào trói được tôi, lời nói của cô nương này thật chẳng có hiệu biết gì cả.

“Dẫn ả về núi Lưu Ba, giao cho tiên tôn xử lý”. Cô ta dặn dò lũ trẻ như vậy. “Ta lần này có việc gấp không về cùng các con được. Yêu nữ này tuy đã bị ta trói chặt, nhưng yêu lực của ả ta không thể đoán định được, cần phải cẩn thận với ả. Nhất thiết không được để ả có cơ hội trốn thoát”.

Lũ trẻ cung kính đồng thanh đáp một tiếng “vâng”.

Tôi suy ngẫm, tôi vừa đến thế gian này, có muốn tìm Mạch Khê cũng không có đầu mối gì, chi bằng đi cùng với chúng, chưa cần nói bớt đi sự quý hiếm của các đạo sĩ khác, mà còn có thể tiện thể dò xét tung tích của Mạch Khê.

Cũng chẳng lỗ vốn gì.

Các ông cụ non nghiêm nghị “áp giải” tôi lên đường. Nhìn thấy điệu bộ của chúng, tôi thấy nhớ nhưng Mạch Khê kiếp trước vô cùng. Trong đám trẻ con này, chỉ có một đứa vẫn còn chút giống người thường. Đạo hiệu của nó là Trường An, là một đứa trẻ thanh nhã, hay xấu hổ và không thích nói chuyện.

Bộ dạng của nó hơi giống tiểu Mạch Khê kiếp trước.

Tôi thích nhìn nó, nhưng mỗi lần tôi dán mắt vào nó thì nó lại sợ đến mức mặt mày nhợt nhạt. Tôi không hiểu cho nên nghe đông ngóng tây một hồi mới biết, đứa trẻ này sợ một ngày nào đó tôi thoát ra sẽ dùng nó lấy dương bổ âm[1].

[1] Lấy dương bổ âm hoặc lấy âm bổ dương là một loại phương pháp tu luyện trong Đạo giáo, chỉ nam nữ thông qua việc giao hoan đạt đến sự cân bằng âm dương. Phép này thuộc về “thuật phòng the” trong Đạo giáo Trung Quốc cổ đại, được cho là một phương pháp để nâng cao võ công (N.d).

Tôi tức khắc thẹn mướt mồ hôi. Tôi là một linh vật không cần phải làm cái việc xấu hổ đó và quan trọng hơn, đứa trẻ này có dương gì mà lấy. Nếu như tôi có muốn lấy, thì tôi phải lấy của Mạch Khê trước mới phải.

Từ đó về sau, tôi tiết chế bản thân không dùng ánh mắt hau háu đó nhìn nó nữa.

Trên đường, tôi nghe các tiểu đạo sĩ nói, hoàng đế thiên triều thích cùng với các đạo sĩ luận pháp giảng đạo, ngay cả đạo thuật trong dân gian cũng hưng thịnh lên nhiều, rất nhiều quan lại và những người có địa vị cao cũng muốn đưa con cái mình đi tu đạo. Mà núi Lưu Ba so với những đạo quán bình thường thì cao cấp hơn rất nhiều.

Đó chính là nơi tu tiên.

Lúc bọn trẻ nói câu này sự hãnh diện tràn đầy trên mặt, như thể được làm đệ tử của Lưu Ba là phúc phận tu mấy trăm năm mới có

được. Nhưng tôi lại lạnh lùng nghĩ rằng, người phàm có thể tu luyện thành công không phải là không có, chỉ có điều hàng nghìn năm mới có một, hai người thành công, tỷ lệ quả thực ít ỏi đến đáng thương.

Bọn tiểu đạo sĩ trông thì loắt choắt nhưng lại đi rất nhanh, chỉ vài ngày đã đến núi Lưu Ba.

Trên đường đi không nghe ngóng được tin tức gì của Mạch Khê, tôi cực kỳ ủ rũ, đang muốn nhân cơ hội trước khi bọn chúng vào núi sẽ xé rách dải lụa trốn thoát, không ngờ kim ấn trên cổ tay tôi lại có phản ứng.

Nó khê nóng lên, tôi “á” lên một tiếng, tiếng “á” ấy còn chưa dứt, chỉ cảm thấy một luồng khí cực mạnh quét qua đỉnh đầu, làm tóc trên đầu tôi bay phần phật.

Tôi rẽ những lớp tóc đang phủ kín mặt ra nhìn thấy đám tiểu đạo sĩ xung quanh đều nhất loạt quỳ xuống, đồng thanh kêu to: “Tiên tôn!”.

Ồ, đây là đại ca của Lưu Ba.

Tôi nhìn chăm chú, trong nháy mắt liền vui mừng sướng người. Đúng là may mắn, không mất chút công sức nào đã tìm thấy chàng!

Đây không phải là Mạch Khê sao!

Nhưng nhìn chàng lúc này chỉ như khoảng hai, ba chục tuổi, dáng vẻ không có chút gì là tuổi cao sức yếu. Nào giống với một người đã sống đến năm mươi năm ở thế gian. Tôi nghĩ lại, cũng đúng, kiếp này chàng là một người tu tiên, tu đạo pháp tiên gia, tuy rằng chưa thể trường sinh bất lão, trở thành thần trên thiên đình, nhưng dung mạo trẻ trung thì quá đơn giản.

Tôi không nhịn được trộm cười, Mạch Khê ơi là Mạch Khê, chàng nghĩ cách trốn em, nhưng lại không ngờ ông trời sắp đặt khéo léo hơn chàng. Bây giờ, em xem chàng sẽ trốn em thế nào.

Tôi đang toét miệng cười thì ba thanh kiếm “xoẹt” về phía tôi, sát khí mạnh mẽ trên kiếm làm tôi sợ đến rùng mình, vội ngừng cười, ngậy ra nhìn Mạch Khê.

Ba lưỡi kiếm này không phải của chàng, mà là của ba vị tiên nhân mây bạc râu dài theo sau chàng ném ra. Ba người đó đều chau mày chăm chú nhìn chăm chăm vào tôi với vẻ cực kỳ nghiêm trọng.

Mạch Khê lạnh lùng nói: “Vật gì mà âm khí nặng như vậy?”.

Tôi chỉ ngậy người nhìn chàng, ánh mắt chàng như vậy... ánh mắt chàng như vậy... kiếp trước, chàng cũng dùng chính ánh mắt này nhìn Thi Sảnh Sảnh.

Không biết tại sao, trong lòng tôi lại cảm thấy sợ hãi. Tôi vốn chưa bao giờ thích giải thích, nhưng khoảnh khắc này không hiểu vì sao lại chủ động phân bua: “Mặc dù âm khí trên người tôi nặng, nhưng tôi thực sự không phải là yêu quái. Tôi là linh hồn của hòn đá hóa thành, tên tôi là Tam Sinh”.

Ba vị đạo sĩ râu bạc nhìn nhau, hiển nhiên là chưa hiểu rõ lời tôi nói. Nét mặt Mạch Khê vẫn lạnh lùng: “Không cùng loài với ta, kẻ đó tâm tư tất khác. Phải giết”.

Chàng nói rất quyết đoán, tôi vừa đau lòng vừa giận dữ, không hiểu vì sao kiếp này Mạch Khê lại đầu thai thành một kẻ có đầu óc ngoan cố như vậy. Tôi còn chưa kịp nói gì, những ánh kiếm quanh người tôi đã bùng phát, dải lụa trắng trời tôi cũng xiết chặt đến mức làm tôi đau đớn.

Ngọn lửa giận dữ trong lòng tôi càng ngùn ngụt, tôi đã sống hơn nghìn năm rồi, trừ những lúc tôi lên cơn ngộ tự làm khổ mình ra thì chưa có ai dám đối xử với tôi như thế. Lập tức tôi liền dồn linh lực đọ sức với chàng.

Nếu như chàng là chiến thần Mạch Khê thì lúc này tôi chỉ có thể ngoan ngoãn chờ chết. Nhưng bây giờ chàng chỉ là một Mạch Khê đang tu tiên, trong người ghê gớm lắm thì cũng chỉ có pháp lực bốn mươi năm, cho dù đạo thuật của chàng có cao siêu hơn nữa, thiên phú có tốt thế nào đi nữa thì đối đầu trực diện với tôi cũng chẳng thắng được.

Chúng tôi đối đầu chưa đến nửa khắc, sắc mặt Mạch Khê liền trở nên nhợt nhạt. Tôi suy xét có nên ý vào số tuổi đã sống hơn nghìn năm của mình để bắt nạt một thượng thần đang lịch kiếp không, đang định ngừng tay thì miệng Mạch Khê chọt phụt ra một ngụm máu đen.

Tôi kinh hãi giật mình, vội vàng thu linh lực lại.

Đây... đây, lẽ nào linh lực của tôi đã mạnh đến mức tôi không thể khống chế sao?

Tôi vô cùng kinh ngạc.

Ba vị đạo sĩ râu bạc thất kinh, gọi: “Trùng Hoa tôn giả!” rồi lập tức đỡ lấy Mạch Khê, bắt mạch cho chàng. Đám đệ tử Lưu Ba xung quanh cũng nháo nhào vây lại.

Tôi thì không hề lo lắng rằng chàng sẽ chết, mà nếu chàng có chết, tôi cũng không lo lắng quá. Kiếp “ghét mà phải gặp” của chàng sự rằng vẫn chưa lịch xong. Chưa lịch kiếp, chàng vẫn chưa thể tái nhập luân hồi.

Lũ trẻ lo lắng vây quanh một lúc, trong đó có một đứa đột nhiên đứng dậy. Tôi nhận ra nó, nó chính là đứa trẻ có sát khí rất nặng, tên là Trương Vũ. Quả nhiên, nó lập tức tuốt kiếm khỏi bao, chĩa vào tôi, căm hận nói: “Yêu nữ dám lợi dụng lúc tiên tôn của chúng ta đang bị trọng thương mà ra đòn độc thủ với ngài! Thật đáng chết!”.

Nó vừa gào lên, lập tức đám đông bị kích động. Đám tiểu đạo sĩ ào ào tuốt kiếm khỏi bao, nộ khí bùng bùng chỉ vào tôi, đến đứa từ trước đến giờ vẫn sợ sệt nhất gan là Trương An cũng tức đỏ cả mặt. Chúng đồng thanh gào lên phải chém tôi để trừ ma hộ đạo.

Thứ tôi không chịu nổi nhất chính là bị trẻ con vây xung quanh nhao nhao đòi kẹo, tuy tình huống hôm nay khác nhiều so với việc đòi kẹo, nhưng đối với tôi cũng không khác là bao.

Tôi lập tức đầu hàng: “Được, được, được! Tùy các người xử lý, tùy các người xử lý!”.

Tôi vừa nói xong, đám trẻ con nhìn nhìn trái ngó ngó phải, chẳng có đứa nào dám đưa ra ý kiến gì. Sau cùng có một ông đạo sĩ già tranh thủ hét lên một câu: “Đem ả nhốt vào Linh Hồ Thiên Tòa tháp!”.

Trong núi Lưu Ba có một cái đầm sâu, diện tích không lớn, nhưng lại sâu đến mức đáng sợ. Trong hồ này linh khí dày đặc, đệ tử Lưu Ba liền gọi nó là Linh Hồ. Các đạo sĩ đã dành thời gian mấy trăm năm để xây tòa Thiên Tòa tháp dưới đáy hồ, chuyên dùng để nhốt các yêu quái nguy hiểm làm hại người dân.

Tôi đứng bên hồ nhìn xuống, ngọn tháp ở dưới thoát ẩn thoát hiện trong làn nước. Tôi xoa xoa cằm nghĩ, thứ này đích xác là một nơi tốt để nhốt yêu quái, một là linh lực tràn trề, có thể áp chế và tịnh hóa yêu khí của yêu quái; hai là, nó ở dưới nước! Không thể thờ được thì yêu quái có ghé gớm thế nào bị nhốt một thời gian dài cũng trắng mắt nổi xác như thường trong đó.

Nhưng mà đối với linh vật như tôi thì lại khác, linh khí thuần khiết của trời đất lại có lợi cho thân thể và tâm hồn tôi, là một nơi tốt để tôi có thể tu hành. Tôi chẳng hề giãy giụa, để cho lũ trẻ đeo vào chân tôi xiềng xích sắt đã nặng trăm cân, rồi lại dùng phép bẻ thủy đưa tôi xuống đáy hồ.

Phong cảnh dưới đáy hồ thật không tệ, tôi khoan khoái nghĩ.

Sau khi bị nhốt vào trong Thiên Tòa tháp, lũ trẻ còn gào lên với tôi qua cửa sắt mấy lời như trong tháp có bùa, nếu cố thoát ra sẽ chết một cách vô cùng thảm hại. Tôi chẳng thèm để ý giật một lá bùa ở trên cột xuống chơi.

Đây là chỗ nhốt yêu quái, mọi sắp xếp đều là để đối phó với yêu quái. Đã nói đến mấy nghìn lần rằng tôi không phải là yêu quái rồi, sao cái lũ người ở nhân gian này lại có thể ngốc nghếch và bảo thủ như thế!

Ngay cả Mạch Khê cũng thế...

Nghĩ đến điều đó tôi thấy ảm ức, mũi cay cay một hồi rồi lại kim xuống được.

Đi một vòng dạo quanh tháp, tôi tìm thấy một cầu thang. Ở đó phát ra ánh sáng của viên Dạ Minh Châu, chiếu lên đến tận đỉnh tháp. Đỉnh tháp hình như có vật gì đó, khoảng cách rất xa, ánh sáng lại không đủ nên tôi nhìn không rõ. Cơn tò mò nổi lên, tôi nghĩ dù sao thì bây giờ cũng chẳng có việc gì làm, liền men theo chiếc cầu thang chậm rãi trèo lên.

Lúc nhìn rõ thứ ở trên đỉnh tháp... Ô, phải nói là lúc nhìn thấy người bị nhốt trong cát vật đó, tôi đột nhiên rất muốn cười, Ti Mệnh Tinh Quân quả thật là một thiên quân thích những duyên phận trái ngang. Người này chẳng phải kiếp trước là đại quốc sư sao!

Mặc dù bây giờ mắt ông ta màu xanh, phát ra hàn quang u tối. Mặc dù bây giờ tóc ông ta bạc trắng, quái dị lạ kỳ. Cho dù nhìn thế nào, bộ dạng của ông ta bây giờ cũng là một yêu quái nguy hiểm. Ông ta bị xích sắt quấn chặt chân tay, treo lên cao, ở bên ngoài còn bị chụp một lồng sắt chắc chắn đan chi chít bùa chú, bị giam cực kỳ nghiêm ngặt.

Lúc ông ta bị bắt chắc hẳn là một yêu quái hồ phong hoá vũ.

Kiếp trước trừ yêu, kiếp này lại làm yêu. Thật là một sự sắp xếp đầy nhân quả.

“Ồ! Lâu lắm rồi không gặp!”. Tôi vẫy tay chào ông ta.

“Cô là ai?”. Giọng ông ta khàn khàn, gượng gạo nhà chữ, có lẽ đã bị giam ở đây rất lâu rồi.

Tôi cười: “Tôi là Tam Sinh”.

Ông ta chau mày: “Chúng ta từng quen biết?”.

Tôi xoa đầu nghĩ: “Cũng không được tính là quen biết”.

Sau đó thì chẳng ai nói gì nữa. Lặng lẽ đến nhạt nhẽo, tôi nhìn trái ngó phải xem tầng cao nhất của tòa Thiên Tòa tháp này, phía trên sáng sủa hơn ở dưới rất nhiều, bởi vì ở trên đỉnh tháp có một lỗ hồng.

Tôi lấy làm lạ, xích ông ta chắc chắn thế này, lại còn để một lỗ hồng trước mắt ông ta, không sợ ông ta tìm cơ hội trốn thoát sao? Hoặc là các đạo sĩ Lưu Ba đều tự tin cho rằng Thiên Tòa tháp này thực sự có thể giam giữ được tất cả các yêu quái, nên đã để một lỗ hồng để ông ta phải khao khát nhìn ra thế giới bên ngoài, ngày ngày trầm uất, buồn rầu đến chết.

Tôi liú lười, những đạo sĩ này quả thật là hiểm độc, hiểm độc quá thể!

Tôi vẫn còn chưa tưởng tượng xong, ông ta liền nói khẽ: “Cô lui ra”.

Tôi nhất thời không rõ ý ông ta, những cũng theo ý ông ta ngoan ngoãn lui ra một chỗ tối.

Chẳng bao lâu sau, chỉ thấy nước bờ bên ngoài biển hóa tuyết đẹp mấy lượt, rồi một luồng ánh sáng mặt trời xuyên qua lỗ hổng trên đỉnh tháp chiếu xuống, vừa vịn vào đúng mặt ông ta. Ánh sáng quá mạnh khiến sắc mặt ông ta trắng bệch một cách đáng sợ.

Hai con người xanh u tối có chút thay đổi, từ từ hiện ra một tia đau đớn.

Tôi kinh hãi nhìn thấy da ông ta như bị đốt cháy, dần dần đỏ rộp lên. Ánh sáng càng ngày càng mạnh, vết đỏ trên da ông ta phồng lên những bóng nước, có cái thậm chí còn chảy ra nước vàng.

Ngoài nỗi đau đớn thoáng hiện ra lúc đầu, ông ta càng trầm lặng hơn.

Trong âm phủ đã chứng kiến bao nhiêu là hình phạt nhưng cảnh này vẫn làm cho bao tử tôi nhảy lộn lên. Tôi thực sự không thể nhìn tiếp được, liền cởi áo ngoài ra, ném lên che cái lỗ trên đỉnh tháp. Ánh mặt trời bị chiếc áo che lại như vậy, lập tức yếu đi nhiều.

Qua hơn nửa giờ đồng hồ, mặt trời mới từ từ dịch chuyển khỏi đỉnh tháp.

Tôi chợt nghĩ ra, vừa rồi là chính Ngọ, như vậy, người này mỗi ngày đều bị ánh mặt trời thiêu đốt một lần?

“Bao đồng”. Ông ta đã bình luận hành động vừa rồi của tôi như vậy.

Tôi độ lượng không so đo với ông ta: “Ông bị giam ở đây bao lâu rồi?”.

Ông ta im lặng một hồi, cười lạnh nhạt nói: “Có lẽ là mười năm, hoặc là hai mươi năm, ai mà biết được”.

Tôi thờ dãi, cảm thấy ông ta rất đáng thương, nhưng trong lòng cũng vô cùng hiếu kỳ với số mệnh kiếp này của ông ta: “Vì sao ông lại bị nhốt như vậy? Ai đã nhốt ông?”.

Ông ta im lặng không thèm để ý đến tôi nữa. Tôi nghĩ, trong lòng mỗi sinh vật khó tránh khỏi có những việc không hay, không nói ra với người khác. Thế là tôi không hỏi ông ta nữa mà chuyển chủ đề, nói: “Ông có muốn thoát ra không?”.

“Muốn thì làm thế nào? Chẳng qua chỉ là mơ mộng hão thôi”.

Tôi cười đắc ý: “Nếu như tôi có cách cứu ông ra thì sao?”.

Ông ta ngẩng đầu nhìn tôi, con mắt xanh u tối lóe sáng.

“Ồ, tôi thấy ông không phải là kẻ xấu xa lắm, dù sao thì vừa rồi lúc mặt trời chiếu xuống ông còn tốt bụng bảo tôi tránh ra. Tôi tuy không biết vì sao ông lại bị trói ở đây, nhưng mà bị trói lâu như vậy, trừng phạt gì thì cũng đủ rồi. Nói ra thì ông và tôi cũng có thể xem như người quen. Tôi tốt bụng cứu ông một lần, nhưng tôi đây không cứu không công đâu. Ông hôm nay chịu ơn của tôi, ngày sau nhất định phải báo đáp”.

“Cô muốn báo đáp thế nào?”.

“Gần đây có vài đứa trẻ ranh đáng ghét, nhưng khổ nỗi tôi lại là một cô gái tốt bụng, không ra tay với bọn chúng được. Sau khi ông thoát khỏi đây, ông hãy thay tôi đánh vào đít chúng nó, không cần nhiều, chỉ cần một tháng không xuống giường nổi là được”. Tôi nghĩ một hồi, “Đúng rồi, trong đó có một đứa phải quan tâm đặc biệt một chút, làm cho nó ba tháng không xuống giường được. Tôi sẽ nói cụ thể với ông...”.

Chương 7: Thiên Toả Pháp Bị Phá Huỷ

Tên của đại quốc sư kiếp này là Hồ Di, là một sói tinh.

Tôi nhún lên nhảy xuống giúp ông ta xé bằng sạch những lá bùa dán khắp người. Ánh mắt Hồ Di nhìn tôi càng trở nên kinh ngạc, sau cùng lại ngấm đê lộ ra chút e sợ.

“Rốt cuộc cô là người thế nào?”. Ông ta hỏi

Tôi vò tóc, vung tay một cái, cả nghìn sợi dây xích to đứt ròi, nói có chút khổ sở: “Thật lòng mà nói tôi không phải là người”.

Xích sắt đứt tung, chìm xuống dưới đáy Thiên Tỏa tháp. Hồ Di nổi lên giữa làn nước, tóc trắng tỏa bông bành, con người xanh âm u ánh lên một tia sáng lạnh. Tôi chẳng có chút hứng thú nào đối với việc rút cuộc trong lòng ông ta vui sướng ra sao, tôi đánh tay cái tách, nói: “Giúp tôi làm xong việc này, ông sẽ hoàn toàn được tự do, đi thôi!”.

Hồ Di lại yên lặng một hồi lâu nói: “Thiên Tỏa tháp của Lưu Ba, chỉ có thể vào chứ không thể ra”.

“Không thể ra?” Tôi mỉm cười nhìn ông ta một cái. “Thời gian tôi chơi bời trên cõi trần không dài lắm, nhưng dù sao cũng biết cái đạo lý không thể ép mua ép bán. Chỉ cho vào chứ không cho ra, cũng ngang ngược giống như hàng hóa có vấn đề lại không cho phép trả lại. Mấy đạo sĩ Lưu Ba thực sự hơi vô lý.”

“Họ ngang ngược thì làm sao, đạo lý ở thế gian này chính là kẻ mạnh nói được là được”.

“Câu này rất hợp ý tôi”. Tôi cười nói: “Vậy thì, bây giờ chúng ta hãy phá hủy tòa tháp này đi”.

Ông ta kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi hí húp mắt cười khoái chí: “Kẻ mạnh nói được là được mà”.

Rất lâu rất lâu sau đó, khi Diêm Vương nói với tôi về sự việc ngày hôm nay, bộ dạng rất cảm khái: “Quả thật là tính khí của một hòn đá, linh hồn linh tháp này, người nói phá là phá luôn được, khiến cả hồ nước âm khí nặng nề như sông Vong Xuyên. Người có biết Mạch Khê thần quân phải âm thầm thay người gánh chịu bao nhiêu trách phạt không? Cũng bởi vì như thế, cho nên kiếp sau của ngài mới khó độ như vậy”.

Mà tôi bây giờ thì lại không hề biết hậu quả về sau như thế nào, hoàn toàn dựa theo hứng thú của bản thân, vung tay một cái đã làm loạn cả một hồ nước.

Buổi tối hôm đó, cả quả núi Lưu Ba đều vì thế mà chấn động, tất cả đệ tử Lưu Ba đều kinh hoàng tỉnh dậy. Sau đó bọn trẻ con ở núi Lưu Ba bị đánh đến mức gào khóc cả đêm.

Đó là những tiếng khóc liên miên không dứt.

Hồ Di ở phía trước ra tay, tôi liền ở phía sau che miệng cười trộm. Lúc tìm thấy Trương Vũ, tôi vỗ vỗ vào vai Hồ Di: “Ba tháng! Ba tháng!”.

Hồ Di ngẫm hiểu, lao đến bên Trương Vũ, trước mặt mọi người tụt quần nó xuống, phát cho nó hai phát đầu ra đấy, mông của Trương Vũ sưng phồng lên. Đứa trẻ bình thường hung dữ là thế, lúc này đã bị làm cho sợ phát khiếp, đến lúc cảm thấy đau, nước mắt nó ào ào rơi xuống, gào khóc ầm ĩ.

Tôi thấy thích thú vô cùng, nhưng trong lòng cảm thấy có chút không ổn, liền đi lên giậm hai phát vào cái mông sưng đỏ của nó, vẩy tay bảo Hồ Di thả nó ra.

Hồ Di chau mày: “Như vậy nửa năm trời nó sẽ không thể xuống giường được”.

“Chao ôi!”. Tôi kinh ngạc che miệng lại: “Tôi hạ cước nặng lắm sao?”.

Ông ta ngoái đầu nhìn tôi: “Còn phải nói!”.

Tôi xoa đầu, cười ngây ra không đáp.

Hồ Di nhìn thấy đứa trẻ cuối cùng chưa bị đánh ngồi co ro khóc trong góc, liền quay người lại định đi bắt nó. Tôi vội kéo Hồ Di lại: “Đứa trẻ này...” đừng đánh nó.

Tôi vẫn chưa nói xong, đột nhiên trên không trung giáng xuống một đường sét mạnh. Tôi và Hồ Di vọt người tránh, cùng nhìn lên trời.

Kỳ thực chỉ cần dựa vào dấu ấn trên cổ tay hơi nóng lên, tôi đã có thể cảm nhận được sự xuất hiện của người đến.

Mạch Khê, Trùng Hoa Tôn Giả kiếp này.

Chàng nhìn lũ trẻ đang nằm bò khắp sân ôm lấy mông gào khóc, đầu mày nhíu lại. Ánh mắt di chuyển, quét một vòng trên người tôi, cuối cùng hạ xuống người Hồ Di. Ánh mắt hai người giao nhau, tức khắc làm cho tôi cảm thấy có chút lạnh người.

Sau lưng Mạch Khê có mấy chục bóng người vội vã lao đến, đó là những trưởng lão và các sư phụ của Lưu Ba.

Trưởng bối vô cùng thương xót tiểu bối, nghe thấy tiếng gào khóc của lũ trẻ, sắc mặt ai cũng tối sầm vì giận. Khi nhìn thấy tôi và Hồ Di, mặt họ liền biến sắc. Cảnh tượng trong phút chốc trở nên hỗn loạn.

Bọn họ ầm ĩ huyên náo một hồi, tôi bực bội, ngoáy ngoáy tai, nói với Hồ Di: “Này, tôi nói lời giữ lời, ông giúp tôi xả tức, tôi giúp ông tìm lại tự do. Tôi nhìn mặt ông là biết ông không thích ở lại đây, ông muốn đi đâu thì đi”.

Hồ Di còn chưa đáp lời, một lão già râu bạc ở phía kia đứng ra, chỉ vào chúng tôi mắng rằng: “Lưu Ba là nơi các người nói đến là đến nói đi là đi sao! Yêu vật Hồ Di, tôn giả của ta niệm tình cũ mà tha chết cho người, nhưng hôm nay người lại sỉ nhục Lưu Ba chúng

ta là có ý gì?”.

Tôi suy xét kỹ càng câu nói này, nhận ra được một, hai điều. Một là, Hô Di đã quen biết Mạch Khê kiếp này từ trước; hai là, Hô Di có lẽ đã bị Mạch Khê nhốt vào trong Thiên Tòa tháp; ba là...bây giờ Mạch Khê căm ghét yêu vật như vậy mà chàng lại không giết Hô Di. Có uẩn khúc đây!

Tôi khoanh tay đứng nhìn một bên nhân rồi xem màn kịch, chỉ tiếc là lúc này chẳng có chỗ nào có thể ngồi được, cũng chẳng có đồ ăn vật cho tôi nhấm nháp, ít nhiều làm giảm đi sự thú vị.

Hô Di nhếch mép cười lạnh lùng, nói: “Ta không hề cầu xin tôn giả của các người tha cho ta rồi cầm tù vĩnh viễn. Chẳng bằng bảo ta đi âm phủ đầu thai, đỡ phải sống mà chịu giày vò”.

Tôi vô cùng tán đồng gật đầu.

“Đồ yêu quái vô ơn!”. Vừa nói, ông ta vừa tuốt kiếm khỏi bao, nhanh như chớp lao tới, ra thế muốn giết Hô Di.

Tôi kéo Hô Di về phía sau, đón chiêu của lão già. Túm lấy cổ áo của Hô Di, tôi ném ông ta lên không trung: “Đi!”.

Âm khí đánh sau lưng ông ta, trong nháy mắt đẩy ông ta đi, đến nơi không biết là phương nào...

Có vài người bộ dạng ra rất lợi hại định quay người truy đuổi, tôi dồn khí hạ giọng hét, một làn sóng âm khí mạnh mẽ tỏa ra, ép mấy người kia phải ôm đầu rên rỉ. Tôi nói: “Các người muốn bắt ông ta thì hãy đổi ngày đi, hôm nay tôi đã giao dịch với ông ta rồi, cần phải giữ chữ tín. Phải bảo vệ ông ta an toàn rút lui mới đúng giao kèo”.

“Yêu nữ đừng có buông lời ngông cuồng!”.

Tôi nhìn lão già lẩm bẩm cười tươi rói: “Có ngông cuồng hay không, ông đến thử mà xem!”.

Biểu hiện của tôi làm lão già vừa bảo thủ vừa nghiêm túc tức đến thở phì phì, nắm chặt kiếm xông thẳng vào tôi. Lúc này, phía xa đột nhiên truyền đến tiếng hét thất thanh: “Sư phụ! Sư phụ!”. Một đệ tử Lưu Ba vội vàng từ phía xa cuời gió mà đến.

Người đệ tử này vừa hạ xuống đất, chân còn chưa đứng vững, lộn mấy vòng cuối cùng cũng đến được trước mặt lão già này.

“Tiên tôn! Sư phụ! Thiên Tòa tháp...Thiên Tòa tháp sụp rồi!”.

Tôi bình thần nhướn nhướn mày, nhìn cả đám người biến sắc, sau cùng ánh mắt kinh hãi của họ mới dần dần nhìn đến tôi.

Tôi chớp chớp mắt, nhún vai: “Ồ, tôi chưa từng nghĩ cái tháp gì đó lại dễ xử lý đến thế, chỉ mới khẽ gõ mấy cái thế mà...”. Ánh mắt của bọn họ khiến tôi thấy hoang mang, cuối cùng tôi đành phải xoa xoa cái đầu cười ngu: “Ha ha, nó đã trở thành một đám bụi tan trong hồ rồi, a ha ha...”.

Chương 8: Có Lẽ Là Tình Kiếp Thật

Sau khi phá hủy Thiên Tòa tháp, tôi không hề có ý định chạy trốn hỏi Lưu Ba. Tôi nghĩ, cho dù tôi chẳng thích Mạch Khê kiếp này lắm, nhưng nhất định không thể để chàng rơi vào tay kẻ khác. Chỉ ít thì tôi cũng phải bảo vệ sự trong sạch của chàng, bảo vệ hết kiếp

này. Các lão già Lưu Ba lại khó xử, không biết xử lý tôi thế nào, giam cũng không giam được, đánh cũng đánh không lại, đêm đó lo

lắng
đến mức rụng không ít râu tóc.

Sau cùng vẫn là Mạch Khê nhà tôi nói một câu vô cùng quyết đoán: “Giam vào sau tấm điện của ta. Đích thân ta coi giữ”.

Khi mọi người còn đang do dự chưa quyết định thì tôi là người đầu tiên gật đầu nói “được”, làm cho Mạch Khê kiếp này không
khỏi
chau mày.

Tôi nghĩ đến sau này có thể cùng chàng sống trong cùng một tiểu viện, liền độ lượng không muốn kỳ kèo nữa.

Lưu ba hiện nay là thánh địa của giới tu đạo, mà Trùng Hoa Tôn Giả lại là người đứng đầu Lưu Ba, tấm điện của chàng tất nhiên sẽ
chẳng tệ chút nào.

Nhưng khi bị dẫn vào tấm điện của chàng, mắt tôi liền đỏ lên, suýt nữa thì cảm động rơi lệ.

Sau tấm điện hùng vĩ của chàng lại là một vườn mai thanh tịnh và đẹp đẽ, chẳng hề ăn nhập với Lưu Ba. Lúc này không phải là
mùa

“Hoa...hoa này...”. Giọng nói của tôi khẽ run run.

Tâm điện của Trùng Hoa không cho phép những kẻ linh tinh đi vào, cho nên lúc này chỉ còn lại hai người là tôi và chàng. Chàng nhìn mai nở khắp vườn, vẻ mặt dịu dàng hơn lúc trước rất nhiều, tâm tình đã tốt hơn, đáp lời tôi: “Chỉ là một trong không nhiều những vật yêu thích của ta mà thôi”.

Tôi chớp mắt để làm tan đi hơi nước trong mắt.

Mạch Khê, Mạch Khê, cho dù chàng đã uống canh Mạnh Bà cũng không quên được hương thơm tuyết trắng, vẫn còn nhớ đến vườn mai u tịch năm xưa sao...

Vườn mai này được Trùng Hoa bao bọc bằng một kết giới, giữ cho hoa mai vĩnh viễn dừng lại ở khoảnh khắc đẹp nhất của ngày đông. Một khi bước vào, chính là đã bước vào trong vòng pháp thuật của chàng.

Nhưng mà tôi cam tâm tình nguyện để chàng giam giữ.

Mạch Khê nhìn tôi bước vào trong pháp thuật của chàng, không nhiều lời, lãnh đạm quay người bỏ đi. Tôi nhìn theo bóng lưng chàng, đưa tay nhẹ nhàng chạm lên tuyết trắng trên những bông mai đỏ. Trong đầu đột nhiên nhớ lại một ngày rất lâu về trước, vị đạo sĩ già râu tóc bạc phơ lắc đầu nói với tôi: “Tình kiếp”.

Có lẽ là tình kiếp thật.

Đá Tam Sinh, tình kiếp của một hòn đá...

Bị giam mấy ngày, thời gian của tôi trôi qua vô vị hết sức, cảnh sắc có mỹ lệ đến đâu thì xem đến hai, ba ngày cũng đủ làm tôi chán ngấy rồi. Tôi suy nghĩ đến việc cầu xin Mạch Khê đem vào cho tôi vài quyển sách để tôi giải trí một chút, nhưng mà ở bên kết giới chờ đến mấy ngày cũng không thấy bóng dáng Mạch Khê đâu, trong lòng tôi cực kỳ thất vọng, thất vọng cực kỳ.

Mỗi ngày tôi đều nằm bò bên kết giới, vẽ vẽ những vòng tròn, gọi tên Mạch Khê. Tất nhiên, cái tên mà tôi gọi là Trùng Hoa.

Nhưng mà mặc cho tiếng gọi miệt mài nhẫn nại của tôi, chàng vẫn không hề xuất hiện.

Nhưng sau khi tôi từ bỏ việc gọi chàng, mấy ngày sau, chàng lại xuất hiện.

Lúc này tôi đang học cổ nhân cách hòa tuyết pha trà. Đương nhiên, tôi ở đây chẳng có trà gì, cho nên tôi đã chặt một cây hoa mai, dùng cành cây làm củi, đun hoa mai lên, xem xem bao nhiêu là hoa mai như vậy có thể ninh thành một nồi cháo không.

Lúc tôi đang suy nghĩ xem có cần thiết phải chặt thêm một cây hoa mai nữa hay không thì Trùng Hoa xuất hiện với vẻ mặt tối sầm.

Tôi cười tươi rói, vẫy vẫy tay với chàng.

Chàng bước nhanh về phía tôi, ánh mắt lướt trên cây mai đã bị tôi nhổ cả rễ nói: “Nấu hoa mai?”.

Tôi chớp chớp mắt, cười vui thích: “Tôn giả cảm thấy đây là một việc thanh nhã chứ?”.

Chàng hừ một tiếng lạnh lùng: “Đốt đàn nấu hạc[1] trong mắt người cũng là một việc thanh nhã sao?”.

Tôi nghiêm mặt đáp: “Cái này còn phải xem đàn đó dùng gỗ gì, gỗ tốt thì thịt nướng trên đó tất nhiên sẽ thơm rồi. Hạc này cũng không được già quá. Già rồi mà đem giết thì cũng không được thanh nhã lắm”.

[1] Đốt đàn nấu hạc: Lấy đàn làm củi, nấu chim hạc làm đồ ăn, ý nói phá hoại cái đẹp.

Chàng hít một hơi, sau khi giữ được bình tĩnh mới nói: “Không được phép động vào hoa mai của ta nữa”.

Tôi lắc đầu, lý lẽ hùng hồn nói: “Không được”. Thầy sắc mặt của chàng khó coi đến mức sắp phát hỏa, tôi giải thích rằng: “Nhàm chán mới thực sự là sát thủ giết chết hoa mai. Nếu như tôi không nhàm chán, tất nhiên sẽ chẳng thèm để ý hoa mai của chàng. Tôi ở bên kết giới gào đến bao nhiêu ngày như thế, sao chàng vẫn không để ý đến tôi?”.

“Người muốn gì?”.

“Sách. Những cuốn sách mới nhất, cả hạt dưa và trà xanh nữa”.

“Lưu Ba chưa bao giờ hầu hạ người khác”. Buông lại những lời này, chàng liền quay người đi mất.

Tôi lạnh lùng nói: “Hoa mai này lớn lên cũng không dễ, nhưng mà bao nhiêu cây như vậy, chắc có thể đủ cho ta chơi mấy ngày”.

Thân hình vừa rời đi khẽ sững lại.

Ngày hôm sau, khi tôi tỉnh dậy, thấy có không ít sách vứt trên mặt đất.

Tôi lật dở những cuốn truyện này, che miệng cười thầm. Mạch Khê à Mạch Khê, kiếp này chàng đúng là vừa ngạo mạn vừa đáng yêu!

Có sách làm bạn, ngày tháng của tôi trôi qua vui vẻ hơn nhiều, dù sao thì ở âm phủ cũng từng trải qua những ngày buồn tẻ chán nản như thế này. Còn không được như ở đây, vừa coi giữ Mạch Khê, vừa làm bạn với mai đỏ tuyết trắng, tự tại tiêu dao.

Hôm đó, trời nắng đẹp, tôi đột nhiên nổi hứng, tay cầm quyển sách, ngửi hương mai, chậm chậm tản bộ trong bóng hoa.

Một thoáng mơ hồ tôi cảm thấy như trở về kiếp trước. Tôi cả ngày lười biếng nằm trong nhà, sau khi Mạch Khê từ học đường trở về, mở cửa đem theo cả ánh nắng rực rỡ vào nhà, nhẹ nhàng gọi tên tôi: "Tam Sinh".

Tôi hưởng thụ dư âm quý giá của ký ức. Nhắm mắt tưởng tượng Mạch Khê kiếp trước luôn ở bên tôi, tôi bước một bước về phía trước, chàng cũng bước về phía trước một bước, không nhiều không ít, vừa vặn để khi tôi muốn dựa liền có chỗ để dựa vào.

Tôi cứ đi rồi lại dừng, như thể mỗi bước đều có Mạch Khê bên cạnh. Tôi mở mắt, phía trước vẫn là những bông mai đỏ kiêu ngạo trong tuyết trắng. Tôi quay đầu nhìn lại, chợt giật mình. Mạch Khê thật sự đang đứng chấp tay bên gốc mai, nhìn tôi đắm đắm, không biết đã nhìn bao lâu rồi.

Tôi vui mừng tươi cười, hai chữ "Mạch Khê" đã lên tới miệng rồi lại bị nuốt xuống, đổi thành hai chữ "Trùng Hoa".

Chàng khẽ nhíu mày.

Tôi nhảy lên, mừng rỡ chạy ào tới. Tôi dang hai cánh tay, định ôm lấy chàng.

Chàng lách người tránh đi, tôi vốn tưởng rằng cái ôm này sẽ bổ nhào vào không khí, không ngờ lại ôm lấy một dáng người nhỏ bé đang run lên bần bật. Tôi nhắc cái vật nhỏ bé này trong lòng ra nhìn, vô cùng kinh ngạc: "Trường An à! Cậu đến đây làm gì?".

Cậu nhóc này là tiểu đạo sĩ lần trước tưởng rằng tôi muốn dùng cậu ta lấy dương bổ âm. Cậu ta trông giống tiểu Mạch Khê kiếp trước, nhìn cậu ta, tôi luôn không tìm được thấy yêu thích mến thương.

Cậu ta chỉ biết run lên, không đáp lời tôi.

Tôi ngạc nhiên ngó Mạch Khê đang đứng bên cạnh. Chàng nhìn Trường An rồi lạnh lùng hừ một tiếng: "Hãy hỏi cái cho tốt đi". Nói xong vung tay áo, quay người đi mất.

Trường An thấy chàng sắp rời đi, đẩy mạnh tôi ra, chạy vội theo, bò trên đất, khóc đến mức nước mắt nước mũi tùm lum mặt mày: "Tiên tôn! Tiên tôn! Đừng để Trường An ở đây một mình! Trường An không muốn chết! Trường An không muốn chết!".

Tôi lau mồ hôi, tôi còn không nhớ mình rốt cuộc đã làm việc trời người oán giận nào mà làm cho cậu nhóc này sợ đến thế. Lần trước đánh đám tiểu đạo sĩ, không phải đã chỉ tha cho một mình nó sao? Cậu nhóc này sao lại không biết cảm ơn, lại còn sợ tôi đến mức ấy?

Mạch Khê phát tay áo, khẽ liếc tôi một cái, nói: "Đánh nhau với đồng môn, đến mức làm bạn bị thương nặng, phạt người tự kiểm điểm một tháng là đã cực kỳ khoan dung rồi, đừng có gào khóc ở đây nữa, mắt mặt lắm".

Tôi chớp chớp mắt, trong lòng đã hiểu ý đồ của Mạch Khê. Có lẽ biểu hiện của tôi mấy ngày nay làm chàng cảm thấy tôi thực sự không phải là một yêu quái thích giết người, cho nên mới có thể yên tâm đem đồ đệ phạm lỗi của mình nhốt vào đây như vậy, lấy tiếng dữ của tôi để dọa nó.

Tôi chỉ có cách duy nhất là tự kêu oan trong lòng.

Mạch Khê rừ rừ áo rồi thoải mái bỏ đi, để lại Trường An nằm bò trên đất một mình, khóc đến mức toàn thân run rẩy, mặt mày thê lương.

Tôi chọc chọc vào đầu nó, hai mắt Trường An sưng húp, ngẩng đầu nhìn tôi. Tôi cười hòa nhã: "Chúng ta nói chuyện nhé?".

Vất cả nói chuyện với nó một hồi lâu, vừa dỗ dành vừa cứng rắn cuối cùng cũng hỏi rõ được vì sao nó lại bị phạt vào đây.

Chuyện này phải bắt đầu từ việc lần trước tôi phá Thiên Tòa tháp thả cho yêu tinh sói chạy thoát. Tôi vốn tưởng rằng tôi giải thoát cho ông ta, ông ta sẽ tự biết mà chạy cho xa, quên đi những ân oán này, không ngờ yêu tinh sói đó lại là một kẻ cố chấp. Ông ta không những không trốn đi, trái lại còn tập hợp một vài yêu quái có oán hận với Lưu Ba, muốn một lần nữa ra tay là có thể phá hủy Lưu Ba.

Đã biết được yêu tinh sói có hành động nham hiểm này, Lưu Ba tất nhiên không thể ngồi chờ chết, cho nên quyết định mở tiệc mời trường môn của các phái tu đạo lớn, cùng bàn luận đại sự chống địch.

Câu chuyện của Trường An phát triển từ chính bối cảnh lớn này. Chuyện kể rằng khi các tiểu đạo sĩ của Lưu Ba đều chuẩn bị cho yến tiệc ngày hôm sau, thằng nhóc Trường Vũ lần trước bị tôi đánh cho một trận nhớ đời, vẫn phải dưỡng thương buồn thiu trên giường, làm ấm lên muốn ăn hoa quả dành cho các khách mời đến yến tiệc ngày mai. Vừa lúc nhìn thấy Trường An bưng hoa quả đi qua, liền xin một quả. Trường An lại là một đứa trẻ thật thà, không muốn cho, lời qua tiếng lại dẫn đến xung đột. Trường An không kiếm được đã đẩy Trường Vũ một cái.

Bởi vì Trường Vũ đang bị thương, lại bị Trường An đẩy thẳng từ trên giường xuống ngã vỡ đầu chảy máu. Đúng lúc có một trường

lão đi qua nhìn thấy cảnh này. Trường Vũ gào khóc không ngừng, Trường An thì khó lòng biện bạch...

Thế là bây giờ nó ở đây.

Khuôn mặt quá giống Mạch Khê kiếp trước giàn giụa nước mắt nước mũi làm tôi cảm thấy cực kỳ bức bối. Tôi ngọt nhạt an ủi nó mấy hồi, thề thốt rằng sẽ báo thù cho nó. Cuối cùng nó cũng ngừng gào khóc, thút thít hỏi lâu hồi tôi: “Cô, cô tốt với tôi như vậy, là muốn tắm rửa sạch sẽ cho tôi, sau đó, sau đó sẽ dùng tôi lấy dương bổ âm phải không?”.

Khỏe miệng tôi giật giật, thật là muốn biết sự phụ của nó hàng ngày đã truyền thụ cho nó những tư tưởng gì. Tôi nhéo cái má phúng phính của nó, cười gian ác: “Đương nhiên rồi. Nhưng mà tôi chỉ muốn xài của tiên tôn các cậu thôi, dùng chàng đến mức sức tàn mà chết!”.

“Tiên, tiên tôn...”

Tôi ôm lấy ngực, nòng nân đáp: “Đúng rồi, cái mã của người vốn dĩ cũng được, chỉ tiếc là hơi bé. Mà tiên tôn của các người đã sớm ở trong tim ta rồi, bóng hình chàng đầy ấp tim ta, phong tư của chàng choán ngập tâm trí ta, đêm đêm trước khi ngủ nhớ giọng nói của chàng, lúc tỉnh dậy nhớ khuôn mặt chàng. Lúc không gặp chàng là nhớ đến phát điên, mà lúc gặp chàng rồi thì tim đập dồn như gõ trống. Ta không thể biết được từ bao giờ, tim ta đã hướng về chàng, đến mức hỗn phách điên đảo, không thể tự thoát khỏi, không kìm được muốn trao mình cho chàng...”

“Tiên tôn”. Trường An giơ ngón tay nhỏ nhắn ra, chỉ về phía sau lưng tôi.

Tôi quay đầu nhìn, chỉ thấy đạo bào màu xanh trắng lướt bên cây mai, làm tuyết trên một nhánh mai đổ rơi xuống. Chàng đi quá nhanh. Tôi thậm chí cũng không nhận ra cả hình bóng của chàng.

Chàng chạy mất rồi...

“Có thực là tiên tôn của các cậu không? Trùng Hoa tôn giả?”.

Trường An gật gật đầu, lại nghĩ một lát nói: “Lúc tôn giả đi, mặt ửng đỏ lên”.

Tôi sửng sốt một lúc, khẽ than một tiếng, thì thầm tự nhủ: “Mạch Khê à Mạch Khê, kiếp này chàng sao lại biến thành cái đồ vô dụng thế, em chỉ tỏ tình với chàng thôi mà...”.

Đêm ở đây tuy lạnh, nhưng không đến mức lạnh thấu xương, tôi đã sống nhiều năm bên bờ sông Vong Xuyên, không hề sợ cái lạnh này. Nhưng Trường An thì lại khác, cho dù có là đứa trẻ thiên tư tốt hơn đi nữa thì cũng chỉ là người Trần. Tôi trải xong chăn cho nó trong căn phòng nhỏ, đốt lửa lên sưởi rồi ra ngoài phòng ngủ tạm một đêm.

Sao phải ra ngoài phòng? Tất nhiên là vì đứa trẻ đó nhìn thấy tôi ở bên cạnh thì nhất định không chịu ngủ!

Nói đến cùng, tôi vẫn là một linh vật lương thiện.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc tôi tỉnh dậy lại nhìn thấy Trường An đang cầm chiếc chăn, rón rén đắp cho tôi. Nhìn thấy tôi mở mắt, nó giật nảy mình, run lấy bầy, liền tiếp lùi về phía sau. Loạng choạng mấy bước rồi ngã nhào xuống đất. Tôi nhòm người muốn đỡ nó dậy. Nó lại lăn liên mấy vòng rồi chạy mất.

Tay tôi giơ ra, trán nổi gân xanh, muốn kiềm chế nhưng lại không thể kiềm chế nổi, mở miệng chuẩn bị mắng mỏ. Thằng nhóc chết tiệt đó lại trốn ở sau gốc mai, thập thò ló đầu ra nói: “Này... này, đêm nay, cô có thể vào phòng ngủ. Ở ngoài... lạnh”.

Tôi im lặng nhìn nó một hồi, than thở nói: “Tôi tên là Tam Sinh”.

Nó chớp chớp mắt, sau một hồi rất lâu mới rụt rè gọi tôi một tiếng: “Tam... Tam Sinh”.

Tôi vui mừng gật đầu, vào trong phòng lấy ra quyển sách mấy ngày trước Trùng Hoa đem đến cho tôi, dựa vào gốc mai đọc một cách thoải mái. Đây là một câu chuyện viết về tài tử giai nhân trùng phùng sau một thời gian dài xa cách, gương vỡ lại lành, vô cùng phù hợp với tâm tình của tôi lúc này, tôi đọc rất nhập tâm.

Đêm nay là đêm mà Lưu Ba mở tiệc mời trường môn các môn phái lớn.

Lúc trời tối, tôi cũng vừa kịp xem xong cuốn sách. Ngước mắt lên liền phát hiện ra núi Lưu Ba hôm nay đèn đuốc sáng trưng, đến mức bầu trời cũng sáng được ba phần.

Tôi than thở rằng thuật kết giới này của Trùng Hoa luyện quá tốt, làm cho tôi thực sự không tìm được chỗ hở mà chui ra. Ngoài việc quyển rữ Mạch Khê ra, hóng chuyện vốn là sở thích lớn nhất của tôi. Tôi nhân rồi đến nhàm chán, đi một vòng quanh rừng mai, không nhìn thấy lỗ hồng nào, liền từ bỏ ý đồ kia, chuẩn bị quay về tắm rửa đi ngủ. Vào chính lúc này, tôi thoáng nhìn thấy có hai bóng trắng vút qua cửa sau đại điện.

Sự hiếu kỳ liền nổi lên, tôi chăm chú nhìn. Ồ! Đây không phải chính là Trùng Hoa tôn giả và nữ đạo cô gì đó được gọi là “sư tử” sao...

Lúc này tôi chỉ nhìn thấy đạo cô nắm lấy ống tay áo của Trùng Hoa, nét mặt khẩn thiết, nhưng khuôn mặt của Trùng Hoa thì lại bị khuất trong bóng tối nên tôi nhìn không rõ. Họ khiến cho người ta có thể tưởng tượng ra vô số thứ...

Tôi thầm nghĩ rằng, nắm chặt tay. Các người, rốt cuộc là muốn làm gì!

Chương 9: Chúng Ta Hẳn Đã Từng Quen Biết Nhau

Tôi mượn màn đêm để ẩn mình, ngồi sau gốc cây mai nghe bọn họ nói chuyện.

“Sư huynh!”. Đạo cô khẩn thiết nói: “Bây giờ yêu tinh sói đến quấy nhiễu, sao huynh vẫn để cái đồ yêu vật không rõ lai lịch ấy ở đây? Phải trừ khử sớm mới phải chứ!”.

Tôi thờ dài, đã nói đến mấy nghìn lần rồi, ừ thì lai lịch của tôi không rõ, nhưng tôi thực sự không phải là yêu quái đâu! Phá hủy Thiên Tỏa tháp của các người, lẽ nào vẫn không thể chứng minh thân phận của tôi sao! Ngu ngốc quá! Con người thật là ngu ngốc không thể chịu nổi!

Tôi ở đây vẫn còn chưa cảm thán xong, lại nhìn thấy bóng Trùng Hoa ở phía kia lay động, nói: “Việc này để hôm khác bàn tiếp”. Giọng nói của chàng có chút khàn đặc yếu ớt, như thể bị người ta chúc cho không ít rượu.

Say rồi.

Đạo cô kia vẫn không buông tha: “Lẽ nào sư huynh nhìn thấy đồ yêu quái đó bề ngoài yếu ớt mà sinh lòng cảm mến?”.

Trùng Hoa hơi cúi, hất tay cô ta ra hạ giọng quát: “Nói linh tinh gì thế!”.

“Muội nói linh tinh thì còn tốt”. Nữ tử lạnh lùng nói: “Sư huynh hẳn chưa quên, lúc đầu chính vì sư phụ mềm lòng, đã thu nạp tên yêu tinh sói ty tiện Hồ Di đó, cuối cùng mới dẫn đến đại nạn của Lưu Ba hai mươi năm trước. Thanh Linh vạn lần mong sư huynh đừng đi theo vết xe đổ của sư phụ”.

Trùng Hoa im lặng một lát, xoa tay: “Muội hãy về đi”.

Tôi dẫu môi suy nghĩ, theo như đạo cô vừa rồi nói, yêu tinh sói Hồ Di có lẽ là một kẻ lấy oán báo ân, bất nhân bất nghĩa, nhưng mà dựa vào kinh nghiệm duyệt quỷ vô số lần bên bờ Vong Xuyên của tôi, tay yêu sói đó hẳn không phải là kẻ như vậy.

Xem ra việc hai mươi năm trước có uẩn khúc rồi!

Sau khi Thanh Linh đạo cô về, Trùng Hoa đứng một mình trong góc tối một lúc rồi mới vịn vào tường chậm rãi bước vào tấm điện của chàng.

Nhìn bóng hình cô đơn của chàng, tôi thờ dài một tiếng.

Kiếp trước, mỗi khi Mạch Khê vấp ngã, tôi đều thương xót bảo vệ cục cưng của mình, chưa từng để cho chàng phải cảm thấy buồn bã cô đơn. Mà Mạch Khê kiếp này mặc dù đã trở thành một Trùng Hoa tôn giá chí cao vô thượng, nhưng khi uống say ngay cả một người hầu hạ cũng không có. Có lẽ chàng còn không được thoải mái bằng Trường An đang ngủ say như chết trong phòng của

tôi. “Ai?”. Chàng quay phắt đầu lại.

Tôi chớp chớp mắt, càng cảm thấy ngày thường chàng cũng phải sống rất mệt mỏi, say rượu mà tiếng thờ khê của tôi cũng làm chàng chú ý, xem ra bình thường lòng cảnh giác của chàng nhất định là chất đầy hàng lớp.

Thấy không có ai đáp lại, Trùng Hoa đứng thẳng lên, chậm rãi đi về phía tôi. Tôi biết mình không trốn được, liền đường đường chính chính đi ra, cười với chàng: “Ồ! Buổi tối tốt lành!”.

Nhìn thấy tôi, lông mày chàng nhíu chặt lại rồi quay người bỏ đi, giống như nhìn thấy một thứ làm cho người ta cảm thấy cực kỳ ghê tởm. Chàng sai những bước dài, không thấy loạng choạng nữa.

Tôi sửng người, lửa giận bốc cao ba trượng trong lòng. Tôi xấu đến mức ma chê quỷ hờn hay sao mà chàng phải vội vàng tránh xa như thế?

“Đứng lại!”. Tôi hét lên.

Bước chân của chàng càng nhanh hơn, chỉ vài bước là đã không nhìn thấy bóng người rồi.

Tôi càng bốc hỏa. Trốn à? Để em xem chàng sẽ trốn em như thế nào!

Tôi đi về ngôi nhà tranh rách nát, túm lấy Trường An đang say giấc nồng trong chăn ra. Nó chớp chớp đôi mắt còn đang ngái ngủ,

cạc cạc chưa hiểu gì. Tôi nhàn rảnh cười với nó: “Trường An à, giúp tôi làm một việc được không?”.

Lúc này nó mới quay đầu lại nhìn tôi, sưng ra một lát, hét to hai tiếng kinh hoàng, chân tay hoảng loạn muốn cuộn tròn người lại không cho tôi nhìn thấy.

Tôi nghiêm mặt xách cổ áo nó đi ra ngoài. Đem nó đến chỗ gần tấm điện của Trùng Hoa nhất, tôi vỗ vỗ vào khuôn mặt đang nước mắt nước mũi giàn giụa của nó: “Khóc đi, khóc to lên”.

Nó ngẩn ra nhìn tôi.

Tôi nhếch miệng, để lộ nụ cười vừa tươi sáng vừa đăm đặng: “Tôi nghĩ, cái đó của cậu tuy nhỏ, nhưng méo mó có hơn không, tìm tôi mặc dù đã thuộc về tiên tôn của cậu, nhưng mà đứng trước một cậu bé xinh đẹp thế này, khó lòng kiềm chế nổi cái ham muốn đó. Hôm nay cậu chiều tôi nhé”.

Trường An như bị sét đánh bên tai, ngây người ra vì sợ.

Như thế cũng phải, nửa đêm canh ba, một sinh vật giống cái không rõ lai lịch xông vào phòng cậu ta, đem cậu ta bắt đi nói muốn cưỡng bức cậu ta. Cho dù là ai cũng không khỏi chấn động. Cho nên tôi vô cùng độ lượng cho phép cậu ta được ngây ra một lúc. Sau đó thì hài lòng nghe thấy tiếng thét kinh thiên động địa của Trường An.

“Không!”. Chân cậu ta mềm nhũn bò đến chỗ gần sát kết giới, đập vào kết giới hét toáng lên: “Tiên tôn cứu con! Tiên tôn ơi! Trường An còn nhỏ! Trường An không muốn chết!”.

Khóc được một lúc, tiên tôn nhà cậu ta cuối cùng cũng ôm trán, mặt mày sầm sì xuất hiện. Chàng nhíu mày, nhìn chằm chằm vào Trường An hạ giọng quát: “Giỏi lắm!”.

Tôi cho rằng, vị tiên tôn vừa nhìn thấy tôi đã chạy thì cũng chẳng giỏi hơn cậu ta là bao.

Tôi cười lạnh lùng, Trường An đang nằm bò trên đất, mông chổng cao, tôi đập đập vào cái mông cậu ta, nói: “Được rồi, đã có tiên tôn nhà cậu thế chỗ cho cậu rồi, hôm nay tôi sẽ tha cho cậu, quay về ngủ đi”.

Trường An ngược nhìn Trùng Hoa, rồi lại quay đầu nhìn tôi, thấy chúng tôi đều ngầm cho phép, Trường An vội vàng lăn mấy vòng rồi co cẳng chạy, ngay cả quay đầu lại cũng không dám.

Tôi nhìn Trùng Hoa, cười đắc ý. Chàng day day trán, nhắm mắt không nhìn tôi nói: “Có chuyện gì?”.

“Chẳng có chuyện gì cả”.

Gân xanh trên mu bàn tay chàng nổi lên. Không nói thêm lời nào, chàng quay đầu bỏ đi.

Trước khi chàng ra khỏi kết giới, tôi vội túm lấy tay áo của chàng. Có lẽ vì say rượu, phản ứng của chàng chậm hơn nhiều, bị tôi tóm được. Tôi nói: “Chàng trốn tôi làm gì? Tôi không ăn thịt chàng đâu”.

“Không trốn”, chàng đáp, “Ngươi vốn dĩ là tù nhân trong địa giới Lưu Ba...”.

“Đúng vậy, tôi là kẻ bị giam, nếu trốn thì cũng phải là tôi trốn chàng, chàng làm thế này là có ý gì? Mặt tôi mọc mụn mủ hay lông lá đen sì hay sao? Chàng nhìn tôi một cái thì mắt sẽ bị ruồi nhặng làm tổ sao? Sẽ thượng thổ hạ tả sao, mồm miệng mắt mũi sẽ chảy máu sao? Sẽ...”.

Tôi vẫn chưa nói xong, chàng liền hít sâu một hơi, quay lại nhìn tôi. Đây vốn dĩ là ánh mắt thẳng thắn và trong sáng thể hiện sự không chịu thua và muốn chứng minh bản thân của chàng, nhưng tôi lại không hề trong sáng như chàng.

Tôi nhìn thấy cả một bầu trời sao in trong đôi mắt trong veo của chàng, nhìn thấy cả những bông tuyết trắng phau và những bông hoa mai âm thầm tỏa hương, và còn có cả bóng tôi trong đó nữa.

Tất cả in sâu trong mắt chàng.

Đã rất lâu rồi tôi không thấy chàng nhìn tôi chăm chú thế này, tôi bất giác bước lên phía trước một bước, áp sát người chàng, bàn tay đang kéo tay áo chàng thuận thế nắm lấy tay chàng.

Bóng tôi trong mắt chàng nở nụ cười nhàn nhạt. Ánh mắt chàng dịu dàng, không hề đẩy tôi ra. Nụ cười của tôi càng rộng mở hơn.

“Hương thầm tuyết trắng, lại còn có chàng, Tam Sinh mãn nguyện rồi”.

“Hương thầm tuyết trắng, còn có Tam Sinh, Mịch Khê mãn nguyện rồi”. Đây vốn là lời Mịch Khê nói với tôi từ kiếp trước.

Chàng nghe câu đó, trong phút chốc khẽ lặng người, nhíu mày, như thể đột nhiên bừng tỉnh, chàng bỗng đẩy tôi ra bản thân lại không đứng vững, trượt ngã trên nền tuyết. Biểu hiện của chàng có vẻ bối rối.

Tôi tiến đến định đỡ chàng, chàng giơ tay ngăn bước chân tôi. Chàng ôm đầu, ngồi trên nền tuyết không nói một câu.

“Mạch... Trùng Hoa, chàng...”.

“Chúng ta hẳn đã từng quen biết?”.

Chàng hỏi tôi như vậy tôi phải trả lời thế nào? Đúng, chúng ta quen biết nhau. Ở đâu? Ở địa phủ, bên bờ sông Vong Xuyên... Chỉ sợ tôi nói như vậy, chàng lại cho rằng tôi nói đùa.

Tôi gãi gãi đầu: “Ồ, nếu như chàng nhìn thấy tôi quen quen, vậy thì là có duyên đấy, duyên phận!”.

“Duyên phận?”. Chàng nhếch môi cười, như thể cực kỳ giễu cợt, “Thế gian này làm gì có nhiều duyên phận thế...”.

Nghe chàng nói một câu như đã nhìn thấu nhân tình thế thái như vậy, tôi nhíu mày hỏi: “Sao lại không có? Tôi với chàng tương ngộ rõ là có duyên phận, có thể ở đây nói chuyện cũng là duyên phận rồi”. Một hòn đá như tôi có thể đến nhân gian để quyến rũ chàng càng là một duyên phận cực kỳ lớn. Đương nhiên câu này tôi đã nén lại, không nói cho chàng nghe.

Chàng nằm trên tuyết, mượn ánh trăng nhìn tôi một hồi, sau một lúc lâu đôi môi mỏng mới khẽ nói ra hai chữ “nghiệt duyên”.

Tôi thảm gật gật đầu, nghiệt duyên thì cũng là duyên. Hơn nữa so với duyên bình thường thì lại càng vấn vít, càng dài lâu. Tôi đang thích thú thì chợt nghĩ không ổn. Nghe giọng điệu chàng tỏ ý rất coi thường mới đúng. Tôi kiên quyết không cười cho chàng phải uổng công mong đợi. Hơn nữa... Tôi liếc mắt ngó tư thế chàng nằm trên tuyết.

Quả thật là một dáng nằm rất tiện cho người ta sàm sỡ!

Thế là, tôi nũng nịu chỉ vào chàng nói: “Chàng, chàng, chàng! Chàng thật là làm tôi tức chết!”.

Mắt chàng khẽ nheo lại, vẻ mặt trở nên rất sâu xa.

Tôi xoay mông lại, làm ra vẻ tức giận bỏ đi, chờ đến lúc đi đến bên người chàng thì kêu lên: “Ồi chào! Thật là trơn!”.

Rồi làm một tư thế mà tôi cho rằng tuyệt đẹp, ngã lên người chàng. Đây vốn là một tư thế được tính toán chính xác, đáng lý ra thì cú ngã này phải làm tôi ngã lên ngực chàng, dột nên câu chuyện mỹ nhân yếu điệu thẹn thùng nằm trên ngực anh hùng.

Nhưng thật không ngờ tôi cũng bị trượt chân ngã như Trùng Hoa, ngã trên người chàng với một tư thế cực kỳ không đẹp, đầu đập vào đầu. Đáng tiếc là môi thì lại không đập vào môi, mà đập vào trán chàng.

Tôi chỉ nghe thấy người nằm dưới hự lên một tiếng, rồi ngay tức khắc không có phản ứng gì nữa.

Khi tôi ôm đầu bò dậy, Trùng Hoa nằm trên đất nhắm chặt hai mắt, trán bị răng cửa cứng như đá của tôi đập vào để lại hai lỗ máu.

“É...”. Tôi ngáp ngừng đưa tay chạm vào chàng: “Này...”, rồi lại vỗ vỗ vào má chàng, chàng vẫn không có phản ứng gì. Tôi có chút hoang mang, lần này không phải là bị tôi tiến thẳng đi gặp Diêm Vương đấy chứ, nhưng kiếp này của chàng vẫn chưa độ xong, thế này thì sẽ xảy ra chuyện mất.

“Trùng Hoa! Trùng Hoa! Không đến nỗi thế chứ!”. Tôi gãi gãi đầu. Dù sao chàng cũng là một tiên tôn mà, sao lại có thể bị một nữ nhi như tôi va chết, việc này, việc này... việc này mà truyền ra ngoài thì tức cười lắm. Tôi vừa hoang mang ẩn vào nhân trung của chàng vừa thì thầm nói: “Mạch Khê à Mạch Khê, chàng nhất thiết đừng để em gây đại họa, va chết thiên thần ứng kiếp thì sẽ bị trời phạt mất, Mạch Khê à...”.

Tôi khóc lóc giàn giụa gọi tên chàng một hồi, chàng dường như cực kỳ hiểu cho nỗi khó xử của tôi, chẳng bao lâu chàng rên lên một tiếng rồi chậm chậm mở mắt ra. Tôi mừng quýnh chấp tay vái lạy tạ ơn Diêm Vương đến mấy mươi lần.

“Sư phụ...”. Chàng nhìn tôi khẽ gọi.

Tôi ngây ra, bây giờ mới ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trong miệng chàng. Có lẽ là hơi rượu bốc lên đầu, ý thức mắt kiểm soát rồi.

“Sư phụ”. Chàng lại gọi, “Tại sao...”.

“Gì cơ?”. Chàng nói quá nhỏ, tôi nghe không rõ tý nào, liền kề sát đầu vào môi chàng, chăm chú lắng nghe, nhưng mà lời của chàng, tôi nghe như sấm đánh bên tai, đầu óc quay mòng mòng một lúc. Chàng nói: “Sao lại nảy sinh tình cảm như vậy với Hồ Di?”.

Chúng ta tạm thời không bàn sư phụ của Trùng Hoa và Hồ Di nảy sinh tình cảm như thế nào. Điều tôi tò mò hơn là sư phụ của Trùng Hoa rốt cuộc là nam hay là nữ?

Tôi hỏi khéo: “Sư phụ của chàng là nam hay là nữ? Sư phụ chàng yêu Hồ Di sao? Bọn họ đến mức độ nào rồi? Sau đó thì xảy ra chuyện gì? Hồ Di tại sao lại bị nhốt trong tháp vậy? Sư phụ của chàng bây giờ thế nào?”.

Tôi chớp chớp mắt, im lặng chờ Trùng Hoa trả lời.

Nhưng chàng lại ngả đầu sang một bên, ngủ mất.

Tôi bóp tay.

Cái cảm giác kỳ kỳ không được thỏa mãn làm cho tôi bực mình muốn chộp mạnh vào hai lỗ răng trên trán chàng. Nhưng mà nhìn dáng ngủ bình yên của chàng, cuối cùng tôi chỉ thở dài một hơi, cam chịu xé váy mình thành những dải vải rách, băng lại vết thương cho chàng.

Tôi nghĩ Trương An đang ngủ trong phòng, lời tiên tôn của cậu ta vào phòng thế này thì không được thanh nhã lắm, hơn nữa cũng không tiện cho tôi sàm sỡ chàng.

Suy tính trước sau một hồi, tôi kéo chàng đến dưới gốc mai, để cho chàng gối lên chân tôi, còn tôi thì ngồi tựa gốc mai, vuốt ve trán chàng, néo néo tay chàng, sau đó hôn chụt một cái lên môi chàng, rồi ngủ một giấc khoan khoái nhất từ bao lâu nay.

Ngày hôm sau tỉnh lại, thấy một đôi mắt trong veo đang nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi cười, vẫy tay với chàng: “Chào buổi sáng, tiên tôn! Chàng vẫn còn ở đây à?”.

Chàng lại nhắm mắt hít một hơi sâu, dường như rất nỗ lực giữ bình tĩnh, sao đó một hồi lâu mới ỨC chế nói: “Cởi dây thừng ra”.

Tôi cười gượng hai tiếng, cởi sợi dây thừng buộc cổ chàng và chân tôi lại với nhau, hồn nhiên nói: “Chẳng phải là vì sợ chàng chạy mất sao?”.

Không chờ tôi cởi xong dây thừng, chàng liền vùng vẫy đứng dậy, chau mày trừng trừng nhìn tôi.

Tôi xòe tay ra với về vô cùng bất đắc dĩ: “Tôi biết sau khi tỉnh dậy nhất định chàng sẽ chạy, sau đó phủ nhận sự thực chúng ta đã ngủ chung với nhau một đêm. Cho nên tôi đã niệm mười bảy, mười tám câu thần chú lên dây thừng. Chỉ có làm như vậy mới có thể chứng minh tối qua chàng đã thực sự ngủ với tôi. Theo quy định của con người, chàng hãy có trách nhiệm với tôi đi, Mạch... Trùng Hoa”.

Mỗi khi tôi nhả một từ ra, sắc mặt của chàng càng thêm tối sầm, mà đến câu cuối cùng thì sắc mặt hiện lên màu vừa đỏ vừa đen hiem thấy: “Không... Không... Không biết...”.

Chàng run rẩy hồi lâu mà vẫn không nói ra được một câu hoàn chỉnh. Tôi thở dài giúp chàng: “Không biết xấu hổ”. Có thể làm cho tiên tôn mặt lạnh tức đến mức này, thật là một việc đáng tự hào. Tôi nói: “Không biết xấu hổ cũng tốt, biết xấu hổ cũng tốt. Trùng Hoa, chàng đều phải lấy tôi”.

Chàng nhìn tôi một hồi, dường như đã trấn tĩnh lại. Về mặt dần trở nên lạnh lùng: “Ta tuy rằng say rượu, nhưng đã làm việc gì ta đều nhớ rõ ràng. Người và ta không thuộc cùng một loài. Sao ta có thể làm việc đó với người được chứ?”.

Tôi hiếu kỳ: “Không phải cùng một loài thì không thể làm hay sao? Vậy nhu cầu của chàng và Hô Di thì sao?”.

Về mặt của Trùng Hoa đột nhiên lạnh hẳn xuống. Thần sắc trong mắt giống như muốn băm vằm tôi thành nghìn vạn mảnh. Chàng phất tay áo, giận giữ bỏ đi. Hôn đá tôi đây vốn cứng đầu, việc này không làm cho rõ ràng thì đêm nay chắc chắn tôi sẽ ngủ không yên. Tôi vội vàng đuổi theo, cao giọng hét to: “Này! Hô Di và sự phụ chàng thì sao? Chuyện của họ là sao? Sự phụ chàng...”.

Một luồng sát khí vụt qua tai tôi, đập vào nền tuyết sau lưng, làm bụi tuyết bay lên mù mịt.

Tôi sửng người lại.

“Câm miệng”. Chàng ném lại hai tiếng lạnh lùng, quay người bỏ đi.

Mạch Khê chưa từng thể hiện thần sắc như vậy với tôi. Cho dù lần trước ở âm phủ chàng ném cầu lửa vào tôi cũng không hề có thần sắc làm cho người ta lạnh lẽo, kinh sợ thế này.

Thần sắc như vậy của chàng tôi chỉ nhìn thấy một lần. Đó là ở kiếp trước khi hai tên lưu manh du đãng vào nhà sàm sỡ tôi, chàng mới như thế.

Xem ra thì chàng cực kỳ kỳ người khác nhắc đến việc của sự phụ của chàng và Hô Di. Có lẽ chàng ghét Hô Di ngoài việc kì thị vì khác biệt sinh lý ra thì còn thù hận về tư tưởng tình cảm hơn nhiều. Xem ra, chàng rất quan tâm đến sự phụ của chàng...

Thậm chí đối với sự phụ có chút... không bình thường.

Thế là, tôi càng hiếu kỳ sự phụ của chàng là nam hay nữ.

Chương 10: Kiếp Này Chàng Thật Khiến Người Ta Không Thích Nổi

Từ đó về sau, tôi không gặp Trùng Hoa lần nào nữa, chàng dường như rất giận tôi, hay có thể nói kiếp này chàng chưa từng thích tôi.

Trường An còn nhỏ quá, chẳng thể khai thác được thông tin gì. Nhưng mà nó có thể giải quyết được nỗi nghi hoặc lớn nhất trong lòng tôi – sự phụ của Trùng Hoa là nữ.

Là nữ.

Sau khi biết tin này, trong phút chốc tôi có cảm giác bị phản bội, rõ ràng đã nói chỉ có thể để cho tôi quyến rũ, tôi vẫn luôn bèn bị nhấn nạn quyến rũ chàng, còn chàng thì...

Tôi giận dữ, cũng không chạy tới sát kết giới gào tên chàng như lần trước nữa.

Cho đến một ngày, bầu trời Lưu Ba trở nên âm u, yêu khí ngập trời làm cho tôi không thể nào ngủ được. Tôi biết là Hô Di đã đánh đến nơi.

Trường An lo lắng như kiến bò trên chảo nóng, đòi cùng sinh tử với Lưu Ba. Tôi ghét nó ồn ào, cho nó hai cái tát làm nó bất tỉnh rồi nhốt lại trong nhà. Một mình đi bộ trong rừng cây một lát, không lâu sau thì nghe thấy tiếng hô giết bên ngoài.

Tôi thờ dãi, con người thật là kỳ quặc. Giết người thì cứ giết đi, sao lại phải khổ sở hét đến mức xé tim xé phổi như vậy? Cứ như là hét lên thì có thể làm đối phương chết tươi vậy.

“Ầm!”. Một tiếng nổ cực lớn vang lên. Tôi nhìn thấy kết giới trên không trung đột nhiên sáng lên, sau đó trong nháy mắt hóa thành tro bụi. Một người đứng trên không trung, áo đen tóc dài, đó chính là Hô Di. Ánh mắt ông ta quét một lượt trên rừng mai, nhìn thấy tôi liền đáp xuống, nói: “Tôi trước nay không thích nợ người khác, cô giải thoát cho tôi một lần, tôi cũng giải thoát cho cô một lần, từ nay về sau không ai nợ ai”.

Tôi lại thờ dãi, ông ta không hổ là kiếp sau của đại quốc sư. Cái bệnh tự mình quyết định, tự mình ban ơn cho người khác thật giống hệt nhau.

Tôi đang định nói tôi không đi.

Chỉ nghe thấy phía sau vang lên một tiếng háng lạnh lùng: “Hai người đừng ai nghĩ đến việc rời khỏi Lưu Ba”.

Tôi quay người, Trùng Hoa cầm kiếm chỉ vào Hô Di, vẻ mặt lạnh lẽo: “Hai mươi năm trước, ta đã tha mạng cho người, mà người thì lại cả gan dám tấn công Lưu Ba! Hôm nay ta nhất định phải chém người bằng lưỡi kiếm này, biến người thành tro bụi”.

Tôi nhìn về mặt của chàng, cảm giác khó chịu trong lòng càng lớn, liền dứt khoát lùi hai bước, trốn phía sau Hô Di, quay đầu không nhìn chàng.

Hô Di cười lạnh lùng, mắt không rời Trùng Hoa, nói: “Hô Di nào cần người ban ân huệ. Bây giờ người đã là tiên tôn rồi, có thể giết ra dễ dàng. Nhưng các đệ tử Lưu Ba của người có thể chống đỡ được sự tấn công của các yêu quái bên ngoài không? Những kẻ tu tiên ở núi Lưu Ba của người, có phải ai cũng đều có đạo thuật thâm hậu như người?”.

Sát khí trên mặt Trùng Hoa càng nặng hơn.

Hô Di lại nói: “Trùng Hoa, nếu như người đồng ý với ta một việc, ta nhất định sẽ có cách làm cho Lưu Ba của người không bị tổn thương một sinh mệnh nào mà vẫn đánh lui được lũ yêu quái. Hơn nữa sau đó cái mạng của Hô Di này sẽ giao cho người xử lý”.

Nghe xong câu này, chẳng cần nói Trùng Hoa, mà ngay cả tôi cũng cực kỳ kinh ngạc. Ông ta mất bao nhiêu công sức để có thể đánh lên Lưu Ba, chỉ là để tặng thêm cho mình cơ hội có thể đàm phán với Trùng Hoa sao? Nhất thời, tôi vô cùng tò mò về yêu cầu của ông ta.

Trùng Hoa trầm ngâm một hồi rồi hỏi: “Việc gì?”.

“Hãy để cô ấy đi đầu thai”. Giọng Hô Di căng như dây đàn, dường như đang cố kìm nén sự phẫn nộ và bi ai cực lớn. “Cô ấy đáng ra phải được an nghỉ từ lâu rồi. Buông tha cho cô ấy!”.

Nghe xong lời Hô Di nói, mặt Trùng Hoa còn lạnh hơn: “Không thể được”.

Hô Di chợt trở nên kích động, ông ta gào lên: “Cô ấy dù sao cũng đã từng là sự phụ của người, giáo dưỡng người lớn khôn! Các người giam giữ cô ấy hai mươi năm rồi, nếu tiếp tục như vậy, cô ấy chỉ có thể tiêu tan ở nhân gian! Trùng Hoa, người thực sự đã tu luyện đến mức tim gan sắt đá rồi sao?”.

Tôi nhướn nhướn mảy, liếc Trùng Hoa một cái. Chỉ nhìn thấy vẻ mặt chàng chẳng để lộ chút cảm xúc nào: “Cô ta phản bội Lưu Ba, dám yêu yêu quái, làm cho Lưu Ba phải chịu đại nạn ngàn năm, nguyên khí tổn thương cực lớn, theo quy định của môn phái, tất nhiên phải chịu hình phạt tòa hồn”.

Tòa hồn. Đó chính là hình phạt khóa chặt linh hồn làm cho linh hồn không thể bị quỷ sai đưa đi, giữ linh hồn lại ở thế gian cho đến khi sinh khí khô hao cạn kiệt mà tan biến. Đối với những linh hồn bị giam ở nhân gian mà nói thì đây là hình phạt cực kỳ tàn nhẫn, bởi vì một khi linh hồn tan biến, thì sẽ vĩnh viễn không có cách nào nhập luân hồi được nữa. Nhưng mà pháp thuật này đối với âm giới thì lại là một pháp thuật bình thường đến mức không thể bình thường hơn, bởi vì có thể đến âm phủ thì toàn là linh hồn cả. Mỗi linh hồn khi còn sống làm điều ác thì sẽ bị quỷ sai nha dùng phép này đem đến điện Diêm Vương xử phạt.

Tôi vốn tưởng rằng ở thế gian này không có ai biết phép thuật này, không ngờ nó vẫn được truyền lại ở Lưu Ba.

Hai mươi năm, đủ để làm cho một linh hồn tiêu tan rồi...

Hô Di siết chặt tay lại.

Tôi suy nghĩ một lát, khóa sinh hồn (linh hồn của người sống) là đại kỵ, là hành động phạm vào luật trời. Nay Trùng Hoa hận Hô Di, Hô Di hận Trùng Hoa, ắt hẳn là kiếp số ghét mà phải gặp này ứng nghiệm rồi. Lúc này nếu như không để cho Hô Di thả linh hồn kia ra, chẳng bao lâu nữa linh hồn đó tiêu tan, Trùng Hoa nhất định sẽ bị đánh đũa ba mươi sáu đạo thiên lôi, với cái thân xác phàm trần của chàng bây giờ, sợ rằng một đạo cũng không chịu được.

Nghĩ đến đây, tôi vỗ vai Hô Di: “Đó là linh hồn gì thế? Ông có biết đang bị họ nhốt ở đâu không?”.

Hô Di quay đầu nhìn tôi, Trùng Hoa cũng nhìn tôi, nói đầy vẻ ghét bỏ: “Ta khuyên người đừng có nhúng tay vào”.

Tôi bĩu môi, thầm nghĩ Mạch Khê kiếp này thật không thể thích nổi. Nhưng mà tôi không thể vì Mạch Khê kiếp này không tốt mà để cho chàng không thể độ xong kiếp số. Nếu như kiếp này chàng bị Thiên Lôi đánh thì kiếp sau tôi biết đi quyền rũ ai được?

Tôi nhìn Hô Di hỏi lại lần nữa: “Cô ấy ở đâu?”.

Ánh mắt Hô Di sáng lên, ông ta từng chứng kiến tôi chỉ phẩy tay áo có thể phá hủy cả tòa Thiên Tòa tháp, bây giờ lại đang trong tình cảnh “Có bệnh thì vái tứ phương” nên không thể không tin nổi. Ông ta chỉ vào tòa cửa trùng lâu cao lớn, hùng vĩ cách đó không xa: “Đỉnh Vạn Cách lâu. Có điều năm đó cô ấy chịu thuật tòa hồn, sau khi phá thuật đó vẫn phải có người dẫn đường...”.

Thiên Tòa tháp, Vạn Cách lâu, cả đời họ không thể gặp nhau sao... Tôi nghĩ, điều này có phần quá tàn nhẫn. Tôi vỗ vai ông ta, ý muốn nói ông ta hãy yên tâm, rồi lại liếc nhìn Trùng Hoa sát khí càng nặng hơn: “Giữ chân chàng ta”. Nói xong liền nhảy lên, bay thẳng đến Vạn Cách lâu. Sau lưng vọng lại âm thanh ra chiều của hai người. Tôi không để ý, chỉ hy vọng Hô Di có thể chống đỡ được lâu một chút.

Tôi sinh ra ở âm phủ, tuy không giữ chức quý sai, nhưng việc gọi hồn, dẫn đường thì đích xác là bẩm sinh đã biết làm rồi. Có lẽ chỉ không làm được một cách chuyên nghiệp thôi...

Trèo lên đỉnh Vạn Cách lâu, nhìn vào một không gian rộng lớn, trên hương án ở chính giữa đặt một bài vị, ở trên không có một chữ gì, nhưng lại vô cùng sạch sẽ, xem ra thường xuyên có người đến quét dọn.

Tôi tìm xung quanh một lát, thực sự không tìm thấy hồn phách của sự phụ Trùng Hoa bị nhốt ở đâu. Trong lúc đang gãi đầu, thoáng thấy có chút ánh sáng từ đỉnh đầu chiếu xuống. Tôi tìm ánh sáng đó, nhìn thấy một ngọn đèn bị gắn vào xà nhà, ở trên ngọn đèn có một bức tranh, hình như trong tranh vẽ một người.

Tôi nhảy lên xà nhà, nhìn tỉ mỉ tường tận bức tranh đó.

Bóng lưng một nữ tử áo trắng, cách ăn mặc không khác là mấy so với những người tu tiên ở chỗ Trùng Hoa hiện nay. Chỉ là trong tay cô ta cầm một nhánh mai đỏ, người hơi hướng về phía trước, như thể đang ngửi hoa.

Tìm tôi khẽ nảy lên.

Nếu như không phải nhìn thấy phần lạc khoản phía dưới đề: “Chính Vũ năm thứ mười, Lưu Ba Thập Lý đình tác” thì tôi tưởng như bức tranh Mạch Khê vẽ cho tôi từ kiếp trước đã lưu truyền tới đây.

Xâu chuỗi những sự kiện với nhau, không khó đoán ra, người trong bức tranh này chính là sự phụ của Trùng Hoa.

Hóa ra sự phụ của chàng giống tôi như vậy sao...

Cảm giác bị phản bội trong lòng lúc trước đã tan biến đi nhiều. Tôi đưa tay ra định chạm vào bức tranh, một luồng ánh sáng vàng lóe lên, làm tôi bị bật trở lại.

Kết giới.

Linh hồn của nữ tử kia nhất định là bị nhốt ở đây. Tôi dồn khí vào lòng bàn tay, đánh một cái lên kết giới. Ánh sáng lập lòe hai cái rồi biến mất. Tôi vui mừng nhắc bức tranh xuống. Không ngoài dự đoán, bên trong quả nhiên có một cụm trắng tinh.

Tôi đã nhìn thấy không ít linh hồn, nhưng chưa từng thấy cái nào yếu ớt, mong manh đến thế này. Có lẽ nếu như tôi đến muộn vài ngày, vật này chắc sẽ tan biến hoàn toàn. Tôi niệm một câu thần chú, dễ dàng giải trừ thuật tòa hồn. Tôi đặt cô ta trên lòng bàn tay, nhẹ nhàng hà một hơi để cô ta không đến nỗi tan biến trên đường đi đến suối vàng.

Tôi nâng cô ta nhảy lên đỉnh lâu, ném cô ta lên không trung. Nhưng cô ta không đi, cứ bồng bênh trong không trung như muốn cầm cự ở Lưu Ba đến giây phút cuối cùng.

Tôi nói: “Cô đi đi, việc ở kiếp này đã trở thành mây khói rồi, có lưu luyến thì cũng không quay lại được nữa”. Nghĩ một lát tôi lại nói: “Quý ở âm phủ đều rất tốt. Cô nói rằng cô biết Tam Sinh, bọn họ có thể sẽ mở cửa sau cho cô”.

Linh hồn ngập ngừng một lát, rồi chậm chậm trôi xuống, tôi nhìn cô ta không chớp mắt, chỉ thấy cô ta chậm chậm trôi về phía tấm điện của Trưng Hoa.

Chỗ này tầm nhìn rất tốt, tôi đưa mắt nhìn ra xa còn có thể thấy bóng dáng Trưng Hoa và Hồ Di đang đánh nhau.

Hồ Di rõ ràng đang ở thế yếu, nhưng nếu quyết sống mái một phen thì Trưng Hoa nhất thời cũng khó thoát thân. Như là bị đeo bám đến phát cáu rồi, Trưng Hoa rút lưỡi kiếm trong tay ra.

Hồ Di định tránh, nhưng đột nhiên thân thể run bắn lên, không tránh nữa, để mặc cho lưỡi kiếm sắc lạnh đâm thẳng vào tim, xuyên qua ngực.

Tôi nghĩ tôi biết ông ta nhìn thấy gì. Tôi cũng biết, lúc này khoe môi ông ta nhất định đang cười.

Tôi vẫy vẫy tay, tiễn hai linh hồn này cùng đi đến cõi luân hồi. Bọn họ có thể cùng thấy hoa bị ngạn nở khắp đồng, có lẽ họ còn khắc lên chân thân tôi tên của mình nữa.

Tôi đứng trên Vạn Cách lâu, tiễn đưa họ bằng ánh mắt. Quay lại nhìn, chỉ cảm thấy một luồng sát khí mạnh mẽ ào tới. Phía xa, Trưng Hoa không rời mắt khỏi tôi, mặt mày hầm hầm. Tôi chợt nhớ đến câu đầu tiên chàng nói khi gặp tôi kiếp này: "Kẻ không cùng loài với ta, tất có lòng dạ khác".

Có lẽ, kiếp này lòng tôi đối với chàng có chút "khác". Đầu tiên là phá hủy Lưu Ba Thiên Tòa tháp của chàng, giải thoát cho yêu tinh sói Hồ Di, dẫn đến quân yêu tấn công Lưu Ba, bây giờ thì lại thả sự phụ của chàng, để cho sự phụ mà chàng ái mộ và Hồ Di cùng nhập luân hồi.

Tiên tôn Trưng Hoa nhất định là hận tôi đến tận xương tủy!

Tôi cười với chàng, nhưng khoe mắt chợt liếc thấy ở rừng mai không xa có một con yêu tinh rắn đang mở cánh cửa của căn nhà gỗ. Tim tôi run lên. Trường An đang ở bên trong!

Không còn thời gian suy nghĩ việc khác, tôi nhún người nhảy lên, vội vàng lao đến gian nhà gỗ, vừa mới vào cửa thì đã nhìn thấy Trường An không ngừng vùng vẫy trên giường, trong miệng nó còn có một cái đuôi rắn vàng nhỏ đang ngoe nguẩy trông rất kinh dị.

Loại yêu tinh rắn này thích nhất là ăn nội tạng của trẻ con. Chúng sẽ hiện nguyên hình chui vào trong miệng của bọn trẻ con rồi trực tiếp ăn hết sạch lục phủ ngũ tạng mới thôi.

Tôi tiến lên trước hai bước, giữ chặt Trường An, một tay bóp chặt cổ nó, một tay túm lấy cái đuôi con rắn vàng, âm khí trực tiếp dội vào người con rắn, làm nó chết trong bụng Trường An, sau đó từ từ lôi nó ra khỏi miệng Trường An.

Đột nhiên tôi thấy lạnh buốt sau sống lưng, chỉ nghe thấy một tiếng xương thịt bị xuyên qua.

Tôi cúi đầu nhìn xuống, một lưỡi kiếm xuyên qua bụng tôi. Lúc này cơn đau vẫn chưa truyền lên não, tôi hiếu kỳ, ai mà lại muốn giết tôi như vậy.

Tôi quay đầu lại nhìn, Trưng Hoa thần sắc u ám trừng trừng nhìn tôi: "Không được sát hại đệ tử Lưu Ba...", chưa nói hết câu, nhìn thấy con yêu tinh rắn vàng chết trong tay tôi, đồng tử chàng co mạnh lại.

Một bầu không khí chết lặng bao trùm lấy căn phòng, chỉ còn lại tiếng nôn mưa của Trường An, nôn mưa không bao lâu, nó liền bất tỉnh.

"Cậu ta rất giống chàng trước kia, em không nhớ". Nói xong, người tôi bất giác trượt xuống đất, cổ họng tanh tanh vị máu: "Em không phải là yêu quái".

Nếu như là lưỡi kiếm phạm trần thì có đâm thêm mấy nhát nữa tôi cũng không có cảm giác gì. Những lưỡi kiếm của Trưng Hoa lại là lưỡi kiếm được các trường môn Lưu Ba truyền lại qua nhiều thế hệ. Có thể coi là thiên địch đối với linh vật âm phủ như tôi.

Tôi cảm thấy sức lực trong thân thể dần dần mất đi, sau cũng không kim được lấy hết hơi sức nắm lấy tay áo chàng, nhoen miệng cười: "Kiếp này chàng thật làm cho người ta không thích nổi".

Chàng sửng người ở đó, chẳng có phản ứng gì.

"Nhưng mà hôm đó... chàng gối đầu lên chân em gọi sự phụ, em vẫn cảm thấy... rất thương chàng".

Cảm giác đau đớn truyền tới, không chỉ là cơn đau của vết thương, mà còn là cảm giác bỏng rát như thiêu đốt vì dương khí trên lưỡi kiếm và âm khí trong thân thể tôi giao tranh với nhau. Tôi nắm chặt tay chàng, chàng như sức tĩnh lại, bế tôi lên chạy vội ra ngoài: "Trong điện có thuốc".

Có lẽ là ảo giác, tôi cảm thấy bước chân của người đang bế mình loạng choạng, không giống với bộ dạng lạnh lùng chín chắn thường ngày của chàng chút nào.

Người này sao lại mâu thuẫn đến thế.

Cảnh sắc trước mắt ngày càng mờ đi.

Sau khi giải trừ kết giới, tuyết trắng trong rừng mai dần dần tan ra, mai đỏ cũng dần dần rơi rụng. Cả khu tiểu viện trông vô cùng thê lương.

Tôi nheo mắt nhìn khuôn mặt nghiêng của chàng, cười vui sướng: “Chàng có biết vì sao em lại thích tuyết trắng hương thâm không?”. Lời này tôi nói vô cùng nhỏ, ngay cả tôi cũng không nghe thấy nữa. Nhưng bước chân chàng chợt khựng lại, cúi đầu nhìn tôi, cảm xúc trong đôi mắt đen nhánh cuộn cuộn trào.

Khoảnh khắc đó tôi dường như tưởng rằng chàng đã phá vỡ sự cầm cố của canh Mạnh Bà, nhớ lại những việc của kiếp trước. Mắt tối sầm lại, trong mơ màng tôi dường như lại nhìn thấy người quen cũ.

Bên tai, chỉ có thể nghe thấy tiếng nói cuối cùng của mình: “Chàng có thể gọi tên em không?”.

Chàng lặng thinh không nói.

Hóa ra, ở kiếp này, ngay cả tên tôi chàng cũng không biết...

Chương 11: Tam Sinh Để Thương Không Phải Lối

Sau khi bị Hắc Bạch Vô Thường đón về âm phủ, gáy tôi lại bỏng rát lên một hồi. Lúc này tôi mới nhận ra rằng tôi và Mạch Khê chỉ còn lại thời gian một kiếp mà thôi.

Lần này tôi không định ở âm phủ chờ Mạch Khê cùng đi nữa. Để tránh sau khi chàng thấy tôi lại giáng cho tôi phép cấm kỵ trăm năm ngàn năm. Nhưng mà cũng không thể đầu thai quá sớm, nếu không Mạch Khê bên đó mới chôn cất xong, tôi lại chuyển thế luân hồi, chạy đến trước mắt chàng, nhất định sẽ làm cho đám người ở Lưu Ba sợ hãi chết mất.

Tôi đến điện Diêm Vương, định hỏi Diêm Vương Mạch Khê khi nào thì xuống, tôi tính thời gian rời đi.

Kết quả khi gặp Diêm Vương, tôi vẫn chưa mở miệng nói gì, ông ta liền đi vòng quanh tôi hai lượt: “Chà chà, Tam Sinh của chúng ta được lắm!”. Bởi vì quá thấp, ông ta chỉ hờn hờ vỗ vỗ lên đùi tôi: “Hai lần giúp thần quân độ kiếp, hơn nữa mỗi lần đều quyền rũ được ngài thành công như vậy. Ngày mà âm phủ chúng ta có thể ngừng mặt lên không xa rồi! A ha ha ha ha!”.

Tôi đập bay bàn tay đang dần dần sờ lên mũi của ông ta ra, nói: “Khi nào thì Mạch Khê xuống? Lần này tôi không thể gặp chàng nữa”.

Diêm Vương nhảy lên công án của ông ta, lật lật đóng sách lộn xộn: “À, có rồi có rồi, chính là cái này”. Diêm Vương nheo mắt đọc một lát rồi nói tiếp: “Trên mệnh cách của Ti Mệnh Tinh Quân viết rằng, sau khi Hô Di làm loạn Lưu Ba, thực lực của Lưu Ba giảm mạnh, không đến hai năm, Trùng Hoa bị giết hại, chết trong tầm điện”.

Tôi sửng người: “Ai giết chàng?”.

“Sư muội Thanh Linh của ngài”.

“Đạo cô đó ư?”. Tôi xoa xoa cằm nói: “Trong đôi mắt xinh đẹp của đạo cô đó như tràn đầy những bi tình ai oán ‘muội yêu huynh

mà huynh lại không biết’. Sao cô ta lại dám giết Mạch Khê?”.

“Có lẽ là vì yêu mà sinh hận, muốn mà không được nên hủy diệt. Người xem, ở đây viết thế này, sau khi hồn phách của sư phụ bị

Hô Di giải thoát, Trùng Hoa ngày ngày chìm trong men rượu, thần hồn điên đảo. Thanh Linh bày tỏ tình ý với ngài, bị cự tuyệt, liền căm hận mà sát hại ngài, sau đó tự vẫn”.

Tôi suy nghĩ một hồi, nghiêm mặt nói: “Diêm Vương, đây không phải là tình tiết đó dẫn mà ông sắp đặt chứ?”.

Diêm Vương nghiêm mặt nói: “Mệnh cách là do Ti Mệnh Tinh Quân tự tay viết đó”.

Thế là tôi càng thêm tò mò Ti Mệnh Tinh Quân rốt cuộc có bộ óc kinh khủng đến thế nào.

Tôi trở về làm hòn đá bên sông Vong Xuyên, hai năm này trôi qua rất nhanh. Lúc tiểu quý Giáp, Ất lên trần gian dẫn linh hồn, tôi nhờ chúng giúp tôi xem tình hình của Mạch Khê. Khi trở về, chúng nói với tôi, thực lực của Lưu Ba giảm đi rất nhiều, không sai. Trùng Hoa tôn giả ngày ngày say rượu, không sai. Thanh Linh đạo cô yêu mà sinh hận cũng không sai. Nhưng trên mệnh cách không có viết một

Nghe xong những điều này, tôi ngẩng mặt lên trời cười lớn trước ánh mắt ngạc nhiên của tiểu quỷ Giáp, Ất.

Giáp nói: “Tam Sinh, lúc này cô nên làm ra bộ dạng bi thương kiểu như ‘sao em lại khiến chàng chịu khổ ở trần gian như vậy, tự đáy lòng em vạn lần thương xót’ mới phải chứ”.

Tôi vỗ vỗ vai Giáp: “Cho dù luân hồi thế nào, lịch kiếp gì, Mạch Khê vẫn bị tôi quyến rũ đến mức động lòng. Tôi cực kỳ tự hào, chỉ một mình Mạch Khê bi ai là đủ rồi. Tôi chỉ cần cười híp mắt chờ đi quyến rũ chàng ở kiếp sau thôi”.

Ất quay người chấp tay: “A di đà phật, thần quân bảo trọng”.

Tôi hờn hờ trở về ngôi trong hòn đá mấy ngày, dự tính thời gian cũng sắp đến rồi, liền phủi mông tung tẩy đi đến nhân gian.

Sau khi đến nhân gian, có mấy lần tôi không kìm nổi định chạy đến Lưu Ba nhìn chàng, nhưng đều cố gắng kìm chế được. Cho đến một ngày, tôi đang ngồi đọc sách trên lầu hai của quán trà, chợt nghe dưới lầu có tiếng kêu thất thanh: “Làm sao có thể!”.

Tôi ngó đầu nhìn xuống, là một đạo sĩ già, bàn tay đang cầm chặt bức thư của ông ta không ngừng run lên như bị động kinh.

“Tôn giả đi rồi! Lưu Ba suy vong rồi! Đạo pháp của chúng ta suy vong rồi!”. Tiếng kêu của người đó nghe thê lương, gào đến mức làm người ta rùng mình. Nếu không phải là tôi đã biết Trùng Hoa thì sẽ tưởng rằng bọn họ trong quá khứ có một mối tình đoạn tỵ[1] khác cốt ghi tâm.

Trùng Hoa cuối cùng đã đi rồi. Tôi nghĩ kiếp này tôi nhất định phải tận mắt nhìn thấy chàng lớn lên, không để cho chàng có một tuổi thơ bất hạnh, không để cho chàng có cơ hội yêu thích những đứa con gái khác. Tôi cười nham hiểm, nhất định phải túm chặt chàng trong lòng bàn tay tôi.

[1] Mối tình đồng tính.

Rồi lại chợt nghĩ, kiếp số này của chàng là “Cầu không được”.

Cầu không được?

Có tôi đây rồi, Mạch Khê có gì mà cầu không được.

Đêm hôm đó, người quen của tôi tìm đến, Hắc Vô Thường nhìn thấy tôi liền rùng mình một cái: “Tam Sinh, lần sau lúc trở về âm phủ, e rằng muội phải cẩn thận hơn đấy”.

“Vì sao?”.

Hắc Vô Thường lại rùng mình cái nữa: “Muội chưa được nhìn thấy bộ dạng tức giận của chiến thần. Biết muội đi trước một bước, thần sắc của ngài trông hung dữ đến mức như thể Diêm Vương cướp mất vợ của ngài. Làm Diêm Vương sợ đến mức đến giờ vẫn còn đá ra quần”.

“Chàng rất tức giận?”.

Hắc Vô Thường rùng mình không ngớt, tôi hướng ánh mắt sang Bạch Vô Thường, huynh ấy nói: “Tàng đá Phong Trấn Hắc ở điện Diêm Vương bị ngài dẫm ba phát đã tan thành bột rồi”.

Toàn thân tôi đông cứng. Tôi quên mất, trong ba đời lịch kiếp của chàng, tôi mạnh hơn chàng gấp bội phần. Nhưng mà cuối cùng thì tôi phải trở về âm phủ, chàng cuối cùng cũng sẽ lịch xong kiếp số, lúc đó chàng là chiến thần, còn tôi chỉ là thạch linh Tam Sinh nhỏ bé...

Phong Trấn Hắc, loại đá đó còn bền cứng hơn hòn đá tôi đây gấp trăm lần...

Tôi túm lấy cánh tay của Bạch Vô Thường, nước mắt lưng tròng: “Bạch đại ca, đến lúc đó huynh nhất định phải cứu muội!”.

Bạch Vô Thường nhìn tôi chằm chằm một hồi, mặt không biến sắc, nói: “Tam Sinh, dễ thương không phải lối!”.

Tôi thản nhiên lau nước mắt: “Chiêu này dùng với Mạch Khê mới có ích”.

Hắc Vô Thường túm lấy Bạch Vô Thường nói: “Không nói nhiều với muội nữa, hai huynh đi trước nhé. Muội tự cứu mình thì hơn. Đúng rồi, kiếp này ngài đầu thai vào nhà một nông dân ở chân núi Dương Sơn, muội có đi quyến rũ thì tranh thủ sớm đi”.

Tôi còn cần bọn họ nhắc nhở chắc, trong đêm tôi vội vàng đến chân núi Dương Sơn, đồng tai lên đi đi lại lại trong thôn trang dưới núi, chờ xem nhà nào có tiếng khóc của trẻ sơ sinh.

Nhưng mà trừ vài gia đình thấp đèn suốt cả đêm, tôi chờ đến khi những ngôi sao bên trời sắp lặn cũng không nghe thấy những tiếng ồn ào của nhà nào có sản phụ vừa sinh.

Tôi rầu rĩ đứng ở trên mái nhà của một hộ nông dân, Hắc Bạch Vô Thường đưa Mạch Khê đi đầu thai, tin tức mà hai huynh ấy nói nhất định không thể sai được. Mạch Khê rốt cuộc đã đầu thai ở đâu? Đang nghĩ vậy, tôi chợt nhìn thấy một người đàn ông lén lút

lút chạy ra từ một ngôi nhà tranh, trong lòng ôm một bọc gì đó.

Kim ẩn trên cổ tay liền nóng lên, tôi thảm nghĩ không hay rồi và vội vàng chạy theo. Người đàn ông đó đi đến bờ sông ngoài thôn thì dừng lại, nhìn quanh một lát, đột nhiên vứt cái bọc trong lòng xuống sông. Tã lót mở ra, khuôn mặt của một hài nhi bất ngờ lọt vào mắt tôi.

Tôi nổi cơn thịnh nộ, nhảy lên phía trước, vung tay đánh người đàn ông kia đến mức bất tỉnh rồi lướt qua mặt nước, vớt Mạch Khê lên.

Chờ cho đứng vững trên bờ tôi mới nhìn kỹ, một khuôn mặt xám xanh nhỏ xíu. Miệng khép mở nhưng lại không hề phát ra một thanh âm nào.

Tôi sửng người lại.

Mạch Khê... kiếp này bị cầm sao!

Người cầm có nghĩa là không tốt lành.

Cho nên sau khi sinh ra mới không có tiếng khóc nào, cho nên bố chàng mới vứt chàng đi, cho nên... cho dù có Tam Sinh, cầu không được là số đã định của Mạch Khê kiếp này rồi...

Tôi nghĩ kiếp này Mạch Khê có khiếm khuyết, có lẽ nên lánh đời mà sống, như vậy mới có thể tránh được những phiền nhiễu lời ra tiếng vào nơi thế tục. Nhưng tôi lại nghĩ theo hướng khác, muốn sống cuộc sống như thế nào phải do chàng tự quyết định mới đúng. Hơn nữa kiếp này chàng vẫn còn phải độ kiếp, nếu như tôi một mực bảo vệ chàng, sẽ dẫn đến cuối cùng chàng không ứng được kiếp... Thiên quy nhất định sẽ không tha cho tôi.

Thế là tôi nắm lấy tay nhỏ bé của Mạch Khê, trong lúc chàng vẫn chưa hoàn toàn mở lòng bàn tay ra nhét vào tay chàng một đồng xu nói: "Mạch Khê, mặt chính, chúng ta sẽ ẩn mình nơi thành thị, mặt phụ, chúng ta sẽ ẩn mình nơi thôn dã. Tung lên xem nào".

Chàng trở tay liền đập đồng xu lên mặt tôi, tôi nhăn mày dờ khóc dờ cười.

Trong lòng tôi cảm thấy kỳ thực bây giờ bát canh Mạnh Bà mà Mạch Khê uống có lẽ vẫn chưa phát huy tác dụng, nếu không sao chàng lại nở đập vào khuôn mặt xinh đẹp như hoa của Tam Sinh này.

Tôi liếc đồng xu rơi trên đất: "Chàng nói đấy nhé, ẩn mình nơi thành thị". Mạch Khê ngậm ngậm nắm tay, say sưa liếm, nước miếng rớt đầy cằm, làm gì có thời gian để ý đến tôi.

Chiến thần phong nhã tài hoa tuyệt thế trên Cửu Trùng Thiên khi đầu thai lại có bộ dạng xấu kinh người thế này...

Tôi chợt nghĩ, nếu bây giờ về chàng để sau này chàng xem, lúc đó về mặt của chàng nhất định sẽ khó có ngôn từ nào tả được.

Mạch Khê đã nói muốn ẩn mình ở thành thị rồi, tôi liền nghĩ phải ẩn thân ở một đô thị lớn một chút mới không đến nỗi đi ngược lại ý của chàng. Nghĩ đi nghĩ lại thì kinh thành là nơi phù hợp nhất, thế là ngay tối hôm đó, tôi cưỡi mây đạp gió bay đi, ngày hôm sau là đến kinh thành.

Tôi nghĩ bây giờ tôi phải nuôi lớn Mạch Khê, quyết không thể vì tôi mà để những năm tháng ấu thơ của chàng phải lang bạt khắp nơi đầu đường xó chợ. Tôi thu lại âm khí khắp người mình, quyết định nếu không đến lúc cần thiết thì tôi quyết không sử dụng phép thuật.

Tôi thuê một gian nhà nhỏ, sắp xếp đâu vào đấy. Sau đó nhìn Mạch Khê suy nghĩ sâu sắc về vấn đề kế sinh nhai của chúng tôi sau khi không dùng phép thuật.

Tôi chọc vào mũi chàng: "Chàng thì biết làm gì?".

Có lẽ thấy giọng điệu này quá là xem thường, chàng nhỏ đầy nước miếng vào tay tôi tỏ ý không bằng lòng. Tôi lặng lẽ trở tay lau nước miếng lên tóc chàng.

Chàng há miệng không kêu ra tiếng, hai nắm tay nắm chặt đầu tôi ra.

"Chỉ có bây giờ em mới có thể bắt nạt chàng, sau này chàng là chiến thần, không biết sẽ trừng trị em như thế nào, em không thể để bị lỗ vốn được". Thế là lại càng kịch liệt bôi bàn tay đầy nước miếng lên tóc chàng.

Ngày thứ hai, tôi vẫn suy nghĩ vấn đề kế sinh nhai.

Dùng pháp thuật hóa ra tiền chẳng khó khăn gì, cái khó là làm sao để hàng xóm không cảm thấy kỳ lạ khi tôi chỉ ngồi ở nhà cũng có thể kiếm ra tiền. Tôi bế Mạch Khê ngồi ở cửa nhà, chính lúc đang rầu rĩ mặt mày, một tên say rượu lão đảo đi qua nhà chúng tôi. Tôi nhìn không rời mắt khỏi lưng hắn ta một hồi, rồi quay đầu hỏi Mạch Khê: "Chàng có thích uống rượu không?".

Chàng đang cắn ngón tay ngủ ngon lành.

Tám năm sau, phía đông kinh thành có một quán rượu.

Tôi gõ gõ lên mặt quầy, chủ quán đang tính tiền trong quầy ngẩng đầu nhìn thấy tôi, cười nói: "Tiểu thư Tam Sinh, hôm nay sao lại có

thời gian đến thăm quán rượu vậy?”.

“Tôi không tìm thấy Mạch Khê ở nhà, nghĩ cậu ta có thể chạy đến đây chơi nên đến tìm”. Tôi nhìn quanh một hồi không thấy bóng dáng Mạch Khê, thuận miệng hỏi: “Gần đây làm ăn thế nào?”.

“Gần đây buôn bán rất tốt, tiểu thư có cần kiểm tra sổ sách không?”. Chủ quán Lưu là một ông già trung thực hiền hậu, tôi vốn dĩ rất tin ông ta. Hơn nữa mở quán rượu này chẳng qua chỉ là để che mắt thôi, thực sự thì lúc nào cần tiền, tôi chỉ cần trở tay xoay một vòng là có.

Tôi xua xua tay nói không cần, mắt thoáng thấy một bóng dáng nhỏ bé lướt qua trên lầu, tôi ngước mắt lên nhìn, chính là Mạch Khê. Tôi tươi cười vẫy tay với chàng: “Mạch Khê! Về nhà ăn cơm”.

Mạch Khê nhìn thấy tôi, mừng rỡ mỉm cười, vội chạy ào đến.

Khách đến uống rượu có người không nén được tiếng chép miệng kỳ lạ. Chủ quán Lưu nhìn thấy không khỏi lắc đầu: “Tiểu thư vẫn còn trẻ, cứ luôn ở bên tiểu thiếu gia thế này không khỏi bị người ta hiểu lầm, cứ như vậy mãi, sợ là sẽ lỡ dở một đời đấy!”.

Tôi nói với bọn họ rằng Mạch Khê là đứa trẻ mà tôi nhận nuôi, xem như là em trai. Những người quen biết tôi, đối với nghĩa cử “lương thiện” này của tôi, luôn không nén được tiếng thở dài.

Mạch Khê chạy đến bên tôi nghe thấy vậy, nhìn chủ quán Lưu không hiểu, lại quay đầu nhìn tôi. Tôi ngồi xuống lau lau vết bụi vương trên mặt Mạch Khê, không để ý đến lời ông ta: “Hiểu lầm thì hiểu lầm. Chẳng lẽ lại có ý gì với họ chắc? Cả đời này của tôi, có Mạch Khê là đủ rồi”.

Mạch Khê giống như một ông cụ non, nhướn miệng cười gạt đám tóc rũ xuống trước trán tôi.

Chủ quán Lưu lại than thở: “Tiểu thư Tam Sinh dù sao vẫn còn trẻ”.

Tôi dặt tay Mạch Khê, nghiêm mặt nói với chủ quán Lưu: “Không phải là tôi còn trẻ, chỉ là da tôi không nhăn nheo và đầu không mọc được tóc bạc thôi”. Bởi vì hòn đá mọc tóc đã khó khăn lắm rồi, nói gì đến mọc nếp nhăn...

Chủ quán Lưu cứ nghĩ tôi nói đùa, tôi cũng không muốn giải thích gì cả, dặt tay Mạch Khê, chậm chậm đi về nhà.

Lúc ăn cơm, Mạch Khê đột nhiên lo lắng khoa tay múa chân ra dấu gì đó với tôi, tôi nhìn kỹ một hồi mới biết là chàng đang hỏi tôi có đi với người khác không.

Tôi chẳng nói chẳng rằng gấp cho chàng một cái đùi gà rồi mới hỏi: “Mạch Khê nghĩ là Tam Sinh sẽ đi với người khác sao?”.

Chàng ôm bát lắc lắc đầu, điệu bộ có chút rầu rĩ. Lại ra dấu một hồi lâu, đại ý muốn nói rằng, chị gái của Tiểu Đinh hàng xóm đi với người khác rồi, sau này sẽ không về chơi với Tiểu Đinh được nữa. Chàng sợ rằng tôi rồi cũng sẽ giống như chị gái của Tiểu Đinh.

Tôi chưa từng giấu chàng thân thế của chàng. Trước đây chàng cũng không thấy có gì không tốt. Nhưng mà từ hồi năm kia, sau khi đi học, chàng càng ngày càng biết sự khác biệt giữa mình và người khác. Có lẽ có kẻ đã nói gì đó trước mặt chàng, cũng có thể chàng sợ ngay cả tôi cũng không cần chàng nữa. Chàng ngày càng ngoan ngoãn, việc gì cũng tự mình làm tốt, không hề phiền phức như những đứa trẻ khác.

Biểu hiện đến mức làm cho tôi xót xa.

Sớm biết điều này, lúc đầu tôi đã đem chàng đi ẩn thân giữa vùng sơn dã, để chàng sống tự do thoải mái không câu nệ một chút, như vậy tôi nuôi nấng chàng cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Tôi xoa đầu chàng, dịu dàng nói: “Tam Sinh không đi. Mạch Khê ở đâu, Tam Sinh sẽ ở đó”. Tôi đến đây vốn dĩ là để quyến rũ chàng, sao lại nỡ rời bỏ chứ.

Nghe xong những lời này, mắt chàng sáng lên, để mặc cho tôi nghịch nghịch mái tóc mềm mại của chàng, chàng ăn hết sạch bát cơm.

Buổi tối, tôi vừa đưa Mạch Khê lên giường ngủ thì thoáng nghe thấy có âm thanh rất nhỏ ngoài sân.

Tôi như rón mảy, thầm nghĩ, không biết có tên trộm ngu ngốc nào nhảy vào sân nhà tôi. Tôi mở cửa phòng ra, chợt giật nảy mình. Đó không phải là một tên trộm mà là một người đàn ông cao to mặc áo đi đêm. Lúc này ông ta đang úp tay lên vết thương ở thắt lưng, dựa vào tường, mượn bóng đêm để giấu mình.

Ông ta đương nhiên không biết rằng dù tôi có bị bịt mắt cũng có thể nhìn rõ mọi vật.

Tôi bĩu môi giả vờ như không thấy gì, đến một góc sân khác xách một thùng nước rồi đi vào nhà.

Đêm hôm đó kinh thành giới nghiêm cả đêm, bên ngoài lờ mờ chiếu sáng cả một vùng trời. Tôi ôm Mạch Khê ngủ ngon lành, chỉ có trước lúc đi ngủ tôi thầm nghĩ, kiếp số của Mạch Khê sắp bắt đầu rồi sao? Hay chỉ là một việc ngoài ý muốn nho nhỏ thôi? Tóm lại dù thế nào, đây cũng là một việc phiền phức. Nếu như đến mai mà ông ta vẫn còn đó...

Thì đánh cho bất tỉnh rồi vứt ra ngoài phố vậy.

Chương 12: Duyên Phận Thôi

Ngày hôm sau, ông ta quả nhiên vẫn còn đó.

Nhưng mà tôi lại không thể vứt ông ta đi theo dự tính đêm qua. Bởi vì...

Mạch Khê túm lấy tay áo của người mặc áo đen hôn mê bất tỉnh đó, bối rối ngược lên nhìn tôi, nồn nóng muốn hỏi tôi qua giúp chàng.

Tôi thở dài một tiếng, thầm nghĩ nếu bây giờ vứt người đàn ông này đi thì liệu tôi có tỏ ra quá tàn nhẫn không. Hơn nữa thứ tôi

không
chịu được nhất là Mạch Khê dùng ánh mắt đó nhìn tôi, tôi chỉ có thể vội vã gật gật đầu, lôi người đàn ông đó vào phòng, cởi quần áo
ra rửa vết thương ở thắt lưng, rồi đắp thuốc băng bó cho ông ta.

Thấy hơi thở của người đàn ông đó dần trở nên đều đặn, khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt vì sợ của Mạch Khê cuối cùng mới hồng hào trở lại. Tôi nghĩ, vết thương này nếu là chiến thần Mạch Khê thì e rằng ngay cả một cái nhìn chàng cũng không thêm bổ thí, nhưng
đây chỉ là một Mạch Khê bảy tuổi, vẫn còn non nớt lắm!

Tôi rửa tay xong, chăm chú nhìn Mạch Khê nghiêm nghị nói: “Cứu ông ta có lẽ sẽ có một phiền phức rất lớn, nhưng Mạch Khê đã bảo tôi cứu, sau này đừng có nói hối hận với tôi”.

Mạch Khê không hiểu lắm nhưng vẫn gật đầu.

Nhìn đôi mắt to long lanh nước của chàng nhìn tôi không chớp, trên mặt vẫn còn vương chút kính hoàng, lòng tôi mềm nhũn, không
được, hôn mạnh một cái lên khuôn mặt trái xoan trắng trẻo mịn màng của chàng.

Đôi mắt chàng càng mở to hơn.

“Có dễ chịu không?”. Tôi nâng cằm chàng hỏi như tên lưu manh

Mạch Khê xoa xoa mặt nghiêm túc suy nghĩ một hồi, rồi lại nghiêm túc gật đầu.

Tôi cười vụn phần đặc ý: “Dễ chịu thì dễ chịu, nhưng mà đây là việc chỉ có thể làm với người quan trọng nhất với mình thôi. Tuyệt đối không được làm tùy tiện”.

Mạch Khê vuốt nhẹ hai cái trên mặt mình, đôi tay nhỏ lại sờ lên mặt tôi, đôi mắt trong veo in rõ hình bóng tôi trong đó. Chàng nhón gót, học tôi hôn “chụt” một cái lên má tôi.

Rồi lại sờ lên chỗ mà mình vừa hôn xong, cứ thế nhìn tôi, như thể đang nói: “Tôi chỉ làm như vậy với Tam Sinh mà thôi”.

Tôi tức thời không thể kìm được hôn liền mấy cái lên má chàng, hôn đến mức mặt chàng toàn là nước miếng. Chàng chẳng biết làm thế nào, lại không dám đẩy tôi ra, chỉ có thể mỉm cười.

“Mạch Khê, Mạch Khê bảo Tam Sinh làm thế nào để không thích Mạch Khê đây!”. Tôi vò những sợi tóc mềm mại lòa xòa trước

trán
chàng, hận không thể đưa chàng vào trong lòng mình để bảo vệ.

Cuộc sống của tôi và Mạch Khê vẫn trôi qua như bình thường, Chỉ có điều trong nhà giờ có thêm một người đàn ông cả ngày hôn mê
bất tỉnh, mà trong kinh thành thì ngày càng có nhiều quan binh đi đi lại lại không ngừng. Quán rượu đã bị người ta kiểm tra rất nhiều lần, may mà vẫn chưa kiểm tra đến nhà tôi.

Ba ngày sau, Mạch Khê đi học rồi, tôi nhàn rỗi ngồi xem sách, ngồi trên xích đu trong sân, nhìn lên không trung một cái, rồi lại nhìn quyển sách một cái, đung đưa đung đưa đếm ngày tháng, mong ngày hoa mai trong sân nở. Đột nhiên, trong nhà vang lên tiếng bước chân yếu ớt. Tôi nhắm mắt lại, nghe tiếng ông ta chậm chậm bước từ phòng trong ra, rảo một vòng quanh phòng khách, rồi lại một vòng quanh kho củi, cuối cùng đi ra sân, bước chân sững lại.

“Cô nương là ai?”. Ông ta hỏi, âm sắc lạnh nhạt: “Sao lại cứu tôi?”.

“Duyên phận thôi! [1]”. Tôi bất giác cảm khái: “Thứ mềm yếu nhất trong lòng tôi bảo tôi phải cứu ông, tôi cũng bất đắc dĩ mà thôi”.

Tôi cảm thấy tức cười. Tôi nói chỗ mềm yếu nhất trong lòng tôi chính là Mạch Khê, nhưng mà vị khách tự cho mình là thông minh, tự cho mình là đa tình hay hiển nhiên đã hiểu sai bét rồi. Tôi là người không thích giải thích, đây cũng chẳng phải là việc gì lớn nên tôi để mặc cho ông ta nghĩ vậy.

Ông ta thấy tôi không đáp lời nữa, lại nói: “Mấy ngày nay, có phải cô nương đã... đắp thuốc băng bó cho tại hạ không?”.

“Phải”. Tôi đáp một cách rất hồ hững. “Đại tiện, tiểu tiện, thay quần trung tiện, gội đầu lau người rửa đít, tất cả đều là tôi hầu hạ ông”. Thực ra, sau khi Mạch Khê ngủ, tôi dùng phép thuật làm hết.

Tôi suy xét một hồi rồi bổ sung: “Có tốt với ông tôi mới nhắc nhờ một câu. Vật bài tiết của ông có chút nặng mùi. Có bệnh, phải chữa”.

Sau lưng im lặng,

Im lặng cho đến lúc chạng vạng.

Mạch Khê trở về, đẩy cửa ra nhìn, sững lại một lát. Chàng chạy đến bên tôi, kéo kéo tay tôi, lại chỉ vào người đàn ông kia, nụ cười trên khuôn mặt rất đổi vui mừng. Lúc này tôi đang bung một đĩa rau xào xong, vừa đi vào trong nhà vừa gật đầu: “Ừ ừ, biết rồi, biết rồi”.

Người kia nhìn Mạch Khê, vẻ mặt thoáng chút kỳ quái: “Đây là...”

Tôi liếc ông ta một cái: “Em trai tôi”.

Mạch Khê cười với ông ta, như chợt nghĩ tới điều gì đó, lại vái chào ông ta, bộ dạng như một ông cụ non. Người kia như thể có hứng thú với Mạch Khê, tiến lên trước đi vòng quanh Mạch Khê mấy vòng, nói: “Gân cốt cực kỳ tốt, luyện võ công sẽ rất có tiền đồ. Có điều, cậu ta không biết nói à?”

“Ờ, sinh ra đã vậy rồi”. Ông ta hỏi câu này vô cùng cẩn thận, ngược lại tôi đáp rất tự nhiên, Mạch Khê cũng cười chẳng để ý gì, làm cho ông ta ngạc nhiên nhìn chúng tôi mấy bận.

“Cô nương thật phóng khoáng”.

Cơm dọn lên bàn, tôi gấp thức ăn cho Mạch Khê, chàng vẫn như thường lệ ra dấu cho tôi những chuyện vui ở học đường. Người kia không chịu được nữa, hỏi: “Cậu ta đến nay vẫn chưa biết viết chữ sao?”.

Nụ cười trên mặt Mạch Khê biến mất, cúi đầu ăn cơm. Tôi đặt đôi đũa xuống: “Ông có ý kiến sao?”.

“Tôi...”.

“Có ý kiến thì tôi cũng mặc kệ”.

Ông ta im lặng, khẽ thở dài: “Cô nương hiểu lầm rồi, ý của tôi là có lẽ các phu tử ở học đường thấy cậu ta thế này, nên có thành kiến với cậu ta, không dạy cậu ta cho tốt. Mà nay cô nương có ơn cứu mạng với tôi, tôi không có gì báo đáp, chỉ có thể dạy cậu ta một vài thứ có ích, để cậu ta sau này có vốn tự nuôi thân”.

“Những lời này ông nên hỏi Mạch Khê mới phải, nhìn tôi làm gì?”. Tôi vẫn nghĩ Mạch Khê bình đẳng với tôi, việc của chàng, chàng không tự mình quyết, làm sao tôi có thể quyết thay chàng.

Người kia lại thờ dài một hồi, cảm thấy nói chuyện với tôi vô cùng khó khăn. Lúc sắp nói tiếp, Mạch Khê đột nhiên nắm lấy tay ông ta, nghiêm túc nhìn ông ta không rời, liền tiếp gật đầu. Ông ta sững người ra, cười nói: “Như vậy thì tôi đã là sư phụ của cậu. Ngày mai cậu không cần phải đến lớp nữa. Theo học tôi sẽ vô cùng khó khăn, cậu phải chuẩn bị cho tốt”.

Mạch Khê vẫn gật đầu lia lịa. Tôi lạnh nhạt hỏi: “Ông tên là gì? Tôi toàn phải ‘này’, ‘này’ để gọi ông”.

Ông ta nghĩ một lát: “Tại hạ tên gọi Bạch Cửu”.

Tôi phì cười, lấy cái tên giả này thật chẳng có chút sáng tạo nào: “Rất tốt, tôi tên là Hoàng Tửu. Cậu bé này tên là Hùng Hoàng Tửu”.

Mặt Bạch Cửu giật giật: “Cô nương thật thú vị...”.

Tôi lạnh nhạt đáp: “Quá khen”.

Từ đó, Mạch Khê bắt đầu cuộc đời bá sư của chàng.

Không chỉ đối với Mạch Khê, mà ngay cả đối với tôi, sư phụ cũng là một sinh vật xa lạ. Sư phụ Bạch Cửu dạy Mạch Khê học chữ, vẽ tranh, dạy chàng luyện võ, thỉnh thoảng còn dạy chàng đánh hai bản nhạc phong nhã.

Ông ta dạy rất nhiều, Mạch Khê học cũng rất nhanh, như thể ông trời cướp đi khả năng nói của chàng, thì lại ưu ái cho chàng những tài năng thiên phú khác.

Đặc biệt, đánh đàn là lĩnh vực chàng có thiên phú nhất. Chàng học chẳng bao lâu đã có thể đánh ra một bản nhạc rồi. Tôi thích nhất là nằm bên cạnh chiếc cầm án (bàn đặt đàn) của chàng, chống cằm nhìn điệu bộ ông cụ non của chàng. Đầu ngón tay non nớt nhảy múa trên dây đàn. Có vài âm chưa nắm được chính xác, nhưng cái bộ dạng tự tin đã nắm chắc rồi của chàng thật là đáng yêu đến mức làm người ta không yêu không được.

Mạch Khê học tập vô cùng nghiêm túc, cho dù không có Bạch Cữu đôn đốc, mỗi ngày chàng đều hoàn thành vượt mức nhiệm vụ mà Bạch Cữu giao. Nhưng rốt cuộc thì chàng vẫn còn nhỏ, lâu dài mà nói, có thể sẽ không chịu được.

Ngày tuyết rơi đầu tiên của năm nay, tôi may cho Mạch Khê một chiếc áo bông mới, chàng cầm lấy ngó phải ngó trái, vừa không nỡ mặc vào lại vừa không nỡ đặt xuống. Gương mặt hồng hào làm tôi ấm lòng, tôi nói: “Mạch Khê tự mình dọn đi, Tam Sinh đi nấu cơm”.

Nhưng khi tôi bưng cơm quay lại, Mạch Khê lại ôm chiếc áo nằm ngủ thiếp trên bàn.

Tôi bế chàng đặt lên giường, lấy chăn đắp cho chàng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã gầy đi nhiều của chàng mà xót ruột. Thở dài một tiếng, tôi nhìn chàng ngủ say sưa thế này, bất giác cũng thấy buồn ngủ. Cùng không thèm để ý đến thức ăn ở trên bàn đang nguội dần, tôi nằm bò ra mép giường, cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Cảm giác hơi nhột trên mặt làm tôi tỉnh giấc.

Tôi mở mắt ra, Mạch Khê đang nhìn tôi híp mắt cười, trên tay vẫn còn cầm tóc tôi, ngọn tóc quét qua má tôi, lại nhột nhột một hồi.

Mỗi sợi tóc trên đầu tôi đều quý như vàng, từ trước đến giờ tôi vốn không thích ai đụng vào, nhưng Mạch Khê thì chẳng vấn đề gì. Nếu như có vấn đề gì, nhìn khuôn mặt vui thích của chàng là tôi lại chẳng còn giận hờn gì nữa. Tôi chỉ chớp chớp mắt nhìn chàng nói: “Mạch Khê đang chọc ghẹo Tam Sinh sao?”.

Chàng học theo điệu bộ của tôi cũng chớp mắt, nghi hoặc nhìn tôi, không hiểu chọc ghẹo là cái gì. Tôi cười gian, cắn đũa lên tai chàng: “Thế này chính là chọc ghẹo”.

Chàng sửng người, ôm lấy tai, mặt đỏ lựng.

Tôi đang than thở sao đứa trẻ này kiếp này da mặt lại mỏng như thế, bất giác chàng chu môi ra, “chụt” một tiếng hôn mạnh lên má tôi một cái.

Lần này thì đến lượt tôi sửng người.

Chàng chụp lấy tay tôi, dùng ngón tay trở viết vài nét vào trong lòng bàn tay tôi, chàng viết: “Thích nhất là Tam Sinh”.

Tôi cảm thấy tim mình trong phút chốc tan ra thành nước, ấm nóng, đung đưa đung đưa, bỗng bênh ầm áp cả gân cốt tứ chi.

Khi tôi định thần trở lại, tôi cũng không khách khí hôn lên má chàng một cái như vậy, rồi bò lên giường ôm chàng vào lòng, nói: “Hôm nay chúng ta sẽ chẳng làm gì cả, chỉ nghỉ ngơi thôi”.

Nhưng mà mọi việc nào có thuận lợi như vậy, chúng tôi nằm chưa được bao lâu thì chiếc chăn bị kéo ra.

Trên trán Bạch Cữu nổi đầy gân xanh, nhìn Mạch Khê, rồi lại nhìn chăm chăm vào tôi, sau cùng nhắm mắt nhắm nhin kiểm chế một hồi rồi mới vững giọng nói: “Hôm nay sao lại không làm bài tập?”.

Mạch Khê nhảy vọt ra khỏi lòng tôi, vội vội vàng vàng nhảy xuống giường xỏ giày.

Bị người khác quấy nhiễu vào thời khắc ầm áp thế này, tôi nổi giận đùng đùng, một tay nắm lấy tay Mạch Khê, nhìn Bạch Cữu nói: “Chạy đi đâu? Đâu phải là bắt gian trên giường”.

Mạch Khê rõ ràng là không biết từ này có nghĩa là gì, nhưng Bạch Cữu thì tức đến mức mặt mày xám xịt, chỉ vào tôi: “Cô, cô, cô...” sững ra hồi lâu mà vẫn không nói ra lời. Ông ta ra tay muốn kéo Mạch Khê đi, tôi tình bơ như không ôm lấy Mạch Khê, một tay ngăn giữa ông ta và Mạch Khê.

Ông ta không bắt được Mạch Khê, sắc mặt càng khó coi.

Tôi cười đắc ý, kiêu ngạo nói: “Hừ! Mạch Khê là của tôi!”.

“Sao cô lại có thể hạ độc thủ với một cậu bé!”.

Tôi không để ý đến ông ta nữa, quay lại xoa đầu Mạch Khê, hỏi: “Mạch Khê muốn học lão già rách việc này nữa sao?”. Kỳ thực Bạch Cữu không quá hai, ba chục tuổi, còn cách “lão già rách việc” xa lắm. Nhưng bây giờ trong mắt tôi, tư tưởng của ông ta quá cổ hủ đến mức chẳng có gì khác biệt so với mấy lão già rách việc ở trường học cả.

Câu này vừa phát ra, mặt của Bạch Cữu trướng lên thành màu phôi lợn, như thể muốn phun một ngụm máu chó đen lên mặt tôi, rồi đánh cho một trận nên thân.

Mạch Khê vội vàng che miệng tôi lại, rất không tán đồng lời nói của tôi. Tôi kéo tay chàng ra, hỏi: “Mạch Khê vẫn còn muốn học ông ta sao?”.

Mạch Khê nhìn Bạch Cừu, gật gật đầu. Khóe mắt tôi liếc thấy trên mặt Bạch Cừu nở ra một nụ cười kì lạ, vừa giống như đứa trẻ vừa ăn gian được của bạn cái gì đó, lại vừa giống như một kẻ tiểu nhân mặt mày hớn hở.

Trong phút chốc tôi không nói được trong lòng có cảm giác gì, chỉ lạnh nhạt nói: “Được, vậy thì tiếp tục học”. Sau đó ngay cả giày cũng chẳng xỏ vào, đi thẳng ra khỏi cửa, chạy đến quán rượu, ở tạm quán rượu một đêm.

Đây là lần đầu tiên tôi không về nhà cả đêm, cũng là lần đầu tiên tôi giận đối với Mạch Khê, hay có thể nói, đây chính là cảm giác ghen tuông. Rõ ràng là một người kỳ lạ được tôi cứu, ở cùng đâu mới được vài ngày! Thế mà đứa trẻ đáng ghét này đã bênh ông ta! Thật là...

Cha nó chứ!

Lưu lại quán rượu một đêm, tôi bảo chủ quán Lưu và tất cả người làm đi về, sau đó đem tất cả bạch tửu trong quán đổ vào nhà vệ sinh[2].

[2] Trong tiếng Trung, “bạch tửu” (rượu trắng) và “Bạch Cừu” đồng âm. (N.d)

Chương 13: Mạch Khê Đùng Sợ

Hôm sau mới ngủ dậy, chủ quán Lưu đã đến tìm tôi, kéo tôi đến trước một đồng hồ rượu không, bộ dạng như muốn khóc mà không được.

Tôi thờ dài, làm bộ dạng rất bất đắc dĩ: “Bạch tửu này thực sự không được người ta thích, chúng ta đổi sang bán hoàng tửu đi”.

Chủ quán Lưu thấy ngay cả bà chủ như tôi cũng không bận tâm, nên chẳng có gì mà nói nữa.

Tôi tức khí, vẫn chưa về nhà, ngồi trong quán rượu một ngày. Thấy không có ai đến tìm tôi, lửa giận càng dữ dội, tính khí ương bướng của hòn đá bốc lên, lại ở quán rượu một đêm nữa.

Ngày thứ ba, tôi đứng ở cửa quán rượu cả buổi sáng với bộ mặt âm u xám xịt, trông đáng sợ đến mức chẳng có ai dám vào quán uống rượu. Chủ quán Lưu phải khuyên can mãi, nửa kéo nửa lôi tôi vào trong quán. Tôi tìm một góc, ra sức uống rượu, trong lòng lúc thì giận dữ, lúc thì buồn rầu, uống một chút rượu thì lại bắt đầu nghĩ linh tinh hay là Mạch Khê xảy ra chuyện gì, trong lòng lại đâm ra lo lắng. Vì nỗi lo lắng này mà tôi chẳng ngồi yên được nữa, đứng dậy đang định đi về thì một bóng người nhỏ bé ào vào lòng tôi, ôm chặt cứng lấy eo tôi.

Tôi cúi đầu nhìn, đây không phải là Mạch Khê sao! Chàng ôm chặt tôi, mặt dán chặt vào bụng tôi, thở gấp gấp, rất lâu sau vẫn chưa bình tĩnh lại được.

“Mạch Khê”. Chàng không để ý tôi, tôi đành phải gọi liền mấy tiếng, chàng mới gật gật đầu, tỏ ý đã nghe thấy. “Sao vậy?”.

Lúc này chàng mới ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ hoe, chàng làm động tác tay nói với tôi rằng, chàng tưởng là tôi đi rồi, không cần chàng nữa.

Tôi chau mày, không kìm nén được, tố cáo: “Rõ ràng là Mạch Khê không cần tôi nữa!”.

Bị tôi nói như vậy, mắt chàng lại đỏ lên, như thể sắp khóc đến nơi, hoang mang ra dấu với tôi, đại ý là hôm qua Bạch Cừu dẫn chàng đi ra ngoài thành luyện võ, chàng cũng không về nhà một ngày, sáng hôm nay trở về mới phát hiện ra là tôi không ở nhà, nên vội vàng chạy đến đây tìm. Chàng bảo tôi đừng trách chàng, đừng giận chàng nữa. Sau đó chàng nghĩ một hồi rồi viết vào lòng bàn tay tôi: “Tam Sinh không thích sự phụ, Mạch Khê không học nữa”.

Nhìn bộ dạng của chàng như vậy, nỗi tức giận của tôi dù có lớn hơn thế đi chăng nữa thì cũng tan biến.

Tôi thờ dài một tiếng, ngồi xuống, xoa đầu chàng, nói: “Sao lại thích Bạch Cừu như vậy? Ông ta xinh đẹp hơn Tam Sinh sao?”. Chàng kiên định lắc đầu, tôi cười cực kỳ vui sướng: “Vậy chúng ta tìm một sự phụ khác có được không?”.

Chàng trầm lặng một hồi, viết vào lòng bàn tay tôi: “Mạch Khê muốn luyện võ”.

Tôi chau mày, nói với Mạch Khê: “Mạch Khê cứ ở đây. Chờ tôi xử lý xong rồi cùng về”.

Mạch Khê bắt an muốn kéo tôi lại, tôi vỗ đầu chàng an ủi rồi đi ra. Thấy kẻ đó, tôi nhướn mày, tên Quan tam thiếu gia lộng hành khắp kinh thành hôm nay lại đến làm loạn, gây chuyện đứng ở quán rượu của tôi, thật là một việc kỳ lạ. Bố của Quan tam thiếu gia là đại quan nhất phẩm triều đình, chị gái lại vào cung làm hoàng phi, cả nhà được hoàng thượng vô cùng sủng ái, ngày thường ai nhìn thấy bọn họ đều phải nhường nhịn vài phần. Tên Quan tam thiếu gia này nổi tiếng xấu xa, ngày ngày chẳng lo chính sự, thích đến những nơi thanh sắc, háo sắc, mê tiền, ham uống rượu. Một kẻ công tử bột ăn chơi chính cống.

Một người tiếng đồn vang xa như vậy đột nhiên xuất hiện ở quán rượu nhỏ vô danh của tôi, quả thực làm cho tôi vô cùng kinh ngạc.

Chủ quán Lưu vẫn đang xin lỗi hẳn, tôi đỡ lấy chủ quán Lưu rồi nói với hẳn: “Quán rượu của tôi hôm nay không có bạch tửu, nếu công tử không thể không uống, ở góc phố lớn trước mặt kia có đến mấy quán rượu lớn”.

Quan tam thiếu gia trông thấy tôi, híp mắt nhìn một lượt từ trên xuống dưới, ánh nhìn thô tục đến mức tôi chỉ muốn khoét mắt hẳn ra. Hẳn xoa xoa cằm, cười nói: “Vừa rồi đi trên đường, nghe nói bà chủ của tiệm rượu này là một quả phụ, có một cậu con trai, nhưng không già tý nào, lại còn vô cùng xinh đẹp, thiếu gia ta vốn dĩ không tin... Hóa ra tiếng đồn quả không sai, thực sự là một mỹ nhân”.

Tôi lạnh lùng đáp: “Có thể xem như đúng một nửa”.

Hẳn thấy tôi không tức tối cũng chẳng nổi giận, quên mất làm thế nào để tiếp lời, khi định thần lại, nụ cười trên mặt hẳn càng trở nên đậm đặc, vừa đi về phía tôi, vừa vung tay tóm lấy tôi: “Ha ha! Bọn họ còn quên chưa nói, tiểu nương tử nhà này còn là một tiểu dame phụ cô đơn! Hôm nay hãy để cho ta chăm sóc nàng nhé?”.

Tôi nhìn hẳn, trong lòng đang suy xét xem nên cắt lưỡi hẳn hay là móc mắt hẳn, hay là thiến luôn hẳn, đem “của quý” của hẳn treo trên thành lâu, vừa cống hiến cho phụ nữ trong thiên hạ, lại có tác dụng giết gà dọa khỉ.

Đột nhiên, một bóng hình nhỏ bé lao đến, đẩy mạnh hẳn xuống đất.

Tôi còn đang sửng người, một hũ rượu đập lên người tên Quan tam thiếu gia, làm cho toàn thân hẳn dính đầy hoàng tửu.

Quán rượu tĩnh lặng trong chốc lát.

Mạch Khê dường như vẫn chưa hết tức giận, đi đến phía sau quầy hàng, tìm một tờ giấy viết lên một chữ lớn “Cút”, rồi vứt lên trên người hẳn.

Trừ lần trước ở âm phủ chàng ném quả cầu lửa về phía tôi, tôi chưa từng nhìn thấy lúc nào chàng nổi cơn thịnh nộ như vậy. Có lẽ chàng cũng đã từng nổi cơn giận dữ dội như vậy, nhưng mà bởi vì lúc đó chàng là người trưởng thành, tâm tư chín chắn, biết nhẫn nại, còn bây giờ chàng chỉ là một đứa trẻ, tức giận thì cứ thế bộc phát ra.

Tôi liếc thấy những người xem hiếu kỳ xung quanh tản đi nhanh chóng, chủ quán Lưu có bộ dạng họa lớn đến nơi rồi, những người làm trong tiệm cũng mặt mày nhợt nhạt, tôi nghĩ mọi người đều đã biết thủ đoạn báo thù của tên bá vương này rồi.

Nhưng mà bọn họ sợ, còn tôi thì không sợ.

Tôi muốn khen Mạch Khê đôi câu, Mạch Khê lại kéo tôi xuống, ôm chặt lấy tôi, vỗ vỗ lên vai tôi an ủi để cho tôi đỡ sợ, như muốn nói: “Không sao đâu, Tam Sinh, không sao đâu, Mạch Khê sẽ bảo vệ Tam Sinh”.

Vừa dở khóc dở cười tôi vừa thấy xúc động. Đang ôm lấy chàng kích động run lên từng hồi, tôi đột nhiên nhìn thấy tên Quan tam thiếu gia bị chàng xô ngã bò dậy, trong tay cầm mảnh vỡ của vỏ rượu định đập lên đầu Mạch Khê.

Phút chốc, trong đầu tôi trống rỗng, chỉ nghĩ cho dù thế nào thì bất kỳ ai cũng không được làm hại Mạch Khê nên tức khắc ấn đầu của Mạch Khê vào lòng, còn mình thì nhướn ra phía trước. Chỉ cảm thấy một cơn đau nhói sắc nhọn trên đỉnh đầu. Cho dù là linh hồn của đá thì bị một cú đánh mạnh thế này cũng có thể khiến tôi mặt mũi tối sầm, trời xoay đất chuyển một hồi.

Mạch Khê ở trong lòng tôi sợ cứng người, đưa tay ra e dè chạm vào dòng máu ấm nóng mà quện dính đang chảy trên trán tôi, trong mắt chàng choán đầy nỗi hoảng sợ kinh hoàng.

Tôi nói: “Mạch Khê, đừng sợ”.

Mặt chàng trắng bệch.

Quan tam thiếu gia gào hét kêu đau đầu, nói phải giết tôi và Mạch Khê, cắt đầu của chúng tôi để bồi thường cho hẳn.

Lửa giận trong lòng tôi càng cháy rực, ý nghĩ muốn giết hẳn nổi lên.

Hơn nghìn năm nay, tôi chưa từng bị đối xử như vậy, cái tay Quan tam thiếu gia này rõ ràng là người đầu tiên làm vậy. Bây giờ tôi chỉ muốn đem cái “thằng nhỏ” của hẳn cắt phăng đi, xáo lên, cho hẳn ăn luôn, xem xem hẳn còn có thể mọc thêm cái nữa không. Bồi thường với chả bồi thường!

Diêm Vương không cho phép tôi giết người ở nhân gian, nhưng mà các chiêu làm cho người ta sống không bằng chết thì nhiều lắm.

Sự tức giận ngưng kết lại trong mắt tôi, tôi dồn âm khí lên đầu ngón tay, nếu như hấn tiến lên trước thêm một bước, tôi sẽ cắt luôn của quý của hắn.

Nói ra thì chậm nhưng lúc đó lại diễn ra rất nhanh, một bóng người túm mạnh cánh tay của Quan tam thiếu gia, lời một cái khiến hắn loạng choạng, ngã vật ra đất. Người kia dường như còn chưa hả giận, tiến lên trước đá mạnh hấn một cái, mắng rằng: "Giữ thanh thiên bạch nhật, lại dám hoành hành ngang ngược như vậy!".

Tôi nghe tiếng nói này rất quen thuộc, lau vết máu đi để nhìn rõ người đó. Là Bạch Cừu.

Tôi bấu môi, quay đầu lại nhìn Mạch Khê, thấy chàng vui mừng khôn xiết. Nỗi ghen tuông trong lòng tôi càng nổi lên, ôm lấy đầu, giả bộ yếu ớt ngã lên người Mạch Khê, nói thì thào: "Mạch Khê, Tam Sinh đau quá...".

Mạch Khê hoang mang, ôm chặt lấy tôi, mắt rưng rưng đỏ, mà vẫn không dám khóc.

Tôi dựa vào người Mạch Khê, thách thức nhìn Bạch Cừu. Mà lúc này thì ông ta làm gì có bụng dạ tranh hơn thua với tôi.

Tên Quan tam thiếu gia đó thực sự là đồ phế phẩm vô dụng, bị Bạch Cừu đá cho một nhát đã bất tỉnh luôn! Đấu khẩu với tên bá vương này là một chuyện, trẻ con ra tay với hắn là một chuyện, đánh nhau với hắn là một chuyện nhưng đánh hắn bất tỉnh lại là chuyện khác.

Ánh mắt Bạch Cừu nhìn ra xa, quét một đường sắc bén, nói với chủ quán Lưu: "Hôm nay đừng bán hàng nữa!" rồi đi về phía tôi hỏi: "Có thể đi được không?".

Tôi thầm nghĩ tên Quan tam thiếu gia hôm nay bị đánh đến mức này, bố hắn thế nào cũng không chịu buông tha. Đắc tội với quan lớn triều đình, đối với Mạch Khê kiếp này không phải là một việc tốt. Bây giờ chỉ có một cách là nhanh chóng chạy trốn, trước khi quan binh tìm đến, trốn khỏi kinh thành, thay đổi thân phận rồi hãy tính.

Tôi không giả vờ yếu ớt nữa, lau vết máu trên đầu: "Vết thương bên ngoài thôi, không sao cả".

Bạch Cừu nhướn nhướn mày, không nói gì.

Sau khi trở về nhà, tôi vốn dĩ muốn thu dọn đồ đạc chạy trốn rồi làm gì thì làm, nhưng Mạch Khê lại kiên quyết phải giúp tôi băng bó vết thương trước, sống chết cũng không chịu đi.

Kiếp này tôi chưa từng sử dụng pháp thuật trước mặt Mạch Khê, lúc này tất nhiên là không dám để lộ, chỉ có thể ngoan ngoãn để đôi tay run rẩy của Mạch Khê chậm chậm băng bó vết thương cho mình.

Tôi nghĩ, tam thiếu gia nhà họ Quan có lợi hại đến thế nào thì cũng chỉ là con cháu thế gia, quan binh có giỏi thì cũng ngày mai mới tìm đến.

Nhưng không ngờ rằng, đêm đó quan binh đã tìm đến rồi. Tôi nghe thấy tiếng bước chân nặng nề của họ, trong lòng biết đây chắc chắn không phải quan binh bình thường. Để bắt một phụ nữ và đứa trẻ đã đánh Quan tam thiếu gia, làm thế này thực sự là hơi quá một chút, tôi quay đầu nhìn Bạch Cừu trong sân, ông ta quay lưng về phía tôi, dáng vẻ hiện rõ sự cô đơn.

Khi nghe thấy tiếng hét lớn ngoài sân truyền lại: "Phản tướng Bạch Tề! Đừng có chống đối vô ích nữa!". Ta không hề kinh ngạc, lúc cứu ông ta, tôi đã biết người này không đơn giản chút nào.

Bạch Tề, đại tướng quân phản quốc, nghe nói ông ta bất mãn vì hoàng đế đương triều tin dùng tham quan, thực thi chính sách chuyên chế bạo tàn, trong lúc chiến đấu với Đông Man đã chủ động đầu hàng Đông Man, quay lại tấn công triều đình, muốn lật đổ triều đình, tự mình làm hoàng đế.

Chúng tôi lại đụng vào một nhân vật như vậy, chẳng trách kinh thành giới nghiêm nhiều ngày, càng chẳng trách quan binh tìm đến nhanh như vậy. Mạch Khê túm chặt lấy tay áo của tôi, run lên bần bật. Tôi xoa xoa đầu chàng, dịu dàng nói: "Đừng sợ! Có Tam Sinh ở đây".

Chàng lại lắc đầu, viết vào lòng bàn tay tôi: "Mạch Khê bảo vệ Tam Sinh". Đôi mắt chàng sáng rực lên trong đêm đen.

Bạch Cừu mở cửa, ở bên ngoài các binh sĩ đều mặc áo giáp đen vũ trang toàn thân, lưỡi đao phản chiếu ánh lửa, chói đến mức làm tôi đau mắt, cùng với ánh lửa còn có một luồng khí đầy uy phong tạt vào mặt khiến toàn thân tôi bất giác run lên.

Tôi nhìn về phía xa, một cỗ kiệu màu vàng sáng đặt bên ngoài trùng trùng vòng vẩy của binh sĩ.

Tôi cực kỳ bất ngờ nhướn mày. Không ngờ bạo quân mà người ta vẫn nói lại có thể coi trọng Bạch Cừu như vậy, còn đích thân đến bắt phạm nhân. Tôi bất giác thẫn thờ dài, lần này chỉ sợ tôi có muốn giúp ông ta cũng không giúp được nữa rồi.

Linh vật trong âm phủ vốn có nỗi sợ bẩm sinh với loại long khí mà hoàng thượng mang trên người từ khi sinh ra, cho dù là hôn quân đi nữa, long khí trên người cũng đủ để cho những tiểu linh vật trong âm phủ bị áp chế đến mức không ngẩng đầu lên được. Tôi tuy không đến nỗi không ngẩng đầu lên được, nhưng sức mạnh trong người lại bị giảm đi đến tám, chín phần.

"Phản tướng Bạch Tề! Người phản bội lại thánh thượng, đầu hàng địch quốc, tàn sát lê dân trăm họ của thiên triều ta! Bây giờ còn

dám ám sát thánh thượng! Tội ác tày trời không thể dung tha...”.

Thái giám the thé kể ra những tội danh của ông ta, Bạch Cừ hét một tiếng lạnh băng: “Lắm lời! Muốn bắt ta thì hãy đến đây”.

Mạch Khê vừa nghe thấy lời đó, cả người run lên, muốn xông ra, tôi yên lặng ngăn chàng lại, lắc đầu.

Tam Sinh vốn là một linh vật ich kỳ, biết phân định rõ ràng độ thân sơ của bạn bè, mối quan hệ với Bạch Cừ không đáng để tôi hy sinh Mạch Khê hy sinh bản thân cứu ông ta. Đối với Mạch Khê kiếp này, đắc tội với hoàng thượng tuyệt đối không phải là việc tốt.

Thái giám háng một tiếng lạnh lùng: “Người đâu! Còn chưa bắt kẻ địch đi!”. Có binh sĩ lập tức xông lên phía trước.

Sắc mặt Bạch Cừ nghiêm lại, cười nhạt, trực tiếp vịn gãy cánh tay của kẻ vừa xông lên, cướp lấy giáo của hắn, chuyển tay đâm xuyên qua ngực của kẻ đến sau, cười đáp: “Các người muốn bắt ta, e rằng còn kém lắm”.

Tôi nghĩ, đại tướng quân kiêu dũng thiện chiến, võ công cái thế, có lẽ không phải là hư truyền.

Thái giám bắt giác mặt biến sắc, nhìn chiếc kiệu màu vàng sáng. Chỉ nghe thấy phía đó truyền lại hai tiếng vỗ tay nhẹ.

Tôi chau mày, cảm thấy sát khí trong sân trở nên nặng nề hơn, ngẩng đầu nhìn lên, không biết từ lúc nào, trên tường bao toàn là các xạ thủ đang giương cung. Nếu như bình thường, khi bọn họ còn chưa trèo lên đầu tường là tôi đã có thể đánh cho bọn họ rơi xuống rồi, nhưng hôm nay sự xuất hiện của hoàng đế đã cản trở nghiêm trọng cảm quan của tôi.

Tôi ôm Mạch Khê vào lòng, âm khí ngấm tích tụ lại trong lòng bàn tay.

Bạch Cừ đánh mặt lại, ánh mắt quét một lượt lên các binh sĩ đang bao vây chiếc sân nhỏ, cao giọng nói với chiếc kiệu phía xa: “Việc không liên quan đến họ, ta đi cùng người, hãy tha cho họ”.

Viên thái giám đến bên chiếc kiệu, sau một hồi yên lặng lắng nghe liền vung tay lên, cung tên bốn bên lập tức thu lại.

Bạch Cừ ném cái mâu sắc trong tay xuống, lập tức có binh sĩ mang xích sắt lên khóa chặt ông ta lại. Tôi nhìn theo bóng ông ta, chỉ có thể cảm thán, Bạch Cừ ơi Bạch Cừ, là đại tướng quân mà ông ngu vậy, lòng người hiểm ác, sao ông lại cả tin người ta như vậy!

Cho dù đó có là hoàng đế.

Không đợi Bạch Cừ đi bao xa, thái giám cao giọng hét một tiếng: “Giết!”

Bạch Cừ bị năm, sáu tên binh sĩ áp giải, quay phắt đầu lại, hét lớn: “Bạo chúa...”. Tiếng của ông ta còn chưa dứt, các tay xạ thủ đã nghe lệnh phóng tên. Vô số mũi tên xé rách màn đêm lao tới, tôi ôm lấy Mạch Khê đứng giữa gian nhà, bên cạnh không có một nơi nào có thể ẩn trốn.

Chết, hay là hiển lộ linh lực của bản thân.

Tôi cười, còn phải chọn sao? Mạch Khê ở đây, chàng vẫn còn chưa lịch kiếp, tôi dứt khoát sẽ không để chàng xảy ra chút sơ suất nào.

Đã sớm thu âm khí trong lòng bàn tay xuống đan điền, tôi nhắm mắt tập trung, hét lên một tiếng, âm khí khắp người bộc phát, tất cả mũi tên đều bị đẩy bật trở lại.

Trong phút chốc bên tai tôi không ngớt vang lên tiếng kêu thảm thiết, các binh sĩ bị tên bắn ngược lại bị thương không ít, bọn họ lần lượt rút xuống tường, cho dù không bị thương, thì cũng sợ đến cứng người, ngậy ra nhìn tôi.

Mọi thứ như chết lặng.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều ngưng lại trên người tôi, tôi ngại ngùng than rằng: “Nhan sắc khuynh thành, quả thật là lỗi lầm của tôi”.

“Yêu nữ!”. Không biết là ai đã bất ngờ hét lên một tiếng, người ngựa trong phút chốc náo loạn cả lên.

Tôi nắm lấy bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của Mạch Khê, cong môi cười với khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của chàng, gọi chàng như thường lệ vẫn gọi về nhà ăn cơm: “Mạch Khê đừng sợ, có Tam Sinh đây”.

Chàng sửng người nhìn tôi, tôi bắt giác cảm thấy nhói lòng, nghĩ đến hai kiếp trước kết thúc thế lương, không kiềm được nói: “Đừng có nghe bọn họ nói càn, Tam Sinh không phải là yêu quái”.

Mà bây giờ thì làm gì có thời gian để tôi tri hoãn. Tôi dùng chút sức lực ít ỏi còn lại trong đan điền, nhún người nhảy đến bên cạnh Bạch Cừ, nhân lúc đám người còn chưa kịp phản ứng, liền đánh một nhát khiến mấy tên binh sĩ to lớn đang giữ Bạch Cừ bất tỉnh, cầm cánh tay của Bạch Cừ, rồi lại phi thân nhảy về bên Mạch Khê.

Không nhìn ánh mắt kinh ngạc của họ, ngón tay tôi động đậy, dây xích ở cổ tay Bạch Cừ liền đứt rời, tôi đẩy Bạch Cừ nói: “Đem Mạch Khê đi, tôi chặn hậu”.

Tôi nghĩ, Bạch Cừu có giỏi đến mấy thì cũng là người phàm, ở đây có nhiều binh sĩ như vậy, còn có cung thủ, nếu như để ông ta chặn hậu thì không an toàn, mà cũng không phải đạo.

Cho dù chỉ còn lại hai tầng linh lực, tôi cũng vẫn tràn đầy tự tin, dù sao thì ở đây cũng đều là người trần, chẳng qua chỉ làm tôi sưng da thôi. Tôi giục Bạch Cừu bế Mạch Khê đi, hai người họ còn ở đây thì tôi không thi triển được.

Bạch Cừu lúc này thấy tôi hét một tiếng mà có uy lực lớn như vậy, lập tức không hỏi tôi gì nữa, chỉ nói hai tiếng: “Bảo trọng” rồi ôm lấy eo Mạch Khê định tháo chạy.

Mạch Khê lại vùng vẫy trong lòng ông ta, một tay túm lấy tay áo tôi thế nào cũng không chịu buông ra, tỏ ý muốn cùng chết một chỗ với tôi. Tôi xoa xoa mái tóc mềm mại của Mạch Khê, nói: “Mạch Khê đừng sợ, Tam Sinh rất lợi hại, hai người đi trước, tôi sẽ nhanh chóng đuổi kịp”.

Chàng vẫn bước bình không buông tay, mắt đầy sự kinh hoàng và sợ hãi.

Các binh sĩ đã rục rịch hành động, tôi không có cách nào khác, dẫn lòng xuống, tách từng ngón từng ngón tay của chàng đang túm chặt lấy tay áo tôi.

Trong mắt chàng đầy vẻ không thể tin nổi tôi sẽ làm như thế.

Tôi không đang tâm nhìn. Rũ tay của chàng ra rồi quay người lại tiến về phía trước hai bước, lạnh lùng nói: “Đi!”.

Mạch Khê không thể nói, rốt cuộc thì chàng đi như thế nào, tôi không biết. Chỉ là trên mu bàn tay tôi nước mắt của chàng nóng bỏng như thiêu đốt lòng người. Không sao, tôi nghĩ, đây không phải là tử biệt sinh ly. Tôi và Mạch Khê nhất định sẽ nhanh chóng gặp lại.

Các binh sĩ nhìn Bạch Cừu chạy trốn, nhất thời có chút hoảng loạn, có vài tên to gan xông lên phía trước, muốn nhảy qua tôi trực tiếp đuổi theo Bạch Cừu.

Tôi cười cười: “Dừng bước”.

Đây là một lời khuyên dịu dàng, vừa nói tôi vừa ngưng tụ âm khí ở đầu ngón tay, cánh tay vung lên, một vệt dài mà mảnh, hẹp mà sâu cắt đôi mảnh sân nhỏ, làm cho những mảnh sân khác của các nhà liền kề đó cũng đều bị cắt thành hai mảnh.

Ở bên kia là các binh sĩ, bên này là tôi.

Tôi cười, trong tiếng cười mang theo âm khí tích tụ ngàn năm ở Vong Xuyên: “Kẻ nào vượt qua ranh giới thì sẽ bị cắt phăng cậu nhỏ đó”.

Chương 14: Hoá Ra Là Cậu

Tôi tưởng rằng, chỉ còn mình tôi thì thoát thân là một việc quá dễ dàng, chỉ cần dùng phép độn thổ là có thể lập tức đuổi theo Mạch Khê.

Nhưng mà, việc đời vẫn luôn không như tôi nghĩ.

Tôi vụn vụn lần không nghĩ đến chuyện hoàng đế lại có thể đích thân ra tay, càng không hề nghĩ đến tên hôn quân trong truyền thuyết này lại là một nhân vật hung ác thế.

Hắn tung một chưởng đầy nội lực, liền đó một tấm lưới sắt tung ra, tôi bị bắt cũng chẳng lạ gì.

Trước khi bị kéo vào trong ngục, tôi vẫn nghĩ, chờ hoàng đế đi xa, linh lực của tôi khôi phục lại sẽ độn thổ thoát thân.

Nhưng sau khi bị nhốt vào trong ngục, tôi đành bắt lực than thở, xem ra đối với tên hoàng đế này, Bạch Cừu thực sự là một người vô cùng quan trọng, nếu không làm sao phải đem nhốt tôi vào trong nhà ngục của hoàng cung.

Đối với hoàng đế mà nói, làm vậy một là có thể đề phòng tôi chạy trốn, hai là càng dễ tra tấn ép cung hỏi tôi Bạch Cừu và Mạch

Khê chạy về hướng nào. Chỉ có điều họ không biết, điều này đã vô tình làm linh lực trong người tôi bị áp chế đến mức thấp nhất.

Chạy không được, tôi bèn giữ thái độ đã đến đây thì cứ thế mà yên vị sống trong địa lao mù mịt tối tăm.

Dụng cụ tra tấn của người trần đối với tôi không tạo thành uy hiếp gì đáng kể, mỗi ngày một lần bị đánh bằng roi chẳng qua chỉ như gãi ngứa theo giờ.

Chỉ có điều mỗi ngày tôi đều bị gãi ngứa một cách rất oan ức.

Bọn họ ngày ngày đều hỏi tôi Mạch Khê của tôi đi hướng nào, tôi làm sao biết được họ đi đâu, thật thà trả lời rồi, bọn họ vẫn khẳng định bảo là tôi không thật thà. Tôi nghĩ, sau này chờ mấy người này xuống âm phủ, tôi nhất định sẽ bảo lũ tiểu quỷ hỏi xem bọn họ có não không, nếu mà bọn họ nói là có, thì sẽ đánh cho như tử. Nếu mà nói là không, thì sẽ cắt luôn đầu đẩy vào đao súc sinh (kiếp sau phải làm súc sinh).

Bọn họ không tin tôi, tôi cũng lười không buồn trả lời bọn họ. Dần dà lâu ngày, bọn họ cũng chỉ đến quát tôi mấy roi lấy lệ. Sau đó, không có ai đến quát tôi nữa, cũng không có ai đưa cơm cho tôi, tôi bị nhốt trong ngục, cứ sống không biết ngày đêm như thế. Bọn họ muốn bỏ tôi chết đói, nhưng không biết tôi là linh hồn mà hồn đá hóa thành, chỉ cần có địa khí là có thể không ăn không uống sống tốt mấy trăm năm.

Lo lắng duy nhất của tôi là không biết bây giờ là ngày mấy tháng mấy, không biết Mạch Khê ở bên ngoài ra sao.

Tôi ở trong nơi đen tối này thẫn thờ chờ rất lâu, cuối cùng cũng đến một ngày, tôi cảm thấy có chút hơi người.

Một ánh lửa lướt qua góc rẽ chậm chậm đi đến chỗ tôi.

Tôi nhắm mắt nhìn người đến - một thanh niên hai, ba chục tuổi, áo bào trắng thuần khiết như tuyết, chẳng hợp chút nào với chốn ngục tù này. Khuôn mặt cậu ta dưới ánh lửa có một cảm giác thân quen kỳ lạ.

Cậu ta nhìn thấy tôi, sắc mặt bình tĩnh khẽ biến đổi.

Tôi nghĩ cũng phải, tuy tôi không biết mình rốt cuộc đã ở đây bao lâu rồi, nhưng cũng đại khái biết rằng chí ít cũng phải đến mười năm rồi, một người không ăn không uống ở trong ngục sống đến mười năm, ai mà không sợ chứ? Càng không nói đến bộ dạng ác quỷ của tôi, cậu ta không vút bó đuốc hét lên kinh hoàng rồi bỏ chạy đã là một sự dũng cảm cực lớn rồi.

"Tam Sinh", cậu ta gọi tên tôi, khẽ thờ dài, "Tôi là Trường An".

Tôi nhủ mày nghĩ một hồi, phát hiện ra cái tên này trong ký ức xa xôi đến mơ hồ, sau một hồi lâu mới nhớ ra: "À, tiểu đạo sĩ Lưu Ba nhát gan như chuột". Rất lâu rồi không nói chuyện, giọng tôi trở nên khàn khàn khó nghe.

Cậu ta chau mày lại: "Tôi đến cứu cô ra khỏi đây".

Tôi háng giọng, cười đáp: "Bộ dạng của cậu bây giờ rất tốt, sao không sợ tôi 'lấy dương' của cậu như hồi nhỏ nữa?".

Cậu ta cười khổ sở: "Đã ba mươi năm rồi, Tam Sinh vẫn nhớ thật rõ ràng".

Ba mươi năm. Tôi sửng người.

Kiếp trước, Trùng Hoa giết tôi, tôi đến âm phủ chờ chàng hai năm, sau đó lại trở lại nhân gian, tìm thấy Mạch Khê, sống cùng với Mạch Khê tám năm trời, tổng cộng là mười năm. Mà bây giờ Trường An nói đã ba mươi năm rồi.

Hóa ra, tôi đã ở nơi này hai mươi năm.

Hai mươi năm... Mạch Khê bây giờ đã hai mươi tám tuổi, chàng sẽ trông như thế nào?

Ra khỏi hoàng cung dễ hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi.

Trường An không biết lấy ở đâu cho tôi bộ quần áo của đầy tớ, sau khi mặc lên người, cậu ta liền quang minh chính đại đưa tôi đi ra khỏi hoàng cung. Trên đường đi, tôi nhìn thấy rất nhiều người quỳ trước mặt cậu ta, dập đầu thi lễ, miệng nói: "Quốc sư đại nhân".

"Quốc sư?". Sau khi rời hoàng cung, đứng dưới ánh mặt trời lâu ngày không gặp, tôi niệm phép tịnh thân liền khôi phục lại dáng vẻ của ngày trước. Tôi hỏi cậu ta: "Lưu Ba không phải xưa nay vẫn coi thường những thứ này sao?".

Cậu ta nhìn tôi: "Nói ra thì dài. Tôi còn phải đưa cô đi gặp một người, những việc cũ đó chúng ta vừa đi vừa nói".

Trường An nói với tôi, sau nạn Lưu Ba, Lưu Ba không ngừng suy yếu, không thể trở lại thời huy hoàng trước đó, các đệ tử cũng phải trút bỏ sự thanh cao của tiên nhân để tái nhập vào thế tục. Cậu ta biết tôi cứu mạng cậu ta, sau đó lại bị Trùng Hoa giết nhầm, từ đó trong lòng cảm thấy áy náy với tôi, luôn đi tìm chuyện kiếp của tôi để báo đáp.

Cậu ta hỏi: "Tam Sinh vì sao vẫn nhớ kiếp trước của mình?".

Tôi không biết phải trả lời cậu ta thế nào về tiền nhân hậu quả của nó, nghĩ một hồi rồi đáp: "Có lẽ là không từ bỏ được sự tôn của cậu đó".

Cậu ta gật đầu, cũng không hỏi đến cùng, nói: "Hai mươi năm trước, nghe đồn kinh thành có một yêu nữ, bị hoàng thượng đích thân ra tay bắt giữ. Tôi vốn không nghĩ là cô, nhưng mười năm trước có người tìm đến tôi, bảo tôi đến hoàng cung cứu một người, tôi mới biết người bị bắt là cô. Biết là cô rồi, tôi đương nhiên sẽ cứu, vì vậy liền lấy danh phận đại quốc sư để vào hoàng cung, mấy năm nay không ngừng thăm dò tin tức của cô, cuối cùng cũng cứu được cô ra".

"Người bảo cậu đến cứu tôi chắc hẳn tên là Mạch Khê?".

“Phải, mà cũng không phải.” Cậu ta cười nhẹ nhàng: “Tam Sinh có biết Mạch Khê mà cô vừa nói bây giờ đã trở thành một người như thế nào không?”.

Tôi lắc đầu, cậu ta nói nhỏ: “Kinh thành hiện giờ tuy rằng vẫn còn an toàn, nhưng ở chiến trường phía trước, quân của triều đình liên tiếp thất bại, không đầy ba tháng nữa, giang san này sẽ đổi chủ”. Tôi lặng người, nghe cậu ta nói tiếp: “Ở trận tiền giết địch, giết đến hơn mười vạn quân của triều đình, lập chiến công hiển hách cho phản quân chính là Mạch Khê”.

“Nhưng bảo tôi cứu cô...”, vừa nói, cậu ta vừa kéo tôi vào một tiểu viện trong một con ngõ sâu, đẩy cánh cửa ra, tôi nhìn thấy người đàn ông đang ngồi phía trong.

Tôi như rón mảy: “Ồ, quả nhiên là ông”.

Bạch Cừu. Thời gian hai mươi năm đối với con người quả là dài, ông ta trông vẫn răn ròi, nhưng đã có tóc bạc. Trên mặt cũng đã xuất hiện nếp nhăn.

Ông ta nhìn thấy tôi, vô cùng kinh ngạc nói: “Cô... cô không thay đổi chút nào”.

Ta chau mày vô thức nói: “Tôi không phải là yêu quái”.

Ông ta như rón mảy: “Phải hay không phải có quan trọng gì? Yêu quái ăn thịt người, người cũng ăn thịt người. Điều giống nhau cả thôi”. Ông ta dừng lại một lát rồi nói: “Con người già rồi, càng hoài niệm việc cũ, hôm nay cuối cùng cũng đã cứu được cô ra, có thể xem như đã hóa giải được sự nuôi tiếc của nửa đời trước”.

Tôi chán nhất là những người trần than thở mình già trước mặt tôi, liền ngắt lời ông ta hỏi: “Mạch Khê đâu?”.

“Cậu ta đang ở Vinh Sơn”. Bạch Cừu thờ dài bắt lực nói: “Cậu bé đó rất nhớ cô, ngày mong đêm nhớ”.

Tôi lạ lẫm nhìn Bạch Cừu, nỗi ghen tỵ chìm sâu trong lòng đã lâu nay không hiểu sao lại trở dậy, nói: “Tôi thích Mạch Khê, Mạch Khê cũng thích tôi. Tôi không ở đây, chàng nhớ nhưng tôi không phải là đương nhiên sao? Lẽ nào chàng nên nhớ ông? Sa vào tình yêu cấm kỵ với ông?”.

Trường An ở bên cạnh không nhịn được cười.

Bạch Cừu cũng không tức giận, dở khóc dở cười nhìn tôi: “Bị giam bao nhiêu năm, sao cái tính này vẫn không thay đổi chút nào vậy?”.

Tôi không để ý đến bọn họ: “Tôi cứu ông một lần, ông cứu tôi một lần, chúng ta như vậy là hòa. Chúng ta từ biệt ở đây, tôi phải đi tìm Mạch Khê”. Đang sắp làm phép độn thổ, chợt bừng tỉnh nhớ chuyện Mạch Khê bái ông ta làm sư phụ, tôi nghĩ lại, đại khái hiểu ra nguyên nhân bên trong, nói: “Ông bảo Mạch Khê giúp ông ra trận giết địch, thay ông đoạt lấy giang sơn này thì có thể, nhưng mà sau đó, ông hãy buông tha Mạch Khê. Ăn cháo đá bát, đặng cá quên nơm, tôi không muốn Mạch Khê phải hứng chịu những việc như thế. Chàng lương thiện, sẽ đau lòng”.

Không muốn nhiều lời nữa, tôi niệm một câu thần chú đi thẳng đến Vinh Sơn.

Dưới chân Vinh Sơn có một tòa thành tên gọi Vinh Thành, xây dựa vào núi, bốn mặt đều là vách núi dựng đứng. Dễ thủ khó công, nhưng một khi đột phá được Vinh Thành thì tấn công vào kinh thành sẽ tương đối dễ dàng. Chỗ này là phòng tuyến cuối cùng để bảo vệ hoàng thành của triều đình, chắc chắn trận chiến này không dễ dàng gì đối với Mạch Khê. Tôi đến đây rồi, có lẽ giúp được Mạch Khê những việc như hạ độc vào nước ở Vinh Thành, đốt kho lương thực hay gì gì đó.

Nhưng khi tôi đến Vinh Sơn, tôi đã không cần phải làm những việc đó nữa.

Hai quân đã giao chiến trực diện.

Tôi đứng ở trên vách đá cheo leo, nhìn xuống dưới, tìm bóng dáng của chàng trong chiến trường hỗn loạn. Chàng không thể nói, ở trên chiến trường phải ra hiệu lệnh thế nào đây?

Tôi đang lo âu thì một tiếng nói nhỏ dần dần được khuếch đại lên, đầu tiên có lẽ chỉ có vài người nói, sau đó thì là mười mấy người, mấy trăm người, mấy nghìn người, sau cùng tất cả binh sĩ phản quân đều hô to: “Thành chủ Vinh Thành đã bị chém!”.

“Thành chủ Vinh Thành đã bị chém!”.

Chiến trường ầm ĩ trong phút chốc trở nên trang nghiêm, ánh mắt của mọi người dần dần tụ lại ở một điểm, tôi tự nhiên cũng nhìn về phía đó.

Gió núi đột nhiên nổi lên, những bông hoa trên Vinh Sơn lướt qua tai tôi bay xuống chiến trường. Chúng dập dềnh rơi xuống bên người đó.

Chàng cầm cái đầu người ngồi trên yên ngựa. Khoảng cách quá xa, tôi không nhìn rõ vẻ mặt chàng. Chỉ nhìn thấy lưới kiếm sắc lạnh trong tay chàng như mặt gương phản chiếu ánh mặt trời trên đầu, sáng chói đến mức làm mắt tôi cay cay.

Mạch Khê!

Không ngờ cuộc ly biệt này lại kéo dài những hai mươi năm. Chàng đã trở thành một tướng quân kiêu dũng đứng trên vạn người.

Xa chàng lâu như vậy, chàng có oán em không?

Đột nhiên, tôi cảm thấy một tia sáng vụt qua, một mũi tên xé rách không trung lao vút về phía Mạch Khê đang ngồi trên lưng ngựa. Tôi kinh hoàng, một luồng âm khí lập tức bám theo, lúc mũi tên dường như sắp cắm vào ngực Mạch Khê, dường như âm khí liền chặt gãy mũi tên. Nhưng mũi tên vẫn không dừng lại, bị âm khí đánh chệch khỏi quỹ đạo ban đầu, sượt qua mặt Mạch Khê, cắm xuống mặt đất sau lưng chàng.

Tất cả việc này chỉ diễn ra trong chớp mắt. Tôi nôn nóng nhìn xem chàng có bị thương ở chỗ nào không.

Chàng ngẩng phắt đầu lên, lặng người nhìn đăm đăm về phía tôi. Tôi biết, cự ly xa như vậy, chàng không nhìn rõ tôi. Nhưng trong tôi lại nảy sinh một cảm giác kỳ lạ, chàng nhìn rõ tôi, biết tôi chính là Tam Sinh.

Các tướng sĩ bừng tỉnh, lập tức vây lấy Mạch Khê.

Lần này thì tôi cũng không nhìn rõ được Mạch Khê, lòng nóng như lửa đốt, đột nhiên người ngựa vây quanh Mạch Khê giãn ra. Chàng ném cái đầu trong tay cho một tướng sĩ bên cạnh, chân nhẹ giẫm lên lưng ngựa, dùng khinh công vội vã lao nhanh về phía tôi.

Chàng đã nhìn thấy tôi.

Tôi quay người rời khỏi chỗ vách đá cheo leo này. Tôi nghĩ nơi trùng trùng với Mạch Khê phải là một nơi tuyệt đẹp với những cánh hoa bay lất phất, chàng ôm lấy tôi, tôi ôm lấy chàng, gọi mãi tên chàng. Rồi sau đó sẽ có thôi thúc được làm một số hành động ừ ừ á á, sau cùng sẽ tìm một nơi để giải quyết thôi thúc này.

Một màn tuyệt vời trong vở kịch tài tử giai nhân.

Nhưng khi Mạch Khê tìm thấy tôi, tôi lại khó mà có hứng thú làm những động tác ừ ừ á á đó. Nguyên nhân là trước khoảnh khắc chàng nhìn thấy tôi, tôi đã giẫm phải một cái bẫy mà thợ săn để lại trong núi.

“Rụp” một cái, mắt cá chân của tôi bị kẹp chặt cứng. Không thể bị thương nặng, nhưng lại cực kỳ đau.

Tôi còn đang khóc không ra tiếng, oán thán trời xanh không có mắt thì một bóng người mang theo huyết khí sa trường vội vàng chạy đến. Tôi vẫn chưa nhìn rõ dung mạo của chàng, chàng đã cúi đầu cẩn thận gỡ chiếc bẫy ra cho tôi. Xắn ống quần của tôi lên xem tôi có bị thương vào gân cốt hay không.

Bàn tay ấm nóng ôm lấy mắt cá chân của tôi khẽ run, như căng thẳng như kích động vừa như có chút bối rối.

“Mạch Khê!”.

Toàn thân chàng đông cứng lại. Tôi không khách sáo gỡ mũ sắt ra cho chàng, từ từ nâng khuôn mặt của chàng lên.

Khuôn mặt của chàng có dính vài giọt máu tươi. Không ngờ sau bao chinh chiến giết chóc, dõng lừa, mắt chàng vẫn sáng trong như vậy. Tôi than: “Mạch Khê đã lớn rồi, làm thế này có lẽ sẽ nguy hại, nhưng mà Tam Sinh thực sự không kim được. Phải làm thế nào đây?”.

Chàng không thể hiểu được ý tôi.

Khoảng khắc khi môi tôi áp sát mặt chàng, mắt chàng đột nhiên mở to. Tôi thắm thở dài, cuối cùng vẫn đặt môi hôn lên khóe môi chàng.

“Mạch Khê, Mạch Khê...”. Tôi ôm chặt lấy cổ chàng, dùng má cọ cọ vào tóc mai chàng, thì thầm: “Em rất nhớ chàng, Tam Sinh nhớ chàng”.

Thân thể chàng cứng rắn như sắt, cổ lại càng cứng hơn, không chịu nghiêng về bên tôi nửa phân. Bám lên người chàng thật mất sức, tôi liền dứt khoát buông chàng ra, cố thể nhìn chàng không rời, cười nói: “Tam Sinh đến tìm chàng, sao chàng lại vẫn có vẻ mặt như vậy?”.

Nghe câu nói này chàng mới có chút định thần lại. Hình ảnh tôi trong mắt chàng mới dần dần trở nên rõ nét. Tay chàng chậm chậm nhấc lên, như thể không dám tin rằng có thể chạm vào má tôi. Tôi tươi cười nhìn chàng, để mặc cho ngón tay thô ráp của chàng chậm chậm dạo chơi trên má tôi, mắt tôi, sống mũi, cánh môi, hết lượt này đến lượt khác, như thể đang kiểm nghiệm xem người trước mắt mình là thật hay là giả.

Cuối cùng, đôi tay run rẩy của chàng ôm chặt lấy tôi, một tiếng thở dài lướt qua tai. Một tiếng thở dài, sầu biệt ly đắng đặc đều tan biến, nỗi bi thương chông chênh cũng tiêu tan. Tôi nghĩ, cho dù chàng có thể nói thì lúc này cũng sẽ chỉ thở dài mà thôi.

Bởi vì khi xa cách quá lâu, có quá nhiều điều để nói, chi bằng tranh thủ thời gian ôm ấp nhau.

Không ngoài dự đoán, chàng đem theo tôi trở về doanh trại.

Vết thương trên chân tôi thực ra chỉ hóa phép một cái là khỏi, nhưng mà tôi lại niệm chú làm cho vết thương trông càng đáng sợ hơn. Mạch Khê thấy máu không cầm được, lông mày nhíu chặt lại. Chàng cống tôi trên lưng đi thẳng về phía doanh trại.

Tôi vô cùng hưởng thụ cảm giác được người khác quan tâm sâu sắc này.

Tôi nằm trên lưng chàng, đi qua doanh trại, nhận được vô số những cái nhìn của binh sĩ. Ánh mắt của bọn họ không phải nhìn một nam nhân đang cống một nữ nhân, mà là nhìn thấy một tiên nhân đang cống một mục yêu quái già, kinh ngạc trở mắt ra.

Tôi vốn không quan tâm lắm đến ánh mắt của người khác, nhưng mà Mạch Khê sợ rằng tôi bị đám nam tử thô lỗ bắt nạt. Chàng lạnh mặt, chậm chậm quét ánh mắt lên bọn họ. Những người xung quanh lập tức nhìn đi chỗ khác.

Lòng tôi ấm áp dịu dàng, lại càng áp chặt vào Mạch Khê hơn.

Đi đến lều chính, tôi nằm sau lưng Mạch Khê vén màn trướng lên cho chàng. Nhìn thấy một người con gái đang ngồi bên trong, tôi lập tức ngậy người ra.

Con gái...

“Mạch Khê”. Vô số tưởng tượng không ngừng hiện lên trong đầu tôi, tôi rầu rầu nói: “Nhân lúc em không có ở bên, chàng đã lấy vợ rồi sao?”.

Chương 15: Không Đổi

Nhìn thấy Mạch Khê vào lều, cô gái đó vui mừng đứng dậy, lúc nhìn thấy tôi, liền sững người ra, ngáp ngừng nói: “Cô ta là...”.

Tôi ôm lấy cổ Mạch Khê không rời tay: “Tôi tên là Tam Sinh”.

“Tam Sinh...”. Cô ta lăm bắm tên tôi, sắc mặt đột nhiên tối sầm: “Tam Sinh, cô chính là Tam Sinh?”. Cô ta dường như không tin,

nhìn Mạch Khê như muốn hỏi lại.

Tôi thấy cô ta chăm chú nhìn chàng thế lương như vậy cũng không kì được cũng nhìn Mạch Khê. Nhưng Mạch Khê không hề để ý đến hai chúng tôi, sải bước đến bên giường, đặt tôi xuống, cởi tất cho tôi rồi đứng lên vội vàng viết ba chữ “Truyền quân y” và đưa cho cô gái kia xem.

Cô gái sững sờ một hồi, sau cùng cười rầu rĩ, bước chân hơi loạng choạng ra khỏi lều trại.

“Vợ... của chàng?”.

Chàng vốn đang lau vết thương cho tôi, chợt nghe thấy lời này, liền ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt dần dần hiện ra ý cười, sau đó khẽ lắc đầu.

Tôi gật đầu, cứng rắn nói: “Không được phép có”.

Chàng vẫn cười ấm áp như vậy, kéo tay tôi nhẹ nhàng viết vào lòng bàn tay: “Ngoài Tam Sinh ra, ta chưa từng có”.

Nhìn chàng viết nghiêm túc như vậy, tôi không khỏi bất ngờ. Tôi gãi gãi đầu, sau cùng ho nhẹ một tiếng ra vẻ chững chạc, xoa đầu chàng nói: “Chàng trông hấp dẫn thế này, em xa chàng lâu như vậy, không biết đã cảm tù bao nhiêu trái tim thiếu nữ rồi. Tính tình thì lãnh đạm chậm chạp như vậy, các cô gái sẽ đau lòng đến thế nào. Chàng như vậy xét đến cùng là tốt hay không tốt đây?”.
lãnh đạm chậm chạp như vậy, các cô gái sẽ đau lòng đến thế nào. Chàng như vậy xét đến cùng là tốt hay không tốt đây?”.

Mạch Khê nghe xong lời này, mắt đăm đăm nhìn tôi, vẻ mặt thoáng nổi giận.

Đại đa số những lần chàng tức giận tôi đều không biết lý do, lần này tôi cũng không biết nguyên nhân là gì. Không muốn tổn

công đoán, tôi liền nói tiếp: “Nhưng mà Tam Sinh từ trước tới giờ vẫn luôn là một người ích kỷ, chàng giữ khoảng cách với các cô gái khác, bộ dạng lạnh nhạt như thế... Em lại thấy thích lắm”.

Tôi nói: “Mạch Khê, hay là chàng đã cho em uống thuốc gì? Làm cho Tam Sinh thích chàng như vậy. Không nỡ để cho người khác đụng vào dù chỉ một chút”.

Chàng cứ chăm chăm nhìn tôi, đôi mắt sáng rực.

bỏ một chút rồi ra về.

Lại không có người ngoài, tôi vui mừng túm chặt lấy tay áo của Mạch Khê, đang định kể với chàng nỗi khổ biệt ly. Nào ngờ tôi nắm áo chàng chưa được bao lâu, ở bên ngoài đã truyền đến tiếng cấp báo của quân sĩ.

Sắc mặt Mạch Khê trầm xuống, lập tức đứng dậy đi ra. Tôi ngờ ngác nhìn tay áo chàng tuột khỏi tay tôi, tiếng cấp báo của các binh sĩ ngoài doanh trại truyền vào tai tôi. Tôi thở dài một tiếng. Cách biệt hai mươi năm, quả là hơi dài.

Tam Sinh đối với Mạch Khê vẫn quan trọng, chỉ có điều đã không phải quan trọng nhất nữa rồi.

Chiến tranh sẽ không vì tướng quân nhặt được một cô gái ở dọc đường mà dừng lại.

Sau khi gặp lại Mạch Khê, thời gian tôi gặp chàng vô cùng ít ỏi. Trận chiến cuối cùng sắp bắt đầu, có một bầu không khí kỳ lạ lan tỏa trong quân ngũ, như là nóng nảy, như là bất an, càng như là hưng phấn. Mạch Khê bận đến mức mỗi ngày ngay cả một chút thời gian nghỉ ngơi cũng không có.

Kết quả chiến tranh thế nào tôi không để ý lắm, tôi chỉ quan tâm một mình Mạch Khê thôi.

Gần đây mỗi ngày tôi đều cùng với quân sĩ hành quân cấp tốc, luôn nghĩ kiếp số “cầu không được” của Mạch Khê rốt cuộc là gì. Chàng bây giờ đã là đại tướng quân, muốn quyền có quyền, muốn tiền có tiền, có gì cầu không được nữa?

Một đêm, tôi không tìm thấy Mạch Khê, hỏi mấy binh sĩ gác đêm cuối cùng mới biết Mạch Khê đã ra ngoài doanh trại cùng với cô nương A Nhu.

Cô A Nhu này chính là cô gái mà hôm đó tôi nhìn thấy. Nghe nói cô ta là con gái nuôi của Bạch Cửu, từ nhỏ đã rất gần gũi với Mạch Khê, gần như được công nhận là phu nhân tướng quân. Lúc đầu nghe thấy lời này tôi chỉ lạnh lùng gạt đầu, chẳng tỏ vẻ gì.

Hôm nay đêm hôm khuya khoắt thế này...

Tôi không tìm được chút chua xót trong lòng. Rảo bước nhanh hơn đi quanh doanh trại tìm một hồi lâu, cuối cùng cũng phát hiện ra hai bóng người trong rừng cây.

A Nhu đang khóc nức nở: “Mạch Khê, vì sao lại như vậy?”. Bước chân tôi dừng lại, quay người ẩn vào sau một thân cây. A Nhu nói một cách thê lương: “Rốt cuộc thì ông ta cũng là sự phụ nuôi dưỡng huynh trưởng thành, vì sao huynh lại phải bức ông ấy đến đường cùng như vậy. Ngai vàng, huynh muốn có nó đến như vậy sao?”.

Nghe được câu đó, bất giác toàn thân tôi cứng đờ. Khẽ thở đầu ra, chỉ nhìn thấy Mạch Khê lãnh đạm kéo ống tay áo đang bị A Nhu nắm chặt, không biết viết ra những gì trong lòng bàn tay cô ta. A Nhu tròn mắt kinh ngạc: “Mạch Khê, huynh điên rồi sao?”.

Mạch Khê chỉ dăm dăm lạng lẹ nhìn cô ta.

A Nhu kinh ngạc: “Các người tuy không phải là máu mủ, nhưng cô ấy như chị của huynh, như mẹ của huynh, huynh thực sự muốn... huynh thực sự muốn...”. A Nhu chợt bừng tỉnh: “Cho nên, huynh muốn lên ngôi vua, Mạch Khê, huynh muốn ngồi trên ngôi vị tối cao để không ai có thể ngăn cản huynh, huynh muốn cưới cô ta”.

Nét mặt Mạch Khê trở nên lạnh lùng, không nhìn cô ta nữa, một mình bỏ đi.

A Nhu đứng nguyên tại chỗ một lúc, toàn thân như thể mất hết sức lực, vịn vào thân cây, chầm chậm trượt xuống đất. Tôi suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn tiến lên phía trước, đưa tay ra, chờ cô ta nắm tay tôi đứng dậy.

Cô ta ngẩng đầu nhìn tôi, dường như vô cùng kinh ngạc: “Tam, Tam Sinh... cô cô”.

Tôi không để ý đến cách xưng hô của cô ta với tôi, nói: “Vừa rồi tôi nghe thấy cả rồi”.

Nước mắt lập tức trào lên trong mắt A Nhu, quả thật là một cô gái yếu đuối, ai thấy cũng thương. Cô ta khóc lóc nói: “Cô cô, bây giờ chỉ có cô cô là có thể khuyên được Mạch Khê thôi, cô cô khuyên huynh ấy đi, khuyên huynh ấy đi!”.

“Vì sao lại phải khuyên?”.

Tôi biết, nếu như Mạch Khê muốn có ngai vàng, lý do trong lòng nhất định không phải chỉ vì tôi giống như A Nhu nói. Chàng là chiến thần, trong lòng luôn nghĩ cho cả thiên hạ, cho dù luân hồi thế nào, trong xương tủy chàng trước sau vẫn có trọng trách và lòng kiêu hãnh ấy.

Chàng muốn có ngai vàng nhất định là có lý do của chàng. Nhưng cho dù lý do là gì đi nữa, tôi đều không có quyền đi khuyên chàng từ bỏ mục tiêu.

A Nhu bỗng đứng ngăn người ra: “Bởi vì, bởi vì... nghĩa phụ, huynh ấy chắc chắn sẽ truy cùng giết tận nghĩa phụ, huynh ấy...”.

Tôi thở dài: “Mạch Khê lương thiện, nhất định sẽ không truy cùng giết tận nghĩa phụ của cô, nhưng nếu là nghĩa phụ Bạch Tề của cô nắm ngai vàng thì chưa chắc”. Tôi không muốn giải thích nhiều hơn cho cô ta, kéo cô ta đứng dậy, quay người bỏ đi, nói: “Những năm qua để Mạch Khê sống cùng các người là sai lầm của tôi, các người không hiểu chàng như vậy, nhất định là chàng sống chẳng vui vẻ

gi”.

Trở lại doanh trại, từ rất xa tôi đã nghe thấy tiếng đàn vọng ra từ trong lều của Mạch Khê. Tôi vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội vàng rảo bước nhanh hơn, vén rèm ra, vừa bước vào trong lều đã ngửi thấy mùi thơm dịu dàng của hoa mai. Tiếng đàn bỗng ngừng lại, Mạch Khê ngước mắt nhìn tôi. Tuy chàng đang cười đầy, nhưng trong đáy mắt lại không có niềm vui.

Tôi nhìn mà lòng đau xót, nhưng lại không thể hiện ra ngoài. Tôi giả vờ cười ngốc nghếch, đến phía sau Mạch Khê, vòng tay ôm chàng từ phía sau, ôm chặt cổ chàng, không muốn rời tay.

Thân mình chàng khẽ đông cứng lại. Tôi áp sát vào tai chàng nhưng không nói gì. Chỉ có thể nghe thấy hơi thở ấm áp của nhau.

Không biết đã qua bao lâu rồi, Mạch Khê dường như cuối cùng cũng định thần lại, vỗ nhẹ lên tay tôi đang ôm chặt lấy cổ chàng, ra hiệu cho tôi ngồi xuống bên cạnh. Chàng lấy ra một nhánh mai bên cạnh cầm án, viết lên trên giấy rằng: “Ta vẫn nhớ rằng nàng thích hoa mai nhất, hôm nay tình cờ nhìn thấy một cành mai nở rất đẹp, liền mang về cho nàng”.

Tôi đón lấy, nâng trong lòng bàn tay ngắm đi ngắm lại, rồi hít hà mãi.

“Chắc vẫn thích chứ?”.

Nhìn thấy bốn chữ có chút dè dặt trên giấy, sợi tơ đàn trong tâm hồn tôi như thể được chàng dịu dàng gảy lên, lập tức ngân nga.

“Thích”. Tôi kéo tay chàng, vuốt ve những vết chai sần trong lòng bàn tay, “Cho dù có dùng tất cả hoa trên thế gian này để đánh đổi em cũng không đổi cảnh hoa chàng hái cho em”.

Ngón tay chàng cong lại, nắm chặt tay tôi trong tay chàng. Nắm chặt đến mức làm tôi thấy hơi đau.

“Mạch Khê, đàn cho em nghe một bản nhạc đi, hồi nhỏ em vẫn thích nghe chàng đàn”. Tôi cười: “Em muốn nghe một bản nhạc phần khích một chút!”.

Mạch Khê gạt đầu, đầu ngón tay chàng lướt trên dây đàn, dệt thành một khúc nhạc đầy thôi thúc, mang theo sát khí quét qua sa trường, mang theo bá khí thống nhất thiên hạ, còn có cả chút cảm hoài của anh hùng lỡ vận.

Phần cuối cùng của bản nhạc, âm điệu càng trở nên trầm hùng nhưng lại pha chút bẽ dẫu, lại như trút hết những điều bất mãn, âm điệu càng dồn dập gấp gáp. Khi âm cuối cùng vẫn còn vãn vít bên tai, tôi đột nhiên hỏi: “Mạch Khê, có muốn ngại vàng không?”.

Tay chàng đặt trên dây đàn, dư âm đang vang vọng đột nhiên im bật.

Chàng không nhìn tôi, đắm đắm nhìn dây đàn gạt đầu.

Tôi cười nói: “Vậy thì đi đoạt lấy đi. Em đi cùng chàng”. Tôi đặt cành hoa mai trên dây đàn, hai tay nâng tay phải của chàng lên, khẽ nói: “Lần này, em nhất định sẽ không rời xa chàng”.

Chàng nắm tay tôi càng lúc càng chặt hơn, cuối cùng cả hai chúng tôi đều im lặng.

Sau đêm đó, Mạch Khê ngày càng bận rộn.

Ngày tấn công hoàng thành, trước khi ra chiến trường, đại quân nai nịt gọn gàng chờ xuất phát, Mạch Khê mặc áo giáp đột nhiên xuống ngựa, ôm tôi một cái rất chặt trước mặt mọi người. Áo giáp cứng đờ khiến tôi cảm thấy rất không dễ chịu, nhưng tôi không đẩy chàng ra, để mặc cho chàng như thể làm nũng như thể quyết biệt nán lại bên tôi một lúc. Tôi vỗ vỗ vai chàng: “Yên tâm đi đi!”.

Nhưng tôi làm sao có thể để chàng một mình ra chiến trường, nếu như tôi đoán không nhầm, kiếp “cầu không được” của Mạch Khê có lẽ là chỉ ngại vàng. Nếu như thiên mệnh khiến chàng không chiếm được ngại vàng, vậy thì ít ra tôi có thể làm cho chàng tiếp tục kiên cường sống sau thất bại. Sau đó tìm một nơi thanh tịnh, chỉ có tôi và chàng yên ổn sống hết kiếp này.

Cuối cùng chàng lịch xong ba kiếp, ba kiếp chàng cho tôi cũng đã kết thúc, từ đó về sau đường ai nấy đi. Chàng vẫn là một chiến thần ở trên cao, tôi lại tiếp tục làm một linh vật bất tử của cõi âm phủ.

Quả thật là một sự sắp đặt hoàn mỹ.

Chờ cho bóng hình Mạch Khê biến mất khỏi tầm nhìn, tôi niệm một câu thần chú, trở thành vô hình, đi theo phía sau đoàn quân.

Trận đánh cuối cùng chẳng có chút gay cấn nào, thế lớn của hoàng đế đã mất, binh lính giữ thành chỉ biết dựa vào địa thế hiểm trở mà ngoan cố chống chọi trong vô vọng mà thôi, việc chiếm thành diễn ra vô cùng thuận lợi. Vừa qua giờ Ngọ, Mạch Khê liền dẫn quân vào trong thành, nhằm thẳng cung điện mà tiến.

Tôi lại cảm mọi việc thuận lợi một cách kỳ lạ.

Như chứng minh cho suy nghĩ của tôi, khi Mạch Khê đến gần hoàng cung, một bóng áo trắng đứng trên tường hoàng cung, từ trên cao nhìn xuống Mạch Khê và đoàn quân của chàng.

Bạch Cừ.

Có lẽ bây giờ ông ta đã bốn, năm mươi tuổi rồi, đối với một người phạm trần mà nói, đến tuổi đó mà vẫn còn sức lực bày trò như vậy quả là hiếm có.

Ông ta phát tay một cái, trên tường hoàng cung bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều cung thủ, giương cung chĩa thẳng vào Mạch Khê.

Binh sĩ xông vào, đương nhiên là phải xông vào rồi, Bạch Cừu là thủ lĩnh phân quân, còn Mạch Khê là vị tướng đã cầm quân đánh đổ vô số thành trì, khi sắp tấn công hoàng cung, hai người lại xảy ra mâu thuẫn thế này là sao?

Bạch Cừu lùi từ sau lưng ra cái đầu của một người đàn ông, nói lớn: “Bạo chúa đã bị chém! Các tướng sĩ, chúng ta đã đoạt được thiên hạ rồi!”

Sau một hồi im lặng, hàng chục vạn binh sĩ bùng lên tiếng reo hò hoan hỷ.

Tôi nhìn bóng hình đang ngồi trên lưng ngựa, Bạch Cừu đã lấy được đầu hoàng đế trước chàng một bước, cũng có nghĩa là Bạch Cừu được tôn làm đế vương của triều đại mới trong tâm lý mọi người. Bây giờ, cuối cùng tôi cũng hiểu ra, vì sao khi Mạch Khê vẫn còn chiến đấu ở tiền tuyến, ông ta đã vội về kinh thành, có lẽ chính là vì thời khắc này.

Bạch Cừu đợi binh sĩ từ từ trật tự trở lại, nói: “Giang sơn tươi đẹp, người muốn ngai vàng này nhiều như lông bò, nhưng từ trước đến nay ta không ngờ được rằng, người cũng vì ngôi vị hoàng đế này mà làm những việc đại nghịch bất đạo”.

Nội lực Bạch Cừu vô cùng thâm hậu, âm thanh không lớn nhưng vẫn có thể làm cho mỗi người đều nghe được một cách rõ ràng. Tiếng quát này làm cho mọi người yên lặng.

“Đồ đệ Mạch Khê của ta, khi người tám tuổi ta đã thu nạp người làm đệ tử, đến nay đã hai mươi năm, sờ học cả đời của ta đều đã truyền lại cho người, thế mà người lại vì ngôi vị hoàng đế, nhiều lần phái người đến ám sát ta. Quả thực làm trái tim sự phụ ta đây cảm thấy thất vọng vô cùng. Hôm nay bạo chúa đã bị diệt trừ, cũng chính là lúc phải diệt trừ kẻ thất đức bất trung, bất nghĩa, bất hiếu như người!”

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của tất cả mọi người, tôi chỉ có thể thở dài. Tuy rằng xung quanh vẫn còn rất nhiều người, nhưng bóng hình một người một ngựa kia của chàng lại làm cho tôi cảm thấy sự cô đơn vô tận.

Chàng không biết nói, cho dù bị oan khuất cũng không thể nào tự minh oan cho mình.

Lúc này, không biết tên binh sĩ nào trên tường hoàng cung đột nhiên bắn tên về phía Mạch Khê. Tôi thất kinh, đúng lúc định ra tay thì thấy Mạch Khê không hề tránh, giương cung tên lên. Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng gì thì mũi tên của Mạch Khê đã xé đôi mũi tên của đối phương, chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết trên tường thành, tên cung thủ đã ngã xuống chân thành.

Mọi người vô cùng kinh ngạc.

Đến tôi cũng thấy hơi ngạc nhiên, không ngờ tiễn pháp của Mạch Khê lại có thể chuẩn xác tinh vi như vậy.

“Xin dừng!” Một giọng nữ chói tai đột nhiên từ phía sau đoàn quân truyền lại, một người con gái loạng choạng chạy đến bên cạnh Mạch Khê: “Xin dừng! Mạch Khê đừng làm vậy! Ông ấy dù sao cũng là sự phụ dưỡng dục huynh”.

Sự xuất hiện đột ngột của A Nhu làm chiến mã của Mạch Khê giật mình, con ngựa này tính khí chẳng vừa, giờ vó trước lên, như sắp giày A Nhu dưới vó ngựa. Mạch Khê kéo chặt dây cương, nhưng con ngựa này lại như phát điên, kéo thế nào cũng không được.

Còn tôi thì nhìn thấy rõ ràng có người đã phóng ám khí vào ngựa của Mạch Khê, bọn họ muốn để cho mọi người nhìn thấy chàng giẫm chết A Nhu, để cho tiếng xấu thất đức chúng vừa vu cho chàng thành sự thật. Ngọn lửa giận dữ trong lòng tôi bốc lên, Mạch Khê của tôi cầu không được ngai vàng thì thôi, nhưng không thể để cho các người bắt nạt như vậy được!

Tôi vung tay một cái, âm khí bay thẳng vào người A Nhu, khiến cô ta bật ra xa mấy trượng.

Tôi hiện thân, hạ xuống phía trước ngựa của Mạch Khê, dồn khí trong lòng bàn tay, hút ám khí trên mình ngựa ra, trở tay ném lại. Tên binh sĩ kia hự lên một tiếng rồi bất tỉnh.

Sự xuất hiện đột ngột của tôi làm mọi người bị một phen kinh hoàng, hét to “yêu quái”, liên tiếp lui ra rất xa, tạo thành một vòng tròn vây lấy tôi và Mạch Khê.

Mạch Khê xuống ngựa, túm chặt lấy tay tôi, mặt đầy vẻ phẫn nộ, vội vàng viết hai chữ “về đi” vào lòng bàn tay tôi.

“Chỗ mà em cần ở lại là bên cạnh chàng, chàng bảo em về đâu bây giờ?”

Tôi hỏi lại, Mạch Khê nhất thời không nói gì.

Tôi không hiểu thần sắc đang lưu chuyển trong mắt chàng, đột nhiên nghĩ tôi muốn ở bên cạnh chàng suốt đời, nhưng mà chàng có muốn không? Trong cuộc sống về sau, liệu chàng có vẫn tưởng nhớ ngai vàng, trách tôi... Trong lòng tôi không chắc, quay người hỏi chàng: “Mạch Khê, nếu như em có thể giúp chàng đoạt được ngai vàng, nhưng từ giờ về sau không có Tam Sinh nữa. Dùng Tam Sinh đổi lấy ngai vàng, chàng có đổi không?”

Chàng nhìn tôi chăm chăm, thần sắc trong mắt chàng càng trở nên kỳ lạ.

Chính lúc này Bạch Cừu đột nhiên nói: “Tam Sinh cô nương, cô dưỡng dục Mạch Khê lớn lên, như chị, như mẹ, mà cậu ta lại nảy sinh tình ý dơ bẩn với cô, bây giờ cô còn muốn cứu cậu ta sao?”.

Bốn phía nổi lên những tiếng xì xào, Mạch Khê nắm chặt lấy tay tôi, lúc chàng giận dữ đến cực điểm thì lại càng bình tĩnh. Chàng nhìn Bạch Cừu, sát khí trong mắt chàng làm tôi bất giác rùng mình. Tôi vỗ vỗ vào tay Mạch Khê như muốn vỗ về, bật cười, tôi cũng đã biết vì sao Bạch Cừu phải giúp Mạch Khê cứu tôi rồi. Ông ta muốn tôi trở thành một con cờ khắc chế Mạch Khê. Muốn làm cho Mạch Khê thân bại danh liệt đến cùng!

“Bạch Cừu, gần đây tôi thường nghĩ, nếu như lúc đầu tôi không vì lòng lương thiện của Mạch Khê mà cứu ông, bây giờ cuộc sống của chúng ta hẳn sẽ không thế này”.

Sắc mặt của Bạch Cừu có chút biến đổi. Mạch Khê nhìn xuống.

Tôi nói: “Nhưng mà thời gian không thể trở lại, tôi và Mạch Khê cuối cùng cũng đã cứu ông, cuối cùng cũng đi đến ngày hôm nay. Tôi trước giờ không thích ông, có lẽ là vì có vài phần dự cảm cho tương lai. Ông nói Mạch Khê lấy oán báo ân, nhưng mà tôi thấy ông mới thực sự là đồ vong ân bội nghĩa! Sau khi ông đem Mạch Khê đi dạy chàng võ công, lại bắt chàng phải giúp ông ra trận, ông lĩnh cái danh nghĩa là thủ lĩnh, còn để cho cậu bé này phải bán mạng cho ông, khi chàng giúp ông công phá được thành trì, ông lại nói chàng muốn ngại vàng của ông mà sát hại chàng. Bạch Cừu, ông ức hiếp Mạch Khê của tôi không biết nói, để ông được mặc sức xuyên tạc sự thật sao?”.

“Hừ! Yêu nữ đừng có ngậm máu phun người!”. Ông ta phát tay áo, cung tên ào ào bay đến, Mạch Khê đưa tay kéo tôi về phía sau chàng che chắn cho tôi.

Tôi lạnh lùng hừ một tiếng: “Tôi ngậm máu phun người xét đến cùng còn hơn là ông phun xú uế”. Âm khí trong lòng bàn tay bắn ra, tên bay đến đều bị bay ngược trở lại.

Tôi còn muốn mắng tiếp, chợt cảm thấy sau lưng có vật gì phóng đến cực nhanh, tôi không bận tâm, thuận tay vỗ một cái, không ngờ cái vật đó lại nổ tung.

Mắt tôi hoa lên, thảm nghĩ thôi toi rồi, vô thức nắm chặt lấy tay của Mạch Khê định kéo chàng vào lòng che chắn, nhưng nhất thời trong lúc hoảng loạn kéo không nổi Mạch Khê. Ngay sau đó trước mắt tối đen, tôi chỉ cảm thấy có một thân thể nặng nề đè lên người tôi.

Tiếng nổ lớn không ngừng vang lên bên tai. Có một chất lỏng ấm áp chảy xuống dọc theo má tôi, tôi liếm liếm thấy vị máu tanh nồng. Nhận ra điều đó có nghĩa là gì, bất giác toàn thân tôi khế run lên.

“Mạch Khê!”.

Không có ai đáp lời tôi. Kiếp này chàng chưa bao giờ đáp lời tôi cả.

Khi những âm thanh kia dần dần biến mất, thân thể đè lên người tôi vẫn không hề động đậy. Tay tôi run rẩy, bò ra từ dưới thân thể kia, lúc nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, trong phút chốc đầu óc tôi trở nên trống rỗng.

“Mạch Khê!”.

Áo giáp bảo vệ cho thân thể chàng đã vỡ nát, sau lưng bị cắm không biết bao nhiêu là kim châm, trong phút chốc tôi không biết nên chạm vào đâu.

Má chàng áp trên nền đất, dính đầy bùn đất, đôi mắt nhắm lại không mở ra nữa, càng sẽ không dụi dụi nhìn tôi nữa. Tay của chàng vẫn nắm lấy tay áo tôi, giống như hồi nhỏ bám phía sau tôi, sợ tôi đi nhanh sẽ bỏ rơi chàng.

Ánh mắt tôi đăm đăm dừng lại trên tay áo của mình, hai chữ viết bằng máu nhòe đi.

“Không đổi”.

Tôi cười ngốc nghếch, đột nhiên cảm thấy câu hỏi trước đó sao mà ngu ngốc thế.

Mạch Khê chết rồi.

Cho dù biết rằng chỉ là chàng đã lịch xong kiếp số, chàng chỉ đi đến nơi mà tôi vô cùng thân thuộc, nhưng tôi vẫn không thể kim nén được nỗi bi thương đang trào lên trong lòng, nó nhấn chìm tôi. Chàng đã lịch kiếp xong rồi, giao kết duy nhất giữa tôi và chàng đã không còn nữa.

Không thể nào ở bên nhau nữa, cũng không còn kiếp sau nữa.

Tôi cúi đầu xuống, áp mặt vào gò má đã lạnh băng của chàng, trong vị máu tanh nồng, đột nhiên ngửi thấy một mùi hương, hương hoa mai.

Nhìn bông mai đỏ rơi ra từ tay áo chàng, tôi bất giác mỉm cười, nhưng nỗi cô tịch trong lòng không ngừng trào lên.

"Mạch Khê, chàng có biết vì sao em thích mai không?". Tôi khẽ nói: "Bởi vì duyên phận của chàng và em bắt đầu từ hương mai, em thích chỉ vì được gặp chàng".

Lúc này tôi mới hiểu, vì sao mỗi lần Mạch Khê đến âm phủ chuyển thế đều tức giận như vậy. Chàng tức giận vì tôi không biết yêu quý bản thân mình, làm cho chàng đau đớn đến vậy.

"Phản tướng đã chết, nhanh nhanh đi bắt yêu nữ!".

Không biết ai đã gào lên như vậy.

Trong lòng tôi đột nhiên trào lên một luồng sát ý tàn bạo. Mạch Khê đã chết rồi, tôi và chàng cũng không thể gặp nhau được nữa, thế gian này không còn Mạch Khê thì còn gì phải lưu luyến nữa? Diêm Vương không cho phép tôi được giết người, nhưng những người này quả thật ức hiếp người khác quá đáng, tôi giết hết tất cả bọn họ thì có làm sao!

Lũ người trần mắt thịt này, ngu muội mà không biết, phải giết sạch tất cả bọn chúng mới có thể làm trong sạch đất trời này.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn về Bạch Cửu trên thành lầu phía xa, bật cười, đem tất cả âm khí nghìn năm của Vong Xuyên tụ lại trong tiếng cười đó, thê lương như tiếng ma hồn quý khóc. Người trần sao có thể chịu được. Trong phút chốc những tiếng kêu thảm thiết không ngớt vang vọng bên tai.

Tôi nghe thấy lại chỉ thấy vô cùng dễ chịu, cười càng lúc càng vui.

Có đến chục vạn binh sĩ đã bị âm thanh đó làm chấn động đến mức thất khiếu^[1] chảy máu. Tôi chẳng hề để tâm, chỉ muốn giết chóc điên cuồng, làm cho phía ngoài hoàng cung này máu chảy thành sông, làm nhuộm bẩn long khí của nó.

[1] Thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng. (ND)

"Tam Sinh!".

Trong tiếng kêu bi thảm khắp nơi, đột nhiên có một giọng nói trầm tĩnh truyền đến tai tôi.

Tôi ngừng cười, đảo mắt nhìn, là Trường An.

Cậu ta mặc trên người y phục Lưu Ba, trong khoảnh khắc, cơ hồ làm tôi tưởng như đã nhìn thấy Trùng Hoa. Mắt tôi nóng lên, có một chất lỏng từ trong mắt tôi rơi xuống, ta thuận tay lau đi, nhưng chỉ thấy máu đầy tay.

Huyết lệ của đá Tam Sinh.

Về mặt của Trường An đầy vẻ không nở, nói: "Tam Sinh, xin đừng đi vào chấp niệm, đừng nổi ma tâm".

Tôi lạnh lùng hừ một tiếng.

Trường An thở dài nói: "Tam Sinh, cô phải nghĩ cho rõ, đại khai sát giới làm loạn quy luật vận hành của trời đất sẽ phải chịu hình phạt hồn xiêu phách tán, đây chẳng qua chỉ là kiếp số, cô giúp Mạch Khê độ kiếp, còn bản thân lại hủy hoại cả đạo hạnh ngàn năm..."

"Thế thì sao?". Tôi cười, nói: "Tôi vốn là một hòn đá, hồn xiêu phách tán rồi thì vẫn là một hòn đá, càng bớt phải phiền muộn vì những việc của thế gian, có gì không tốt chứ? Những kẻ này đã giết Mạch Khê, bắt kẻ Mạch Khê có phải độ kiếp hay không, bọn họ giết Mạch Khê thì đã giết thật rồi. Tôi phải bắt họ đền mạng, chẳng có gì là không đúng".

"Tam Sinh". Về mặt Trường An đầy sự bi thương: "Cô mất Mạch Khê đau đớn khôn cùng, nhưng hàng chục vạn người này đều là những sinh linh, họ cũng giống như cô, đều có những người thân yêu, cô giết họ rồi, những người thân yêu của họ sẽ thế nào?".

Tôi sửng người, quay đầu nhìn đám người đó. Có người vẫn còn đang vùng vẫy đau đớn, nhưng cũng có người đã tắt thở, nằm trên mặt đất, không động đậy gì như Mạch Khê.

Họ không nên giết Mạch Khê, nhưng tôi cũng không có quyền giết họ.

Âm khí ngưng tụ trên thân thể tôi tan biến. Tiếng kêu đau đớn bốn phía cũng giảm dần, chỉ còn lại những tiếng rên nho nhỏ.

Tôi bỗng nhiên nghĩ, ba kiếp này chẳng qua chỉ là một giấc mộng đẹp mà Mạch Khê cho tôi mà thôi, giấc mộng này sớm muộn rồi cũng phải tỉnh lại. Bây giờ, Mạch Khê đã đi rồi, chẳng qua chỉ là làm tôi tỉnh lại sớm hơn một chút thôi.

"Trường An, cậu đã có thể nhìn thấy thiên cơ, hãy cố gắng tu luyện, ngày sau sẽ thành chính quả".

Tôi trở về ngồi bên cạnh Mạch Khê, nắm chặt lấy tay chàng, vuốt ve gò má đã cứng lạnh của chàng.

Ba kiếp này đã hết rồi thì để cho nó hết luôn đi.

Tôi chậm chậm nhắm mắt lại, cắt đứt tim mạch.

Linh hồn bay ra khỏi thân xác, đến đón tôi lần này không phải là Hắc Bạch Vô Thường, mà là phán quan mặt lạnh bên cạnh Diêm

Vương. Cây bút lông trong tay ông ta vung lên, tôi chỉ có cảm giác cổ tay mình trĩu xuống, một sợi dây xích đã quấn lấy tay tôi. Ông ta nói: “Tam Sinh, người đã phá sát giới, ta bắt người về chịu tội”.

Tôi chỉ gật đầu, không nói gì nữa.

Chương 16: Bắt Tù

Moi tim!

Về mặt Diêm Vương nghiêm nghị viết ra hai chữ.

Tôi quỳ trong điện Diêm Vương, lần đầu tiên dập đầu lạy Diêm Vương.

Tôi ở trần gian, nói ít thì cũng đã giết cả mấy ngàn người, làm đảo lộn trật tự luân hồi. Chịu hình phạt moi tim quả thật vẫn còn là nhẹ, chắc hẳn Diêm Vương đã phải âm thầm gánh không ít áp lực vì tôi.

Trước khi tôi đến địa ngục chịu hình phạt, Hắc Vô Thường kéo tay tôi thở dài, nói: “Vốn là một hòn đá, khó khăn lắm mới có được chút tâm tư mà lại bị moi tim. Tuy rằng vẫn là linh vật, nhưng có khác gì so với một hòn đá biết động đậy đâu?”.

Tôi nói: “Chẳng phải là vẫn còn có óc sao?”.

Hắc Vô Thường tiếp tục lắc đầu thở dài. Tiểu quỷ Giáp, Ất cũng một bộ dạng bi thương như vậy. Duy chỉ có Bạch Vô Thường vẫn giữ được bộ mặt lạnh lùng thường ngày: “Hối hận chứ?”.

Tôi biết huynh ấy đang hỏi điều gì. Tôi trở về âm phủ, Mạch Khê nhất định có biết, bây giờ chàng đã lịch kiếp xong, là một thần quân, cầu xin cho tôi, rất có thể tôi sẽ được miễn tội. Hơn nữa, lần này tôi chịu phạt, trong mắt người khác phần nhiều là vì Mạch

Khê. Nhưng chàng không làm gì cả, ngay cả xuống âm phủ nhìn tôi một cái cũng không.

Tôi nghĩ một lúc, lắc đầu nói: “Không hối hận”.

“Vì sao?”.

Tôi quay đầu nhìn đường Hoàng Tuyền dài vô tận, ở đó không ngớt có những linh hồn đi xuống, nhưng trong mắt tôi chỉ còn lại thảm hoa bỉ ngạn rực rỡ mà cô đơn bên đường, giống như ngày đầu gặp gỡ Mạch Khê, ánh mặt trời của nhân gian trút xuống rải đầy mặt đất.

“Thật trùng hợp tôi lại nhìn thấy khung cảnh ấy. Tôi cũng không biết làm thế nào”. Tôi thở dài, tự giễu mình: “Có lẽ mắt đi trái tim này

thì sẽ hối hận thôi”.

Bạch Vô Thường không nói thêm lời nào, đưa tôi đến thẳng nơi chịu phạt rồi mới quay người đi ra.

Quá trình moi tim diễn ra rất thuận lợi, tên quỷ thi hành hình phạt cho tôi ra tay rất nhanh. Tôi mới cảm thấy mũi dao đâm vào lồng ngực thì trái tim ấm nóng vẫn còn đập trong lồng ngực tôi đã bị lấy ra. Cho đến khi vết thương được khâu lại, tôi mới cảm thấy đau.

Hóa ra, hòn đá không còn tim nữa cũng biết đau.

Âm giới có quy định, linh vật hoặc là quỷ quái phải chịu hình phạt thì không được nhận sự giúp đỡ. Cho nên hôm đó tôi phải một

mình bò về hòn đá Tam Sinh. Máu chảy ra từ vết thương trên ngực, thấm đẫm áo, rơi đầy mặt đất.

Sau này, khi tôi ở trong hòn đá dưỡng thương, tiểu quỷ Giáp lên nói với tôi, những vết máu mà tôi lưu lại trên mặt đất mọc lên từng đóa hoa tỏa hương thơm ngát, có người gọi đó là hoa mai, đẹp lắm.

Thoạt nghe tôi không tin.

Âm giới tăm tối này là nơi tử khí nặng nề. Âm phủ, Vong Xuyên là nơi chết chóc. Chỉ có tử vật, từ trước đến nay không hề có sinh vật.

Trừ một số thần linh vô vị thỉnh thoảng chiếu cố đến, nơi âm phủ này làm sao có thể tự mọc hoa được.

Cho đến mãi sau này, ở trong hòn đá tôi cũng ngửi thấy mùi thơm của hoa mai.

kỳ từng có trước kia, cảm giác không nở cũng dần dần nhạt đi. Chỉ là thỉnh thoảng trong đầu vẫn còn lướt qua hình bóng Mạch Khê.

Nhưng tôi nghĩ, cùng với thời gian chậm chậm trôi đi, hình bóng đẹp đẽ này rồi cũng có ngày tan biến trong đầu óc tôi thôi!

Giống như vết thương trên ngực dần dần lành lại, rồi cũng sẽ có ngày đến vết sẹo cũng không còn.

Khi vết thương lành hẳn, tôi có thể ra khỏi hòn đá đi bộ vài bước, hoa mai mà mọi người kể là nở bên mình tôi cũng đã sớm tàn rồi.

Tôi không hề có cảm giác nuối tiếc, tôi càng lúc càng nhận ra một cách sâu sắc rằng, bất kể là ánh mặt trời nơi trần thế hay mai đỏ hương thâm mê đắm lòng người, hay cả Mạch Khê dịu dàng như ngọc thì cũng nên trở thành khói mây dĩ vãng, thối nhẹ một cái là bay đi.

Cuộc sống ở âm giới không có gì khác so với ngày trước, tôi vẫn ngày ngày đi bộ bên bờ Vong Xuyên, ngày ngày đều tựa vào hòn đá đọc sách từ trần gian mang xuống.

Chỉ có điều những khao khát từng giấu trong đáy sâu tâm hồn giờ đây đều biến thành những hồi ức đơn thuần trong đầu. Những tình tiết đẹp đẽ cũng không còn có thể khiến tôi xúc động như trước nữa.

Một ngày, tôi từ bên bờ Vong Xuyên tản bộ về, ngẩng đầu nhìn, lần nữa lại vô tình nhìn thấy bóng người đang đứng bên tôi.

Một tay chàng đặt lên hòn đá, ánh mắt sâu thẳm nhìn xuống, không biết đang nghĩ gì. Khoảnh khắc đắm chiêu tĩnh lặng đó đã vẽ nên một bức tranh tuyệt mỹ.

“Mạch Khê...”. Tôi mở miệng, khẽ gọi hai tiếng đã lâu lắm rồi không gọi.

Người kia liền từ từ ngẩng đầu lên trong tiếng gọi của tôi.

Nhìn thấy gương mặt lâu lắm rồi không gặp ấy, tôi bất giác đưa tay áp lên tim mình, nơi trống rỗng ấy không còn cảm giác của trái tim đập rộn ràng nữa.

Nhưng vì sao, tôi lại không tìm được muốn khóc.

Bây giờ tôi mới hiểu, hóa ra không phải tôi không nhớ nhưng, mà chỉ là cố ép mình không nhớ nữa. Sợ rằng nỗi nhớ điên cuồng trào ra sẽ không có cách nào kìm giữ lại.

Trong ánh mắt càng lúc càng nhòa đi của tôi chàng nở nụ cười thật ấm áp: “Chẳng phải nàng nói muốn quyền rũ ta sao? Biểu hiện ngốc nghếch như vậy làm sao có thể lọt vào mắt bản thân được?”

Tôi đứng im bất động.

Chàng cười, đưa tay về phía tôi: “Tam Sinh, lại đây ta xem nào”.

Chân tôi bất giác tự tiến lại gần chàng. Chàng vuốt tóc tôi: “Chẳng phải nàng ghét nhất là bị người khác đụng vào tóc nàng sao?”

Tôi thành thật gật đầu: “Vì hòn đá mọc tóc đâu có dễ”.

“Ta đụng vào tóc thế này, nàng có tức giận không?”

Tôi lắc đầu: “Không, vì là Mạch Khê”.

Chàng hí mắt cười vô cùng vui sướng. Tôi nói: “Chàng bây giờ là chiến thần rồi, em đánh không lại được chàng nữa”. Tay chàng đột nhiên dừng lại, chàng càng ấn mạnh lên tóc tôi. Tôi lại nói: “Cho dù có đánh lại được, em cũng không thể ra tay”.

“Không nở sao?”

“Không nở”.

Chàng trầm ngâm, đột nhiên đưa tay nắm chặt lấy tay tôi, mười ngón tay đan chặt vào nhau: “Tam Sinh, cùng ta lên thiên đình nhé. Nàng thích mai như vậy thì làm tiên nữ hoa mai có được không?”

Tôi ngẩng đầu nhìn chàng, thấy vẻ mặt chàng nghiêm túc, biết là chàng không nói đùa, tôi bất giác sợ đến mức lùi lại phía sau, muốn vùng ra khỏi tay chàng. Chàng lại càng giữ chặt hơn.

Tôi có chút hoảng loạn: “Em chỉ là linh vật nơi âm phủ, là đá Tam Sinh người đầy âm khí, vốn không nên lên thiên đình, hơn nữa, bây giờ lại bị mất tim...”

Mạch Khê thờ dãi một tiếng: “Tam Sinh, nàng dùng ba kiếp để quyền rũ ta, bây giờ đã quyền rũ được, lại muốn quay lưng bỏ chạy sao? Như vậy không được. Ta không thể buông tay được”.

“Chàng... nói gì cơ?”

“Tam Sinh, nàng đã quyến rũ được ta rồi.”

Tôi ngơ ngác.

Mạch Khê lấy trong lòng ra một vật hình tròn phát sáng: “Vốn dĩ muốn đưa cho nàng muộ n một chút”. Chàng niệm chú, tôi chỉ thấy vật trong lòng bàn tay chàng lóe sáng, thoáng chốc không nhìn thấy đầu nữa, ngay sau đó tôi thấy lồng ngực mình nóng ran, cảm giác ấm áp lâu lắm rồi không có lại một lần nữa trào lên trong tim tôi.

Trái tim của tôi.

Mạch Khê đã trả lại cho tôi trái tim trước đó bị moi đi.

Tình cảm trong tim tôi trào lên mãnh liệt, dồn nén lên huyết dịch làm nổi đau ầm áp lan tỏa toàn thân: “Mạch Khê! Em... em...”. Nước mắt trào ra, “Em sinh ra ở Vong Xuyên, từ trước đến nay chưa từng được sống thực sự, ở cái nơi chết chóc này một thời gian dài như vậy, em sợ em không biết sống”.

Ngón tay chàng nhẹ nhàng vuốt má tôi, dịu dàng nói: “Nơi đây đã nuôi dưỡng Tam Sinh, mà Tam Sinh của ta là một linh vật sống phóng khoáng mạnh mẽ nhất mà ta thấy, nàng làm sao lại không biết sống”.

Chàng lại nói: “Tam Sinh, Vong Xuyên bắt tử”. Chàng khẽ vò tóc tôi: “Cùng ta lên thượng giới, làm vợ của chiến thần có được không?”.

“Chàng đã bị em quyến rũ rồi phải không?”.

Chàng thờ dài: “Bị quyến rũ lâu rồi”.

Tôi cúi đầu, ngả vào vòng tay chàng, nhẹ nhàng đưa tay ôm chặt lấy eo chàng, nhẹ nhàng áp má lên ngực chàng.

“Có lấy ta không?”.

“Lấy”.

Chương 17: Yêu Mà Phải Biệt Ly

Phiên ngoại 1: Yêu mà phải biệt ly

Lại là một đêm cô tịch ở kinh thành.

Người canh phủ gõ chiêng báo đã qua canh ba ngáp một cái, đi vào con ngõ nhỏ phía sau phủ tướng quốc, mệt mỏi gõ chiêng.

Từ trong những bức tường không cao lắm của phủ tướng quốc hắt ra ánh nến. Người canh phủ nhón chân nhìn vào trong sân, vẫn là một rừng mai, vừa mới qua đông, hoa mai đã rụng, những chồi non cũng chưa mọc ra nhiều lắm. Khi gió thổi qua chỉ có những cành cây trơ trụi đứng đưa.

Phía trong rừng mai có một gian nhà giản dị, lúc này đang hắt ra ánh nến dịu dàng. Dân gian tương truyền tướng quốc đại nhân không thích xa xỉ, ngày ngày ngủ trong một gian nhà đơn sơ.

Nói dóc! Canh phủ bĩu môi, thế nào gọi là “ngủ” ở trong nhà, rõ ràng là tướng quốc đại nhân gần như đêm nào cũng thức. Từ khi vị đại nhân này sống ở đây, đêm nào anh ta cũng điếm canh, đêm nào cũng nhìn thấy phòng của tướng quốc đèn đuốc sáng trưng.

Canh phủ vô cùng hiếu kỳ. Vị tướng quốc đại nhân này rốt cuộc là người như thế nào. Rõ ràng là quyền khuynh thiên hạ, dưới

một người trên vạn người mà lại thích sống ở trong căn nhà bình dân như vậy. Không sợ có người âm mưu hãm hại ông ta sao? Hay là ông ta tin chắc rằng mình cây ngay không sợ chết đứng? Hằng ngày ông ta đều không cần ngủ sao?

Nhưng việc của người bề trên thì một người canh phủ như anh ta làm sao có thể hiểu được, thế nên lại tiếp tục ngáp, đoán già đoán non đủ các loại khả năng rồi lại loạng choạng rời khỏi đó.

Canh phủ không hề nhận ra rằng sau khi anh ta đi xa, cửa của căn nhà gỗ đơn sơ đó mở ra. Người chủ căn nhà vội vàng chạy ra như đang đuổi theo một cái gì, chạy đến khoảng sân trống vắng, chàng đột nhiên dừng

bước.

Có ai ngờ người nam tử yếu ớt như vậy lại chính là vị tướng quốc quyền lực, có khả năng hô phong hoán vũ trong triều.

Khẽ thở dài một tiếng, Mạch Khê cười tự giễu: “Lại là một giấc mộng”.

Đêm xuân lạnh giá, chàng chỉ khoác một chiếc áo mỏng nhưng không vội vào phòng. Đứng ở trong sân lặng lẽ nhìn trăng tàn một lúc, đột nhiên nói nhỏ: “Vi sao ngay cả mơ cũng không để cho ta được mơ hết?”.

Chàng chậm chậm đi vào rừng mai sau nhà. Ở dưới một gốc mai, chàng lập một bia đá nhỏ, trên mặt đá khắc bốn chữ “Ngô thê[1] Tam Sinh”. Chàng ngồi xuống bên bia đá, nhìn cành mai đã rụng hết hoa, nói khẽ: “Vi sao lại không trở về thăm ta? Nàng không nhớ ta sao? Ngày ngày đêm đêm ta đều rất nhớ nàng”.

[1] Vợ ta.

“Ta đã dâng tấu lên hoàng thượng, xử tru di cửu tộc đại tướng quân, nàng không cần phải ghen với Thi Sảnh Sảnh một cách ngốc nghếch nữa, cũng sẽ không bị họ ức hiếp nữa. Lúc nhỏ nàng luôn nói ta dễ mềm lòng. Nàng chưa bao giờ hiểu, ta chỉ mềm lòng đối với nàng thôi, chỉ thấy bối rối trước nàng thôi”.

“Tam Sinh, trả lời ta một câu được không?”.

Gió cắt qua má chàng, lạnh buốt xương.

“Tam Sinh, đừng chơi trò ú tim với Mạch Khê nữa, nàng biết ta sợ nhất chính là không tìm thấy nàng mà”.

“Điều ta sợ nhất là không tìm thấy nàng...”.

“Nàng làm sao có thể để cho ta không tìm thấy nàng lâu như vậy?”.

Làm gì có ai trả lời chàng, làm gì còn có người từ phía sau cây mai đột ngột nhảy ra, làm gì có người mắt không chớp nhìn chàng không rời, muốn chàng làm hôn lễ cho chàng và nàng.

“Ngày mai nhé, sau khi bọn họ bị chém đầu ở cửa chợ, nàng hãy hết giận mà về nhé. Ta đợi nàng”. Chàng tự nói với mình, cũng không quan tâm đến việc có người đáp lại hay không.

Ngày hôm sau khi buổi triều sáng kết thúc, lúc chàng đi ra khỏi triều đường đột nhiên cảm thấy choáng váng. Quan viên bên cạnh vội vàng đỡ lấy Mạch Khê, nói: “Tướng quốc đại nhân trong người có chỗ nào khó chịu? Hạ quan thấy sắc mặt của ngài không được tốt”.

Mạch Khê khẽ ho hai tiếng, xoa tay nói không sao. Nhưng vừa đi được hai bước, chàng lại càng ho dữ dội hơn, nhất thời không thể đứng thẳng lên được. Các quan viên vây lấy chàng, nói: “Có cần phải bẩm báo hoàng thượng về việc giám sát chém đầu trưa nay không?”.

“Không cần”. Mạch Khê lạnh lùng cắt ngang lời viên quan đó, liếc ông ta một cái. Che miệng kìm tiếng ho tự bước đi.

Các quan đại thần phía sau chẳng ai dám bước lên tỏ vẻ quan tâm nữa.

Vị quan đại thần bị trách mắng gượng gạo cười, một vị đại thần khác vốn có quan hệ tốt với ông ta đi đến nói nhỏ vào tai: “Ai mà không biết mấy năm qua tướng quốc chờ đợi ngày hôm nay như thế nào. Câu nói của ông gây họa rồi đấy”.

Người đó mặt xanh lét, nhìn theo bóng hình gầy gò của tướng quốc đang xa dần, cuối cùng chỉ biết thở dài một tiếng vô cùng hối hận.

Ra đến cửa cung đã có người chuẩn bị kiệu. Mạch Khê vén rèm định bước vào kiệu, chợt thấy một bóng người quen thuộc lại gần, chàng ngược mắt nhìn, hóa ra là đại quốc sư.

Trong lòng có chút xao động, chàng không kìm được lại ho hai tiếng.

Hai vị này đều là hai người cực kỳ cao ngạo, ngày thường nếu gặp nhau thì không ai thì lễ chào hỏi, nhưng hôm nay đại quốc sư lại chủ động tìm gặp Mạch Khê.

Đại quốc sư mở lời trước: “Những người thuộc cửu tộc kia có can hệ gì? Chẳng qua là ân oán giữa một vài người, sao lại làm liên lụy đến những người vô tội khác?”.

Mạch Khê ho một cơn dữ dội, một lúc sau mới bình tĩnh trở lại, cười nhạt nói: “Câu nói này của ngài muộn rồi”.

Đại quốc sư trầm mặc hồi lâu, thở dài: “Năm đó là sai lầm của tôi. Tôi gieo nghiệt nên để cho tôi trả mới phải”.

Mạch Khê không để ý đến ông ta nữa, cúi người ngồi vào trong kiệu.

Chiếc kiệu dần dần chìm lấp trong biển người hối hả của chốn kinh thành.

Cửa chợ.

Mạch Khê ngồi ngay ngắn trên giám trăm[2] đài, chàng đăm đăm nhìn vào giữa pháp trường. Trước kia ở đó từng có một cái đài cao, nơi thiêu cháy Tam Sinh của chàng.

[2] Giám sát việc hành hình.

Tam Sinh duy nhất trong cuộc đời này của chàng.

Tim đột nhiên nhói đau, Mạch Khê cúi mắt nhìn xuống che giấu tất cả thần sắc của mình.

Giờ Ngọ sắp đến, chàng phát tay một cái, nhóm phạm nhân đầu tiên được dẫn lên. Đại tướng quân đã cắn lưỡi tự sát trong ngục, đám người bị giải lên là các bà vợ, ba người con trai và một người con gái duy nhất của ông ta - Thi Sảnh Sảnh.

Mạch Khê che miệng ho một lúc, tên thị vệ đứng cạnh nhìn mặt trời hỏi chàng có hành hình không. Chàng gật đầu. Thị vệ giờ tay nhưng tiếng "Trăm" còn chưa phát ra, người con gái tóc tai rũ rượi mặt mày nhem nhuốc đột nhiên hét lên một tiếng xé tai: "Mạch Khê! Kiếp sau! Kiếp sau ta quyết không thích người nữa! Ta cũng nguyện rửa cho người vĩnh viễn không thể ở bên người người yêu! Người vĩnh viễn không thể chung sống cùng cô ta".

Trả lời cô ta chỉ có một trận ho như xé gan xé phổi.

Tên thị vệ thân hình lực lưỡng như beo từ phía sau Thi Sảnh Sảnh tiến lên bịt miệng cô ta lại, Thi Sảnh Sảnh cố sức vùng vẫy, gào lên: "Kiếp này người giết chín họ nhà ta! Nếu như có kiếp sau ta nhất định để người phải tự tay giết chết người người yêu nhất! Người và cô ta sẽ đời đời kiếp kiếp không được an lành".

Mạch Khê nghe đến câu đó, vô cùng phẫn nộ, ánh mắt dữ tợn đến mức khiến cho thị vệ bên cạnh cũng cảm thấy khiếp sợ.

Mạch Khê cố gắng kìm nén sự run rẩy trong lồng ngực, rút lệnh bài trên bàn, ném mạnh xuống đất: "Đại náo pháp trường, tội càng thêm tội, chém ngang lưng".

Đám đông nghe thấy vô cùng khiếp sợ.

Thi Sảnh Sảnh giữa đầu nhìn trời cười lớn, như thể bị điên: "Các người sẽ bị quả báo! Người tưởng rằng cô ta sẽ quay về sao? Cô ta chết rồi! Cô ta chết rồi!".

Mạch Khê siết chặt nắm tay, giọng nói ôn hòa lễ độ thường ngày lúc này còn lạnh hơn băng giá: "Chém ngang lưng, bổn quan muốn cô ta phải tận mắt nhìn thấy chín họ của mình bị giết sạch như thế nào".

Hôm đó ở cửa chợ, máu tươi chảy đầy mặt đất, tiếng gào khóc và tiếng thét chói tai của người con gái đó cho đến lúc kết thúc buổi hành hình vẫn còn văng vẳng trong không trung. Giống như tiếng kêu oan của ác quỷ đâm vào màng nhĩ. Cuối cùng thi thể của cô ta cũng giống như những người khác bị bỏ lại sơ sài, không biết ném đi đâu.

Từ đó về sau, mỹ danh "Quân tử ôn hòa" của tướng quốc không còn tồn tại nữa.

Đêm hôm đó, Mạch Khê sinh bệnh, nằm liệt giường. Hoàng đế lệnh cho thái y đến khám, kết quả chẩn đoán là bệnh lao. Cả triều đình đều thất kinh.

Thế nhưng người bệnh lại có vẻ bất cần, uống chút thuốc chống lại mấy ngày phát bệnh rồi lại lên triều, tất cả mọi việc vẫn xử lý như ngày thường. Chàng không nói thì cũng không ai biết chàng đã bệnh đến mức nào, trông không có gì khác với người bình thường. Cũng không ai thấy chàng ho nhiều.

Lâu dần mọi người cũng quên việc chàng là người mắc bệnh lao.

Lại một mùa đông rét đậm.

Hoa mai trong sân nở rất đẹp. Mạch Khê khoác chiếc áo ngoài đứng trước cửa gian nhà gỗ nhìn vườn mai rất lâu, mãi đến khi trời dần tối không thể nhìn rõ thứ gì, chàng mới từ từ về phòng, thấp nền. Ánh nến khiến gương mặt chàng hiện rõ vẻ xanh xao nhợt nhạt đến kinh người, hai má chàng hóp lại, quầng thâm dưới mắt trũng sâu.

Chàng ngồi trước thư án, trải ra một tờ giấy Tuyên, từ từ phác ra hình thể của một cây mai. Đặt bút xuống, chàng lặng lẽ nhìn một hồi, quỷ thần xui khiến thế nào lại khiến chàng cầm bút lên, vẽ thêm một chút, bóng dáng một người con gái như ẩn như hiện sau cây mai, dường như nàng đang say sưa ngửi mùi hương dịu dàng trên cây mai, đắm chìm trong đó.

Mạch Khê nhìn người trong tranh, lại như thể không nhìn thấy gì. Chàng đưa tay ra, ngón tay chạm vào dấu mực vẫn chưa khô trên tờ giấy.

Cảm giác lạnh lẽo truyền từ đầu ngón tay đến tim chàng, chàng nhắm mắt lại, nhưng không kim được tiếng ho. Chàng bất ngờ gặp người, thổ huyết trên mặt giấy, đỏ tươi hệt như hoa mai thật trên cành.

"Mạch Khê!".

Nghe thấy có người gọi chàng, chàng vội mở mắt. Người con gái đó ngồi trên giường, trong tay còn cầm áo của chàng, đang tỉ mỉ khâu cho chàng: "Mạch Khê, áo của chàng sao lại rách thế này? Bị bắt nạt sao? Có đánh lại bọn chúng không?".

Mạch Khê không dám chớp mắt, lặng người nhìn như ngây dại.

“Tam Sinh...”.

Tiếng chiêng điểm canh bên ngoài vọng lại, bóng hình đó chao nghiêng rồi tiêu tan theo cơn gió.

Mạch Khê vùng dậy muốn đuổi theo, nhưng cơ thể không nghe theo sự sai khiến của chàng, thân hình chàng đổ về phía trước, ống tay áo quét đổ nền trên bàn.

Lửa cháy bùng bùng, Mạch Khê cũng không thém để tâm, nỗi đau trong lòng chàng không có cách nào kìm nén được, mắt nhìn đăm đăm về nơi Tam Sinh vừa biến mất, thì thào nói: “Ai sẽ lại kêu đèn vá áo cho ta... Tam Sinh, ai nguyện kêu đèn vá áo cho ta?”.

Ngọn lửa bén lên rèm cửa. Mạch Khê nhìn thấy ánh lửa rùng rục nhưng chỉ nhếch mép cười.

...

Canh phu đi qua sân của phủ tướng quốc, đi qua hai con phố, gõ chiêng hô: “Cẩn thận củi lửa”, rẽ qua góc phố, liếc thấy ánh sáng.

Phía phủ tướng quốc đã cháy đỏ một vùng trời.

Chương 18: Đòi Đòi Kiếp Kiếp

Khi hồn phách Mạch Khê bay ra khỏi thân xác phàm trần, Vũ Khúc Tinh Quân đã sớm đợi trên không trung.

“Cung nghênh thần quân quy vị. Thiên Đế đã bày sẵn yến tiệc đón tiếp thần quân”.

Nhớ lại mọi việc, chiến thần Cửu Thiên lịch kiếp trở về lại không hề cảm thấy một chút vui mừng. Bên tai chàng đầy ắp tiếng nói văng vẳng của Tam Sinh: “Em thích chỉ vì được gặp chàng”.

Trong lòng không thể kìm được sự ám áp xót xa. Chàng quay đầu nhìn xuống người con gái đang thất thần trống rỗng ngồi trên chiến trường ôm lầy “Mạch Khê” toàn thân đầy máu nơi hạ giới, trầm tư hồi lâu mới nói: “Vũ Khúc, Ti Mệnh đâu?”.

Nghe thấy sự lạnh lẽo băng giá trong câu nói của Mạch Khê, Vũ Khúc bất giác rung mình một cái: “Ti Mệnh... Ti Mệnh...”.

“Thôi, ta sẽ tự đi tìm cô ta”.

Vũ Khúc chưa kịp cầu xin, đột nhiên tiếng cười sắc nhọn xuyên thấu tim gan con người từ dưới hạ giới phá vỡ khoảng không truyền lại. Thanh âm ghê rợn đến mức Vũ Khúc Tinh Quân cũng cảm thấy khiếp sợ, ông nhìn Tam Sinh thờ dài: “Đáng tiếc thay, âm giới hiểm khi có một linh vật thông minh như vậy, trải qua kiếp này e rằng sẽ nhập chấp niệm, giáng xuống thành ma quỷ”.

Mạch Khê nhú mày, thân hình bất động, Vũ Khúc vội vàng khuyên nhủ: “Thần quân, không thể! Không thể được! Đây là chuyện của hạ giới, không thể nhúng tay vào!”.

Mạch Khê lạnh nhạt nhìn Vũ Khúc một cái, nói: “Bản quân đã nói sẽ nhúng tay vào sao?”. Vũ Khúc toát mồ hôi. Mạch Khê lại nói: “Bản quân chẳng qua chỉ nhìn thấy một người trần rất có tiên duyên, muốn chỉ bảo anh ta một chút thôi”.

Vũ Khúc vuốt mồ hôi lạnh, nhìn Mạch Khê “chỉ bảo” người phàm tên là Trương An. Vũ Khúc không nén được tiếng thờ dài trong lòng, đây đâu phải là tình kiếp của hòn đá kia, tình kiếp này rõ ràng là đã cuốn cả chiến thần của Cửu Thiên vào rồi.

Chiến thần quả tình và hòn đá vô tình đã động chân tình, thật là tai họa lớn của trời đất!

Khi linh thể của linh vật tên là Tam Sinh thoát ra, Vũ Khúc thấy rất rõ ràng, Mạch Khê đã chặn vị phán quan từ xa đến, đưa cho ông ta một cái công tay. Vũ Khúc dù ở xa cũng cảm thấy thần khí phát ra trên chiếc công đó. Mạch Khê nói với vị phán quan một vài câu, phán quan cười hiểu ý.

Vũ Khúc nhìn xuống, vốn muốn tỏ ra không nhìn thấy gì, nhưng khi thấy vị phán quan dùng chiếc công đó khóa cổ tay Tam Sinh lại, Vũ Khúc không nhịn được nói: “Thần quân, chiếc công đó thần khí mãnh liệt, thạch linh Tam Sinh là một linh hồn do âm khí bên bờ sông Vong Xuyên tụ lại mà thành. Dùng nó công tay cô ta, e rằng vô cùng không thỏa”.

Mạch Khê không trả lời, đăm đăm nhìn phán quan dẫn Tam Sinh đi, trong đôi mắt đen sáng lên ánh nhìn thâm thúy, cuối cùng ánh mắt đó dừng lại ở lòng bàn tay chàng. Đột nhiên nói: “Vũ Khúc, hãy hãy bốn mươi chín đạo thiên lôi có ghê óm không?”.

đạo thiên lôi tất nhiên là cực kỳ kinh khủng”.

“Người có thể vì một việc nào đó mà cam tâm tình nguyện chịu những đạo thiên lôi đó không?”.

Vũ Khúc lắc đầu lia lịa: “Đó là hình phạt hồn xiêu phách tán!”.

Mạch Khê cười nhạt, nắm chặt bàn tay, giọng nói nhỏ như thể thì thầm: “Nếu như có thể đổi lấy Tam Sinh, chịu hình phạt đó cũng cam lòng”. Vũ Khúc không nghe rõ, định hỏi lại, Mạch Khê lại nói: “Vũ Khúc, bữa tiệc của Thiên Đế ta không đi nữa, nếu Người thực sự muốn bày yến tiệc cho ta, thì lần sau hãy bày tiệc cưới cho ta”. Nói xong, cũng không đợi Vũ Khúc kịp phản ứng gì, thân hình Mạch Khê lóe sáng một cái rồi biến mất.

Vũ Khúc đứng một mình giữa không trung hồi lâu, muốn khóc mà không khóc được.

Âm giới.

Mạch Khê đi trước Tam Sinh một bước, tới điện kiến Diêm Vương, lúc đó Diêm Vương đang đau đầu khổ sở vì chưa biết xử lý Tam Sinh thế nào, xử nhẹ thì không hợp luật pháp, xử nặng thì không nhẫn tâm. Mạch Khê bước vào điện lạnh nhạt nói hai chữ: “Moi tim”.

Sự xuất hiện đột ngột của Mạch Khê làm Diêm Vương giật thót, đầu chú xuống gầm bàn, run rẩy lắp bắp nói: “Đại điện này, nên đại điện mới lát xong mà! Sao đã lại tới rồi?”.

Mạch Khê lạnh lùng nói: “Ra ngay”.

Diêm Vương người gầy gò dưới gầm bàn len lén lộ mắt nhìn ra, nhìn Mạch Khê một cách vô cùng đáng thương, nói: “Thần quân à! Tiểu vương cũng không muốn xử phạt Tam Sinh đâu, nhưng khổ nỗi quả thật lần này cô ta làm hơi quá. Tiểu vương... tiểu vương quả thật không giúp được!”.

“Tất nhiên là phải phạt rồi”. Mạch Khê nói: “Xử phạt moi tim”.

Diêm Vương ngơ ngác nhìn Mạch Khê hồi lâu mới ngập ngừng nói: “Thế này, thế này có phải là quá nhẹ không, dù sao thì lần này Tam Sinh cũng đã làm rối loạn trật tự thiên địa...”.

“Như thế là được rồi. Bề trên nếu có trách phạt thì ta sẽ gánh cho ông. Tim Tam Sinh sau khi moi ra, ngay lập tức đưa cho ta”.

Phía ngoài điện Diêm Vương khẽ vọng lại tiếng bước chân, chắc là phán quan áp giải Tam Sinh đến. Mạch Khê vội lách người nấp vào cây cột to sau điện, vẫn không quên nhắc khẽ Diêm Vương: “Tìm một quỷ sai hành hình nhanh nhẹn, đừng để nàng chịu khổ”.

Tam Sinh đi sau phán quan bước vào, gương mặt bình tĩnh giống như ngày thường vẫn tán gẫu với Diêm Vương. Khi Diêm Vương nói ra hai chữ “Moi tim”, Tam Sinh nhìn Diêm Vương khẽ cười, quý xuống cúi lạy, không hề nói một câu cảm tạ hoặc bất mãn, bình tĩnh chịu phạt.

Sau khi đi ra khỏi điện, Bạch Vô Thường hỏi nàng: “Có hối hận không?”.

Mạch Khê ẩn sau lưng họ, nghe được câu hỏi này bất giác dừng bước.

“Không hối hận”.

Đầu ngón tay chàng khẽ cử động rồi lại cuộn thành nắm đấm, ánh sáng trong mắt Mạch Khê khẽ chuyển động, cuối cùng cũng kìm nén được nỗi thôi thúc muốn tiến lên phía trước ôm chặt lấy nàng. Mạch Khê nghĩ, lời đáp không hối hận lúc này kiên định như vậy, thế thì sau này không thể hối hận nữa.

Mạch Khê nhận trái tim của Tam Sinh từ tay quỷ sai, nâng lên một cách cẩn thận, dùng thần khí của mình để bảo vệ.

Chàng nhìn ra xa, thấy Tam Sinh ôm vết thương chậm chậm khó nhọc bò vào trong hòn đá Tam Sinh. Nghìn vạn năm nay, trái tim vốn dĩ đã sớm tĩnh lặng không chút sóng gió này khó khăn lắm mới cuộn trào lên mấy đợt phong ba, âm thầm đau đớn, chàng nghĩ, cổ chịu đựng một chút, cổ chịu đựng một chút. Cũng không biết là bảo Tam Sinh chịu đựng hay là bảo mình chịu đựng.

Trở lại thiên đình, nơi đầu tiên Mạch Khê đến chính là Thấu Hồn Các.

Trên Thấu Hồn Các có một bảo vật nhà trời, tên gọi Thấu Hồn, có thể rửa sạch linh hồn trong thiên hạ, cho dù là yêu ma quỷ quái ở phương nào, khi đi qua bảo vật này, yêu khí sẽ hoàn toàn biến mất, lập tức biến thành không khác gì người trần.

Mạch Khê nâng trái tim của Tam Sinh lên, đặt trước Thấu Hồn, sau một hồi rung lên khe khẽ, trái tim tươi sống liền biến thành không khác gì một hòn đá bình thường. Mạch Khê lại cười, ôm lấy hòn đá vui vẻ trở về cung điện Trường Thắng Thiên của mình.

Thiên giới đồn rằng, chiến thần Mạch Khê sau khi lịch kiếp trở về sống ngày càng bí ẩn. Không nói đến việc từ chối yến tiệc đón chào của Thiên Đế, cả ngày đóng cửa không ra ngoài, đến những thần quân trước kia vẫn thân thiết đến tận cửa thăm hỏi ngài cũng từ chối không tiếp.

Trong lúc mọi người đều bàn tán không ngớt về vị thần quân này, đột nhiên thiên lôi đánh xuống điện Trường Thắng Thiên.

Tiếng sét đánh không hề nhỏ, bầy bầy bốn mươi chín đạo thiên lôi đánh liên tiếp vào điện của chiến thần, rung chuyển đến mức làm nửa cõi thiên giới đều rung lên ba hồi, đến mức Thiên Đế đang đem phải vội vàng lao đến, chỉ thấy Trùng Trùng Thiên bị lửa thiêu đỏ rực, chiến thần toàn thân đầy máu tẩm trong biển lửa, trong tay không biết đang cầm vật gì, mặt đầy vết máu lem luốc nhưng miệng lại nở một nụ cười dịu dàng nhất.

Chưa bao giờ thấy nét mặt của chiến thần như vậy, chúng thần nhìn ngài, nhất thời không ai dám lên giúp ngài một tay.

Cuối cùng lại là Ti Mệnh Tinh Quân phản ứng đầu tiên, kéo lấy Vũ Khúc, hợp lực cứu Mạch Khê ra khỏi biển lửa đang thiêu đốt. Đến khi nhìn thấy vật trong tay Mạch Khê là gì, Ti Mệnh không nén được hít sâu một hơi: “Ngài... ngài... ngài đã giúp cô ta đổi mệnh”.

Chúng thần nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của Ti Mệnh, liền dồn mắt nhìn thứ Mạch Khê đang nâng trên tay, đó chính là trái tim của Tam Sinh, lúc này đã biến thành tinh thể lỏng lánh, âm khí không còn, sát khí cũng tiêu tan, thứ duy nhất còn lại trong đó là thần khí kiêu hãnh, giống như mai đo nở giữa mùa đông giá lạnh, kiêu hãnh giữa băng tuyết.

Ánh mắt của Thiên Đế tối sầm, gằn giọng nói: “Làm càn! Nghịch thiên cải mệnh là tội lớn làm rối loạn trật tự thiên địa! Người quả thật cho rằng mình là thượng thần thì không cần phải sợ trời phạt hay sao?”.

Vũ Khúc lúc này mới hiểu ra. Chẳng trách thần quân muốn Tam Sinh đeo bộ cồng tay đó, chẳng trách ngài muốn moi tim của Tam Sinh, chẳng trách ngài hỏi về bốn mươi chín đạo thiên lôi. Hóa ra ngài đã sớm tính toán cho tương lai rồi.

Đeo cồng tay cho Tam Sinh, để cho thần khí xua đuổi âm khí trong người nàng. Moi tim nàng mang lên thiên giới là để giúp nàng hoàn toàn cải mệnh, tự ý cải thiên mệnh là phải chịu bốn mươi chín đạo thiên lôi, ngài đã sớm lên kế hoạch cho tất cả, nhưng không để cho ai biết, một mình gánh chịu tất cả.

Mạch Khê im lặng, đặt trái tim đó vào trong lòng rồi nói với Thiên Đế: “Mấy ngày nữa thần sẽ đến âm giới một chuyến. Lần trước bệ hạ bày tiệc đón mừng cho thần nhưng thần không đi, lần này hãy thay thần bày tiệc cưới. Mạch Khê nhất định không thất hứa”.

Thiên Đế trừng mắt nhìn chàng hồi lâu: “Vì hôn đá Tam Sinh mà để cho bản thân biến thành nhếch nhác như vậy, có đáng không?”.

“Cho dù biết là phải chịu hình phạt hồn xiêu phách tán, nàng vẫn vì thần mà đại khai sát giới. Vì sao thần lại không thể vì nàng mà chịu bốn mươi chín đạo thiên lôi?”.

“Người quyết tâm muốn cưới linh vật của âm giới sao?”.

Mạch Khê lắc đầu: “Bây giờ nàng đã có thể được coi là thần tiên rồi”.

Thiên Đế thở dài: “Trên Cửu Trùng Thiên này, nữ tử tốt hơn cô ta nhiều vô kể, vì sao người lại chung tình với hôn đá đó?”.

Mạch Khê đột nhiên nhớ đến lời lần trước Tam Sinh nói với Bạch Vô Thường, đột nhiên bật cười: “Đã gặp rồi, thần cũng không còn cách nào khác”.

Chúng thần đều lặng đi. Thiên Đế nhìn ánh lửa ở Trùng Trùng Thiên một hồi, cuối cùng phát tay áo bỏ đi, chỉ để lại một câu: “Người muốn cưới, cô ta muốn gả, ta chẳng lẽ lại đi ngăn cản nhân duyên sao?”.

Mạch Khê nhìn xuống, cho dù toàn thân đầy vết máu lem luốc, nhưng chúng thần đều nhìn thấy nụ cười vui mừng không che giấu được trên môi chàng.

Tam Sinh, Tam Sinh...

Lần này, cuối cùng ta đã có thể cho nàng đời đời kiếp kiếp rồi.

Chương 19: Cái Chết Của Ti Mệnh Tinh Quân

Ti Mệnh chết rồi!

Kỳ thực cũng không phải là chết. Chẳng qua chỉ là do không cẩn thận rơi xuống Túc Tiên Đài, ngủ thiếp đi mất.

Dưới Túc Tiên Đài là Quỳnh Trì (ao tiên), chứa rượu vạn năm, thơm nức mũi, nhưng lại cũng làm cho người ta say khùng kiếp. Cho dù là thượng thần thì uống nhiều cũng sẽ ngủ cả nghìn năm mới tỉnh dậy được.

Ti Mệnh Tinh Quân rơi cả người xuống. Mà khắp thiên giới đều biết Ti Mệnh nổi tiếng là người không biết bơi, rơi xuống nếu không

uống no rượu, không trượng đến độ trắng mắt ra thì tự mình vĩnh viễn không thể nổi lên được. Cho nên, khi tiên tỳ giữ ao phát hiện ra Ti Mệnh “chìm trong rượu”, luống cuống kéo nàng ta lên bờ, thì Ti Mệnh đã bị rượu làm cho bất tỉnh nhân sự rồi.

Lão tiên y bắt mạch cho Ti Mệnh, dự đoán rằng Ti Mệnh Tinh Quân muốn tỉnh lại chỉ ít cũng là chuyện của sáu, bảy nghìn năm sau.

Sáu, bảy nghìn năm đối với những thần tiên vô thọ không phải là khoảng thời gian quá dài, nhưng Ti Mệnh quản mệnh lý của tam giới, làm chủ mệnh cách tam giới, còn phụ trách viết kiếp số, cảnh ngộ của tất cả những người lịch kiếp. Là một vị trí quan trọng trong những vị trí quan trọng. Trong tam giới này, một ngày vắng Ti Mệnh Tinh Quân cũng không được. Càng không nói đến vắng cả sáu, bảy nghìn năm.

Chúng thần không kim được hoang mang. Trách Ti Mệnh sao lại không cẩn thận như vậy, trong lúc rối trí không biết làm thế nào, thì tiên nga khê khàng nói, dường như nàng đã nhìn thấy trước khi Ti Mệnh rơi xuống Túc Tiên Đài đã đi cùng với Tam Sinh, người mà Mạch Khê thần quân mới lấy làm vợ, dường như họ đã có tranh chấp gì đó.

Câu này vừa nói ra, mọi người đều lặng đi một lúc, nháo nhác nhìn nhau, nhưng không ai dám đứng ra nói rõ ràng một câu.

Chiến thần vốn là một thượng thần thường phạt phân minh, nhưng đối với người vợ Tam Sinh này lại cực kỳ bênh vực, ai nói một câu không tốt đều không được. Tình hình căng thẳng hồi lâu, cuối cùng cũng được Hạc Tiên do Thiên Đế phái đến phá vỡ.

“Thế này là thế nào? Các người cứ để Ti Mệnh Tinh Quân nằm trên đất như thế sao? Sao không nhanh đi tìm tiên quân về! Thật là một lũ không có mắt”. Hạc Tiên quát các tiên ty canh giữ Quỳnh Trì một hồi, rồi lại nói: “Ti Mệnh vì sao lại say như vậy? Làm gì có tiên quân nào trượt chân rơi xuống Quỳnh Trì bao giờ?”.

Mọi người do dự hồi lâu, tiểu tiên nga lại nói lại câu vừa rồi.

Hạc Tiên nghe xong, trầm ngâm một lát: “Đã như vậy thì tại sao lại không đi tìm Tam Sinh đối chất”.

Không ai động đậy.

Hạc Tiên lạnh lùng hừ một tiếng: “Các người sợ cô ta chắc?”. Ông ta phất tay áo một cái bụi dọc bỏ đi.

Mười dặm xung quanh cung điện của chiến thần đều trồng mai, hóa phép tạo thành mùa đông lạnh lẽo, mai đỏ kiêu hãnh nở trong tuyết trắng, mười dặm hoa mai, mười dặm hương bay, làm cho cung điện chiến thần bớt đi mấy phần trang nghiêm, tăng thêm mấy đường phong nhã.

Hạc Tiên đi xuyên qua rừng mai bước vào trong cung điện chiến thần, một tỷ nữ nói rằng thần quân và phu nhân đang ở hậu điện thưởng mai. Hạc Tiên chau mày, bảo tỷ nữ dẫn đường.

Vẫn chưa bước vào hậu điện, đột nhiên Hạc Tiên nghe tiếng một cô gái nói: “Mạch Khê đừng động đậy, sắp vẽ xong rồi, cuối cùng để em bôi lên miệng chàng một chút son đỏ”.

Một tiếng thờ dài truyền lại, giọng chàng trai trầm trầm: “Tam Sinh, nàng vẽ là vẽ lưng của ta”.

“Tất nhiên”.

“Vì sao có thể nhìn thấy môi”.

“Là không nhìn thấy”. Người con gái đáp như một lẽ đương nhiên. “Nhưng thế thì làm sao nào, em muốn nhìn thấy mặt chàng”.

Hạc Tiên trầm suy nghĩ một lúc, quả thực tưởng tượng không ra vẽ sau lưng mà lại có thể nhìn thấy mặt thì sẽ là một cảnh tượng kinh khủng như thế nào. Ông ta để cho tỷ nữ đi vào thông báo, sau đó bước vào đại điện.

Cảnh tượng trước mắt làm Hạc Tiên ngạc nhiên. Mạch Khê thần quân ngày thường vốn lạnh lùng nghiêm trang lúc này đang vịn vào cây mai, đứng dưới bóng mai, tay cầm một bông mai, dường như đang thưởng thức mùi hương của nó. Thần thái trầm tĩnh, dịu dàng đó là điều mà Hạc Tiên chưa từng nhìn thấy ở chiến thần. Cách đó không xa, Tam Sinh vợ ngài mặt đầy mực nhem nhốc không nhìn, cầm bút vẽ trên trang giấy.

Nhìn thấy ông ta đi vào, nàng lau mặt qua loa hai cái, làm cho gương mặt càng bị bôi lem luốc nhếch nhác hơn. Nàng đặt bút xuống, nói: “Mạch Khê, đi tiếp khách đi”.

Những đường gân xanh trên trán Hạc Tiên giật giật.

Thần quân vốn nghiêm trang lại nghe theo lời cô gái, thong thả bước ra, mặt không biến sắc, nói: “Sứ giả Hạc Tiên sao lại rảnh rỗi đến chơi?”.

Hạc Tiên hành lễ với Mạch Khê, nói: “Thần quân có lẽ không biết, hôm nay Ti Mệnh Tinh Quân không cẩn thận trượt chân rơi xuống Quỳnh Trì, uống nhiều rượu quá, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh. Y quan nói Ti Mệnh Tinh Quân ít nhất cũng phải ngủ đến sáu, bảy nghìn năm”.

Mạch Khê gật đầu: “Ti Mệnh quả thực đã quá sơ suất”.

“Nhưng trước đó có tiên nga đã nhìn thấy Tam Sinh tiên tử ở cạnh Ti Mệnh Tinh Quân, hơn nữa hình như hai người đã cãi nhau”.

Mạch Khê đi đến bên Tam Sinh, vừa dùng tay áo tỉ mỉ giúp nàng lau vết mực trên mặt, vừa lạnh nhạt nói: “Có lẽ tiên nga đó nhìn nhầm”.

rồi, hôm nay Tam Sinh luôn ở cùng ta”. Tam Sinh nắm chặt lấy tay áo Mạch Khê, nép mặt vào vai chàng cọ cọ một hồi. Mạch Khê tất nhiên sẽ không ngăn cản hành động thân mật này của nàng, vui vẻ để cho nàng cọ bần cả áo.

Hạc Tiên nhìn hai người âu yếm tình tứ nhau một hồi, nhướn miệng cười nói: “Thần quân đã nói như vậy thì nhất định là tiểu tiên nga nhìn nhầm rồi. Hạc Tiên xin lỗi Tam Sinh tiên tử. Cáo từ”.

“Đợi chút”. Mạch Khê đột nhiên gọi Hạc Tiên lại. “Ti Mệnh phải ngủ đến sáu, bảy nghìn năm, chức Ti Mệnh ai sẽ đảm nhiệm thay?”.

“Thiên Đế sẽ có sự sắp xếp”.

“Ừ, sứ giả Hạc Tiên có thể thay ta nói với Thiên Đế rằng, Tam Sinh vợ ta hàng ngày thích xem sách, trong đầu có không ít thứ, sắp đặt mệnh cách chắc không kém Ti Mệnh mấy đâu”.

Trong mắt Hạc Tiên lóe lên tia sáng kinh ngạc, nhìn Tam Sinh một lúc rồi mới nói: “Tiểu tiên nhớ rồi, lời nói của thần quân nhất định sẽ đến tai Thiên Đế”.

Đợi Hạc Tiên đi xa rồi Tam Sinh mới ngẩng đầu lên, trong mắt tràn ngập ý cười rạng rỡ: “Thật không ngờ, thật không ngờ, Mạch Khê lại có thể nói dối một cách đường hoàng thế?”.

Mạch Khê vò vò tóc trên trán Tam Sinh, nửa cười nửa không nói: “Nàng lại còn dám chế nhạo ta sao. Nếu không phải nhìn thấy nàng tranh cãi quá gay gắt với cô ấy, ta đâu có để cô ấy vấp một cú như vậy?”.

Tam Sinh thở dài nói: “Đúng là hơi có lỗi với Ti Mệnh Tinh Quân. Chỉ là chuyện tranh chấp nhỏ như vậy mà khiến cô ấy phải ngủ đến sáu, bảy nghìn năm”.

Mạch Khê khẽ cười nói: “Tam Sinh, nàng quả thực cho rằng có một tiên quân ngu ngốc vậy sao? Với năng lực của Ti Mệnh làm gì đến nỗi bị ta ngâm chơi một cú như vậy đã ngã xuống Quỳnh Trì”.

Tam Sinh chớp chớp mắt: “Bản thân cô ấy muốn rơi xuống ư? Vì sao lại vậy?”.

Mạch Khê nhìn về hướng tầm điện của Thiên Đế nói: “Nghe nói trước đó vài ngày Ti Mệnh tỏ tình với Thiên Đế”.

Tam Sinh thất kinh: “Ti Mệnh thích Thiên Đế?”.

Mạch Khê cong môi khẽ cười: “Những bí mật của thiên giới đợi khi nàng ở đây một thời gian tự khắc sẽ biết thôi. Ti Mệnh lần này tỏ tình dường như bị Thiên Đế cự tuyệt rất dứt khoát, rất tổn thương... Ngày thường cô ấy thân với ta, nên ta biết một chút về tâm tư của cô ấy”.

“Tâm tư gì vậy?”.

“Ti Mệnh vốn là một người con gái thích tự do, sớm đã chán ghét chức vụ hiện giờ, cô ấy sờ dẫm vẫn ở lại trên thiên giới chỉ vì trong lòng luôn nhớ nhung Thiên Đế. Bây giờ nỗi niềm đó tan vỡ, cô ấy tất nhiên phải tìm cách thoát khỏi chức vụ đó. Say đến hơn mấy nghìn năm, nhân thể đã sớm biến đổi rồi, chức vụ này cũng sẽ có người khác làm thay, tự nhiên cô ấy sẽ được giải thoát”.

Tam Sinh không hiểu lắm nhưng vẫn gật đầu, nghĩ một lúc rồi ngẩng đầu nhìn Mạch Khê: “Ti Mệnh không muốn làm vị trí đó như vậy, cho thấy vị trí này chẳng có gì tốt cả, sao chàng lại muốn đẩy em xuống cái hố này?”.

Mạch Khê trầm mặc hồi lâu: “Vì sao nàng lại tranh cãi với Ti Mệnh?”.

Nhắc đến việc này, Tam Sinh bỗng trở nên quyết liệt, lập tức bỏ qua câu hỏi của mình: “Mạch Khê còn nhớ Trường An không?”. Mạch Khê gật đầu, Tam Sinh vỗ cùng phấn khích nói: “Hôm nay em nhìn thấy Ti Mệnh đang viết kiếp số cho các tiên nhân sắp lên thượng giới, em tiến lại gần xem thì vô tình nhìn thấy Trường An. Cậu ta đã tu luyện thành công sắp lịch kiếp thăng thiên rồi”.

“Ồ”. Mạch Khê đáp lại không hào hứng lắm, quay đầu nhìn bức tranh Tam Sinh vẽ, không bằng lòng lắm khi nghe Tam Sinh vồn vã nói về việc của một nam tử khác trước mặt mình như vậy.

Tam Sinh lại không để ý thái độ của Mạch Khê, tiếp tục nói: “Điều này vốn là một việc tốt, em cũng rất vui, nhưng Ti Mệnh lại nói với em rằng cô ấy phê cho Trường An phải trải qua tình kiếp, muốn Trường An phải yêu Bạch Cữu lúc ấy tuổi đã xế chiều! Phải trải qua một tình yêu khổ sở vĩnh viễn không thể nói ra”.

Mạch Khê theo phản xạ gật gật đầu, điều này quả thực là việc Ti Mệnh có thể làm được.

Tam Sinh đập tay xuống bàn tức giận nói: “Bạch Cữu lại là kẻ thù của hai chúng ta! Làm sao có thể để Trường An yêu loại tòi tẹt này được”.

Hai chúng ta - ba chữ này nói ra thật trôi chảy, Mạch Khê nghe thấy rất vui, chàng nhìn Tam Sinh, nói một cách dịu dàng: “Thế nàng muốn thế nào?”.

“Chắc chắn là không thể để cho Bạch Cữu vớ được món hời như vậy! Trường An là một cậu bé ‘ngon lành’ như thế, có ăn thì cũng phải để em hưởng...”.

Trong mắt Mạch Khê lóe lên một tia nguy hiểm, Tam Sinh đảo mắt nói: “Muốn ăn thì cũng phải xem em có đồng ý không chứ! Sau đó em nhớ ra Trường An chẳng phải là có một sư huynh sao, liền gợi ý cho Ti Mệnh, để Trường An và cái tên Trường Vũ gì đó đổi cho nhau chẳng phải tốt hay sao? Nhưng Ti Mệnh cứ nói như thế thì không được xem là lịch kiếp. Cho nên, em với cô ta to tiếng”. Tam Sinh lắc đầu cảm thán: “Không ngờ đầu óc Ti Mệnh lại nhanh nhẹn như vậy, đang cãi nhau với em mà vẫn có thể tính ra kế đó”.

Mạch Khê nghĩ một lúc những sự việc đã trải qua, đột nhiên nhắc đến một điểm bị lãng quên: “Cuối cùng kiếp số của Trường An được định như thế nào?”.

Tam Sinh trầm ngâm một lúc: “Có lẽ tờ giấy đó đã bị Ti Mệnh ném xuống ao Quỳnh rồi...”.

Mạch Khê thờ dãi một tiếng, dụi dụi đuôi mày nói: “Thăng thiên thành tiên chẳng qua chỉ là tiểu kiếp, các nàng lại cứ biến người ta thành thiên kiếp, số kiếp thế nào là ý trời, vượt qua thì sẽ thành thần, không vượt qua được thì thành quỷ. Tam Sinh, đùa hơi quá rồi nhé”.

Ngẩn người ra một lúc, đôi mắt Tam Sinh ngẩn lệ, nói một cách rất đáng thương: “Mạch Khê, em liệu có bị phạt không?”.

Có thêm bao nhiêu khúc mắc đi nữa thì lúc này đều bị tan thành mây khói trước cái nhìn đó, Mạch Khê khẽ cười vỗ nhẹ lên đầu Tam Sinh: “Không, đã có ta”.

Mục đích của Tam Sinh chính là chờ Mạch Khê nói câu đó, nhưng khi Mạch Khê nói ra như nàng mong đợi, Tam Sinh lại ngẩn người ra. Nàng lau nước mắt, thọc tay lên ngực Mạch Khê trách khê: “Mạch Khê, chàng chiều em như vậy, em sẽ sinh hư đấy”.

Ngón tay Mạch Khê dịu dàng vuốt lên má Tam Sinh: “Tam Sinh của ta thì có thể hư”.

Tam Sinh chỉ biết nhìn Mạch Khê say đắm.

Mùi hương thơm của hoa mai lướt qua cánh mũi, Tam Sinh đột nhiên phá vỡ không khí hỏi: “Vì sao chàng lại muốn em giữ chức Ti Mệnh?”.

Mạch Khê chớp mắt, đột nhiên bật cười: “Vẫn không quên việc này. Nhưng cũng chính tính khí cứng đầu của đá này mới lọt được vào mắt ta”. Mạch Khê sau khi thì thầm như tự nói với mình mới khẽ hỏi Tam Sinh: “Tam Sinh cho rằng sau này ta có thể coi nàng là tất cả không?”.

Tam Sinh lắc đầu.

Nàng luôn biết rằng, Mạch Khê có lý tưởng và hoài bão của riêng mình. Không gì có thể trở thành tất cả của chàng. Nhưng đây mới là Mạch Khê mà nàng yêu, ngay từ đầu nàng đã thích tư thế cao ngạo đạp lên đường Hoàng Tuyền mà đến của chàng.

Mạch Khê nói: “Trên chôn Cửu Trùng Thiên này, ta giữ chức chiến thần, có vô số điều phải bận lòng, nhưng Tam Sinh, nàng vì ta mà vứt bỏ địa phủ u minh, vứt bỏ quá khứ, lên thiên giới, ngoài ta ra nàng không hề có gì cả”.

Tam Sinh ngẩn người ra, bây giờ mới nghĩ đến việc mình lấy Mạch Khê là phải hy sinh nhiều như thế, đột nhiên nàng cảm thấy mình thật là vĩ đại, liền vỗ vai Mạch Khê nói: “Chàng phải đối tốt với em đấy nhé!”.

Mạch Khê đỡ khóc đỡ cười nắm chặt tay Tam Sinh, nói tiếp: “Nhưng mà ta lại không nở. Với tính cách của nàng, không nên chỉ dựa vào ta mà sống. Ta tìm cho nàng chức Ti Mệnh, một là để nàng nhanh chóng gia nhập vào thế giới thần tiên, đồng thời có thể tìm được một chỗ đứng nơi thiên giới, hai là... cho dù có một ngày ta không còn nữa, ta muốn Tam Sinh cũng vẫn có thể sống tốt trên thiên giới này”.

Tam Sinh suy nghĩ thật kỹ về lời nói của Mạch Khê, đáp: “Chàng nói đúng, em quả thật nên tìm một việc để làm, nhưng nếu có một ngày chàng không còn nữa, em nhất định cũng đi cùng chàng về nhà mẹ đẻ”.

Mạch Khê vò vò tóc Tam Sinh, cười dịu dàng: “Tóc lại dài thêm một chút rồi”.

“Ồ, thật không? Nước trên thiên giới thật là dưỡng tóc! Chẳng bao lâu nữa tóc của em sẽ còn dài hơn cả tóc của Ti Mệnh”.

“Ừ”.

“Mạch Khê, chúng ta đi thăm Ti Mệnh đi”.

“Trước tiên ta phải xem tranh nàng vẽ cho ta”.

“Ờ... Chúng ta nên đi thăm Ti Mệnh trước đã”.

“Xem tranh!”.

“Mạch Khê, em đang mè nheo chàng đấy!”.

“...”.

“Đi thôi! Đi thăm Ti Mệnh”.

Gió nhẹ thổi qua, nhành mai đỏ lay động dịu dàng tỏa hương, làm nụ cười trên gương mặt của đôi trai gái trong vườn đẹp như một bức tranh tĩnh lặng tuyệt mỹ.